ROCKPOINT

מגזין רוק בעברית

גליון מס' 1, מרץ 2007

MASTERPLAN

עוד במגזין

Iron Maiden, Slayer, Gorgoroth, Sabaton
Stratovarius, Katatonia, Whitesnake
Kreator, Lamb Of God, System Of A Down
Vader, Ancient Rites, Circle II Circle
Label Interview: Regain Records
יובל בנאי על אלבומי מטאל

DRACONIAN

THE BURNING HALO

HEAVY GUITARS AND INTENSE GROWLS MEET ROMANTIC FEMALE VOCALS, HEAD-SPLITTING DRUMMING, AND SORROWFUL PIANO ARRANGEMENTS. DRACONIAN IMMACULATELY UNITE THESE ELEMENTS TO CREATE A PERFECT SYMBIOSIS OF GOTHIC METAL AND DOOM.

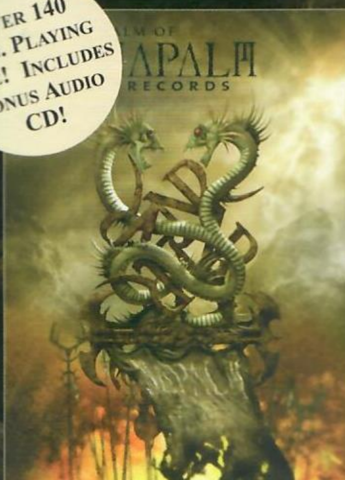
OUT NOW!

FAIRYLAND - THE FALL OF AN EMPIRE

SYMPHONIC METAL MEETS FAST SPEED METAL FOR FANS OF BLIND GUARDIAN AND RHAPSODY OF FIRE.

ALSO AVAILABLE THE RE-RELEASE OF FAIRYLAND'S DEBUT "OF WARS IN OSYRHIA" INCL. BONUS TRACK!

THE REALM OF NAPALM RECORDS DVD

THE PREMIERE DIGIPACK DVD COMPILATION FROM THE HOUSE OF NAPALM RECS. FEAT. MUSIC VIDEOS, LIVE CUTS, AND SPECIALS FROM LEAVES' EYES, BATTLELORE, TYR, ATROCITY, ELIS, KORPIKLAANI, MIDNATTSOL, AND MANY MORE!

ELIS - GRIEFSHIRE

BOMBASTIC GOTHIC METAL COMPLETE WITH HEAVY GUITARS AND ROMANTIC FEMALE VOCALS FROM THE LATE SABINE DÜNSER.

ALSO AVAILABLE AS A LIMITED EDITION DIGIPACK INCL. BONUS TRACK!

(IN MEMORY OF SABINE DÜNSER)

TRAIL OF TEARS - EXISTENTIA

A POWERFUL AND COMPLETE DARK GOTHIC METAL MASTERPIECE FREE OF GENRE STEREOTYPES.

RELEASE DATE: 29.01.2007

AHAB - THE CALL OF THE WRETCHED SEA

DOOM METAL COMPLETE WITH THE HEAVIEST OF RIFFS AND UNCOMPROMISING VOCALS INTERTWINES WITH POWERFUL DEATH METAL AND ISOLATED MELODIC INTERLUDES. AHAB'S "NAUTIK" FUNERAL DOOM CELEBRATES BRUTALITY AND UTTER DESPAIR.

TYR - RAGNAROK

TECHNICALLY BRILLIANT AND 100 PERCENT AUTHENTIC, "RAGNAROK" EMERGES AS A MASTERPIECE WITHIN THE TRUE VIKING METAL GENRE!

ALSO AVAILABLE AS A LIMITED EDITION DIGIPACK INCL. 2 BONUS TRACKS!

DIE VERBANNTEN KINDER EVAS
DUSK AND VOID BECAME ALIVE

AN ALBUM THAT INVITES ONE TO DREAM, WHILE ENJOYING INTELLIGENT, ROMANTIC, AND TOUCHING DARKWAVE.

FROM THE MIND OF SUMMONING'S PROTECTOR!

ORDER ONLINE TODAY AND RECEIVE A FREE 13-TRACK COMPILATION CD FEAT. A PREVIEW OF THE LATEST FROM NAPALM RECORDS: WWW.NAPALMRECORDS.COM

www.RavenMetal.com :הפצה בישראל

דבר העורך

לערוך מגזין כמו "רוקפוינט" זו מלאכה לא קלה, לכתוב את הרוב הכמעט מוחלט של המגזין זה שילוב של עבודה קשה וכייף מלווה בסיפוק, בחודשים האחרונים עלה בי הצורך לקבוע דבר בישראל ולהעמיד במדינה הזו מגזין מוסיקה בעל אופי אחר, מגזין שידבר על מה שאני, כצרכן מוסיקה אוהב לשמוע ועל מה שחברי הטובים והרחוקים אוהבים לשמוע, מגזין כמו בכל מדינה נאורה בעולם, מגזין כמו "רוקפוינט".
במדינה בה תרבות הרוק סובלת מקשיי התאקלמות לא מאתמול, במדינה בה אין מגזיני מוסיקה לא רק לרוק כבד אלא גם לפופ, במדינה בה אני מרגיש לא פעם שטעם התקשורת מנותק מטעם הקהל החלטתי לתת לקהל שאני מאמין שהוא רב אלטרנטיבה לזרם המרכזי וחומר קריאה שבעיני הוא איכותי ומעניין.

מגזין "רוקפוינט" לא משמש במה לשנינות של הכתב אלא משמש במה למוסיקה של הלהקות, המגזין לא בנוי על קטילות ורכילות צהובה אלא על המלצות וכתבות עומק, ראיונות אישיים וכתבות תחקיר, מגוון הנושאים רק יתרחב וכבר בגליון 2 תוכלו לראות לא מעט תוספות מעניינות.

ומעל לכל אני ואני מקווה שגם אתם, אוהבי מוסיקה, אנשים שמתרגשים לפתוח צלופן של דיסק חדש (כן כן..), אנשים סקרנים למוסיקה שתמיד מחפשים גירויים חדשים, להקות חדשות ואלבומים טובים, אנשים שהמוסיקה זורמת להם בדם ודופקת להם בנשמה, אני מקווה שהמגזין יפתח שער עבורכם להכיר להקות ואלבומים כאלו וזה מבחינתי כעורך והוגה הרעיון הסיפוק הגדול ביותר.
מגזין "רוקפוינט" הוא המגזין שלי כאדם ושלכם כקוראים לכל מה שהסאונד הזה מוציא מהרמקולים, ולמרות כל מהפכת האלקטרו, פיצוצי הטראנס, גל המוסיקת עולם ומה שלא יהיה: אין תחליף לסאונד הבועט ולגיטרה המייללת, סולו של ריצ'י בלקמור תמיד ירגש אותי יותר מדאנס, גרוב של AC/DC או ריף קטלני של Slayer תמיד ייגעו לי בלב יותר מכל טראק אלקטרוני, וכשברוס דיקינסון או רוב הלפורד מתחילים לשיר תמיד תעבור בי צמרמורת, אין תחליף לזה והעובדה שהעסק שורד זה העשור הרביעי רק מהווה הוכחה חותכת היישר מן המציאות.

המגזין יחולק כעת בחינם, על מנת להגיע לכמה שיותר אנשים, ניסיתי והצלחתי להביא לך הקורא מגזין בעל אופי כזה, במדינה כזו, ובחינם, מסתבר שכשרוצים ומאמינים אז הבלתי אפשרי הופך לאפשרי.
שתהיה קריאה נעימה, מהנה ומעשירה.

Yours
ישי שוורץ
Editor

תוכן עניינים

Recent Playlist:

1) Crashdiet - Rest In Sleaze
2) Dionysus - Fairylands And Reality
3) Masterplan - MK2
4) Fairyland - The Fall Of An Empire
5) Necrophobic - Hrimthursum
6) Blind Guardian - A Twist In The Myth
7) Green Carnation - Acoustic Verses
8) Sabaton - Attero Dominatus
9) Doro - Warrior Soul
10) System Of A Down - Mezmerize

All Time Favorites:

1) Iron Maiden - Seventh Son Of The Seventh Son
2) Motley Crue - Shout At The Devil
3) Metallica - And Justice For All
4) Guns And Roses - Appetite For Destruction
5) The Sisters Of Mercy - First And Last And Always
6) Slayer - South Of Heaven
7) Kreator - Extreme Aggression
8) U2 - The Joshua Tree
9) Judas Priest - Painkiller
10) Megadeth - Rust In Peace

תגובות: editor@rockpoint.co.il

עורך ומפיק בפועל: ישי שוורץ, yishai@rockpoint.co.il
גרפיקה ועיצוב: עמית הלחמי, Amit@rockpoint.co.il
דפוס ולוחות: דפוס שור, benny@rockpoint.co.il

מחלקת מודעות ופירסום: מוסמן, mussman@rockpoint.co.il
עיצוב אתר האינטרנט: יוגב סיטון, yogev@rockpoint.co.il

עריכה לשונית והנהלת חשבונות ספקים: דנה, account@rockpoint.co.il

מדור פאנק: ישי ברגר, ishaiuseless@rockpoint.co.il
מדור קעקועים: איבל חיים, evilhaim@rockpoint.co.il
אפליקציות אינטרנט: עודד בכר, oded@rockpoint.co.il

MASTERPLAN

Stronger Than All

Masterplan פרצו דלת בסערה לעולם המטאל ב 2003 עם אלבום בכורה מדהים שהיה אלבום הבכורה הנמכר ביותר באירופה באותה שנה, שנתיים לאחר מכן יצא Aeronautics שהטיס את הלהקה לרקיע והעמיד אותה הרבה מעל להקות ותיקות ממנה כמו Helloween או Rage שלא גירדו את הצלחת הענק של שני האלבומים הראשונים של Masterplan, בשנתיים האחרונות עברה הלהקה שינוי הרכב כשהסולן Jorn Lande הוחלף ב Mike Dimeo מלהקת Riot הותיקה, ואת מקומו של Uli Kursch על התופים תפס מכונת השגעון מיסטר Mike Terrena הענק שניגן עם Rage, Squealer, Axel Rudi Pell ועוד רבים, בהרכב החדש נכנסה הלהקה לחודשי עבודה קשים שבסופם בימים אלו מגיע אלינו אלבומם השלישי MK2 כשהשיר הראשון מתוכו Lost And Gone לא מפסיק להתנגן בראש ומראה להקה חזקה מתמיד!! שוחחנו בטלפון שעתיים עם Roland Grapow הגיטריסט והמוח מאחורי הכל.

איך התמודדתם עם השינויים בהרכב?
לא נסתיר: שינויי ההרכב בלהקה גרמנו להרבה מעריצים לדאוג ולהיות בספק, אחרי הכל להכנס לנעליים של Jorn Lande המצויין זו משימה לא קלה אבל עובדה: Mike Dimeo נכנס אליהם בטבעיות של ענק אמיתי ומוביל את הלהקה קדימה בכריזמטיות, לא הכרתי אותו קודם, הכרנו באורח מפתיע דרך מיספייס, מאד התרשמתי הן מהבנאדם והן מהקול שלו, הוא מאד אמיתי, Jorn עזב כי הוא רצה לקחת את הלהקה לכיוון של רוק מלודי ואנחנו רצינו להיות להקת מטאל, אמנם מטאל מלודי אבל בהחלט להקת מטאל.

הסטנדרט שהציבה Masterplan בשני האלבומים הראשונים היה מאד גבוה, הבשלות המוסיקלית, הכתיבה, אין ספק שרף הציפיות לקראת האלבום השלישי היה בשמיים, מה זה בשמיים: בעננים, לא אגזים אם אומר שאנשים ישבו על קוצים וחיכו לאלבום הזה.
כל מי שדאג יכול לנשום כעת לרווחה נשימה עמוקה ולחייך,גם לי היה לא קל, עברתי שנה מאד קשה עם הסיפור הזה, קודם Jorn ואחר כך Uli שאתו הדברים נגמרו בעזרת עורכי דין ואני המום מההתנהגות שלו, Masterplan למרות הכל באלבומם השלישי ואני יודע שהבאנו אלבום חזק מאד שמבסס את ההרכב ככוח שממשיך הלאה ואף מתחזק מאלבום לאלבום, אלבום ממגנט מהשיר הראשון ועד לאחרון, אני חייב לעמוד ברף שהצבנו בשני האלבומים הראשונים ולתת אלבום שיהיה הכי טוב שאנחנו יכולים, Masterplan לא יוציאו אלבום שאנחנו לא שלמים אתו לחלוטין.

"Roland Grapow שהחל את הקריירה ב-Helloween בשנות התשעים והקים את Masterplan ב-2002 הביא כאן 12 שירים שכל אחד מהם מראה בבירור על היכולות הפנומנאליות של ההרכב ליצור מטאל מלודי מדהים"

יש לכם הרבה רעב בתקליט הזה, ולמרות השנה הקשה והמשבר שהיה אתה לא נשמע כועס אלא מלא תקווה לעתיד
מעולם לא נשמענו רעבים ומשכנעים יותר, יש לנו הרבה מה להראות, הרבה מאד מה להוכיח, הרבה פיות לסתום. זה אלבום של להקה רעבה ודינמית שמראה לכולם שלמרות שעזבו שני חברים חשובים הגיעו שניים חשובים לא פחות. למה שאהיה מריר? בשורה התחתונה אנחנו כאן, ממשיכים בדרך שהתחלנו, זוכר את Spirit Never Die מהאלבום הראשון? אני לא רק שר על זה, אני גם מתנהג ככה, אמנם היו לי הרבה רגעים קשים מאד אבל הכל מאחורי עכשיו, שמש חדשה עלתה עלינו ואנחנו כאן ועל מנת להשאר.

מה יש לך לספר על Mike Dimeo הסולן החדש?

תקשיבו למנעד הקולי של Mike Dimeo, האיש מבין לחלוטין את המוסיקה שלנו, הוא אמריקאי והשורשים שלו הם יותר ברוק האמריקאי לעומת Jorn שהושפע בעיקר מסולנים בריטים, Mike מאד כריזמטי והטווח הקולי שלו מעורר ועשיר , הוא תורם הרבה לאלבום והאלבום הראשון שלו כסולן Masterplan לא יכל להיות יותר מרשים, ההופעה שלו באלבום וההשתלבות שלו עם ההרכב מדהימה, הוא נשמע כאילו הוא היה הסולן של הלהקה מהיום הראשון, טבעי וכריזמטי, נתתי לו לכתוב את כל המילים של כל שירי האלבום, אני לא דיקטטור, אני רוצה שאנשים ירגישו שותפים בלהקה שווה בשווה וכל אחד יעשה ויתרום מעצמו למען כולם.

מי שבקיא במטאל המלודי יודע טוב מאד מי זה Mike Terrena המתופף החדש של ההרכב, מדובר במתופף על בכל מובן המילה, האיש ניגן ב Rage, Squealer, Axel Rudi Pell ועוד מגוון רחב של הרכבים במטאל, מתופף על בכל קנה מידה, תראו אותו בהופעה ותבינו בדיוק למה הכוונה, האיש נולד על התופים והתופים נולדו עליו, איך הגעתם אליו?

אני מכיר את Mike Terrena שנים, מעל 15 שנה האמת, הוא מתופף מצויין ומאד כריזמטי על הבמה, יש לו סטייל משלו ואי אפשר לפספס אותו, כש Uli עזב אותנו הרמתי אליו טלפון, סיפרתי לו מה קרה ושאלתי אם הוא מעוניין לתופף באלבום, הוא פשוט עצר אותי ואמר "רגע, אז אין לכם מתופף?, אני רוצה להצטרף אליכם ללהקה כחבר בלהקה קבוע וללכת עם זה עד הסוף", הוא פחות או יותר הציע את עצמו ואני מאד שמחתי על כך ומאז אנחנו ביחד.

Terrena ו Grapow מכירים מזה שנים, מדובר לא רק בשני מוסיקאים מחוננים ועתירי נסיון אלא באנשים שלוקחים מוסיקה בצורה נכונה ובוגרת, כל אחד מהם מנגן נפלא באלבום, Terrena מפגיז על התופים כמו שרק הוא יודע אך האיש יודע איך לתת לשיר לנשום ולא להשתלט מעבר לדרוש, עניין של נסיון, גישה ובגרות מוסיקלית ולאיש יש את כל אלו ובשפע.

תן לי הסבר לשם האלבום MK2, מה הוא מייצג? תן לי גם קצת תצוגה על כמה שירים.

MK2, מייצג את ההתחלה השנייה שלנו, סיבוב שני בקריירה שלנו, התחלה חדשה של פרק שני, האלבום לדעתי מצליח לשלב בחוכמה מלודיה וכבדות, רגש וטכניקה, אור וחושך, מקטעי דאבל בס מהירים לבלדות מרגשות, כל מי שאוהב מטאל מלודי משובח ימצא כאן משהו, שירים כמו Warriors Cry או Masterplan המהירים והסוחפים, או Keeps Me Burning שהוא לא מהיר ולא איטי אך עוצמתי בטירוף, גם Lost And Gone הסינגל הראשון מתוך האלבום ממשיך בקו הזה.

Watching The World מצד שני הוא הרבה יותר מתון, מזכיר Whitesnake בקטעים מסויימים, שיר מרגש עם מלודיה נפלאה, אחד החזקים שלנו מאז ומעולם לדעתי..

אתה מוסיקאי עם הרבה נסיון, ניגנת עשר שנים ב Helloween, הוצאת אלבום סולו ושלושה אלבומים עם Masterplan, איך אתה רואה את המצב כיום יחסית לעבר? סך הכל אתה בסוף שנות הארבעים וראית לא מעט בתעשיית המוסיקה

היום כל להקה צריכה לעבוד הרבה יותר קשה על מנת להצליח ולשכנע את הקהל והעיתונות שהיא רצינית ושהכוונות שלה רציניות, להקה צריכה להיות מורכבת מאנשים חרוצים שרוצים לעבוד ולקדם אותה ואסור שבעיות אגו ייכנסו לתוך ההרכב, זה מה שהיה לנו בלהקה ואני חושב שזה הרסני, פשוט לבוא בגישה חיובית ואתם אתם טובים ישימו אליכם לב אם תדחפו את עצמכם, תראו את Tobias Sammet מ Edguy בתור דוגמא לבנאדם שהאמין בעצמו ובלהקה שלו והלך אתה עד הסוף ואכן הצליח בגיל צעיר, זה אפשרי, אני למשל התחלתי בגיל מאד מאוחר להצליח אבל היום עם האינטרנט זה הרבה יותר קל ודינמי, גם ליצור קשר עם אנשים ובכלל לקדם קשרים בעולם המוסיקה ולפרסם את הלהקה חדשה.

אני מאד שמח שהתגברתם על כל הבעיות והלהקה ממשיכה חזקה מתמיד הלאה, Masterplan מאז 2003 היא בעיני הרכב המטאל המלודי הכי טוב שקיים בשוק ואנחנו באמת מאחלים לכם הרבה הצלחה ומכירות עם האלבום הזה.

אני באמת רוצה להודות לכל מי שתומך בנו ותמך בנו מתחילת הדרך ועד הלום, בדיוק למען האנשים האלו אנחנו פועלים, אתם חשובים לנו ומהווים את הבסיס של Masterplan בדיוק כמונו, עבדנו המון על האלבום החדש ואין לך מושג כמה אני מעריך ולא לוקח כמובן מאליו את התמיכה העצומה שקיבלנו מהעיתונות ומהקהל שלנו, אנחנו ניתן להם את הטוב ביותר, וכמו שאמרתי קודם: אנחנו כאן כדי להשאר.

מה התוכניות לעתיד עם ההרכב?

אנחנו משחררים כעת את האלבום החדש ומייד אחריו יוצאים לסיבוב הופעות באירופה וביפן, אני בהחלט אשמח לבקר גם אצלכם, אחרי סיבוב ההופעות נעשה את הפסטיבלים של הקיץ, Wacken וכאלו ואז נשב לכתוב את האלבום הרביעי, צפוי גם מתישהוא DVD שלנו בהופעה חיה אבל אין לזה תאריך מדוייק, חוץ מזה סתם למען הסקרנות: אני עובד על פרוייקט חדש עם קאי האנסן ומייקל קיסק, משהו מלודי ומעניין שבטח ייצא במהלך השנה אבל זה משהו חד פעמי כי הוא מאד עסוק עם Gamma Ray וגם אני עם Masterplan, אבל מה שהכי חשוב לי זה האלבום החדש שלנו, אני מאמין שהוצאנו אלבום שאנשים יהיו גאים בו, אלבום שעבורינו הוא לידה מחדש, צמיחה חדשה לעתיד, אני ממש מצפה לעתיד הזה, זה מתחיל עכשיו....

IRON MAIDEN

בשאלה של חיים ומוות

.... שמעו חברים: זה האלבום שהיה צריך לצאת בשנת 1993 מייד לאחר Fear Of The Dark ואז הכל היה נראה אחרת, האלבום מציג איירון מיידן בוגרת, יצירתית ובעלת עומק שלא שמעתי מהם למעלה מעשור, סטיב יא מאניק, לא יכלת לכתוב ככה קודם?! אוףףף אתכם.... אבל איזה חיוך ענק העלתם לי על הפנים עם האלבום האדיר הזה. אני מודה ומתוודה "מיידן": הבאתם לי בהפוכה..., גדלתי על המוסיקה שלכם 20 שנה ,זכרונות של חיים שלמים כתובים בתוך התווים של אלבומים כמו Powerslave שישבתי שעות על גבי שעות לפענח את המיסטיקה שלו,Somewhere In Timeשכישף אותי לתת מודע ותורת הנסתר,לא פעם ולא פעמיים עברתי חוויות של התקשרות וחלומות על מקומות שלא הייתי בהם מעולם והתגלו אחר כך בחיים האמיתיים ובינינו: מי מאלו שבגילאי 35-27 ועדיין שומע מטאל לא עשה סיאנס עם "הבן השביעי" ? מי לא הצטמרר מקטע ה Speech המרעיד באמצע השיר? אלו היו פשוט שנים של זיכרונות, רגעים שתמיד בלב שהפכו את איירון מיידן ללהקה ששינתה לי את החיים, עם כל זאת יש לי בעיה קשה לראות את מה שקרה להם בעשור האחרון. נכון Brave New World ,הוא בסדר, אבל מה זה "בסדר" סטיב כשאתה מחזיר את שני הפטישים דיקינסון ואדריאן סמית ללהקה? "בסדר" אני מצפה לשמוע מ Sonata Arctica ולא מכם, התאכזבתי, ונפלתי ממש עם Dance Of Death שהיה רמה אחת כמו האלבום השני שהוצאתם עם בלייזביילי שאני בטוח שגם אתה מיסטר האריס לא זוכר משם שיר אחד ולא בכדי.

קיצור: לראות את מה שקרה אתכם מאז 1995 זה כמו לראות את אמא שלך חולה באלצהיימר.., מזלך שאני עדיין אוהב אתכם ואת ה 15 שנה הראשונים שלכם אי אפשר למחוק לי מהלב..., אז באתי לאלבום החדש בראש פתוח, עד כאן ירידות ותסכול.

"שמעו חברים: זה האלבום שהיה צריך לצאת אחרי Fear Of The Dark ואז הכל היה אחרת, האלבום מציג איירון מיידן בוגרת, יצירתית ובעלת עומק שלא שמעתי מהם למעלה מעשור, סטיב יא מאניק, לא יכלת לכתוב ככה קודם?"

אני מודה שוב: הבאתם לי בהפוכה, איפה לעזאזל הייתם 10 שנים?! בקומהז!? בשנת החורף?! אני לא יודע אם להיות מאושר מזה שהאלבום הזה הוא האיירון מיידן הכי טוב מאז 1988 או לשוב להתעצבן על אדון האריס שמ 1995 סיפק לנו סחורה סוג ב רק כדי לצאת ולהופיע ולנגן Run To The Hills מול עשרת אלפים איש בפעם המיליון.

הרגעים הגדולים חוזרים, הקלידים המיסטיים שלא שמענו מאז Infinite Dreams, המלודרמטיות שלא היתה מאזThe Prophecy הסולואים האדירים של אדריאן סמית שמזכירים מי אחראי ליצירות הפאר של מיידן, דהירות הבס האינסופיות של האריס כמו מלך, אתה בא להגיד לי שלא ידעת שזה הדבר הנכון ללהקה שלך?

אתם שומעים את ה "אואוהו...." המפורסם סטייל Heaven Can Wait ב These Colours Don't Run ובא לצעוק לשמיים מרוב אושר, תור הזהב של איירון מיידן חוזר עכשיו בשנת 2006 וזה מרגש, מפתיע ובעיקר מהנה, טוב לחזור לאהבה הראשונה שלך, את הסקס הראשון לא שוכחים בחיים, היא היתה אז בתולה....

רוב השירים כאן ארוכים, מעל 6 דקות ולעיתים גם מעל 8 דקות וזה רק נותן לכם כיוון עד כמה סטיב האריס וחבר מרעיו יצרו כאן אלבום מוסיקלי, מרתק, וכזה שמשקף את מה שבא להם לעשות בלי להתחשב ברדיו, בטלויזיה או בשום מימד פרט ללהקה ולקהל המעריצים העצום שלה שמחבק בחום את האלבום הזה מיום צאתו ומפוצץ את האולמות בהם מופיעה הלהקה בחודשים אלו עם האלבום, התקליט הזה היה באמת שאלה של חיים ומוות עבור הלהקה הזו ואני שמח להודיע שסטיב האריס וברוס דיקינסון סתמו את הפה לכל הספקנים.

אין פלא שהאלבום הזה מגיע לראשי המצעדים באירופה והקודם מכר פחות מ-Nightwish הקהל שלכם חוזר כשנותנים לו את מיידן האהובה והמוכרת, אני הולך לחפש את החולצה של Somewhere In Tour ששמרתי מ 1986: הבאתם לי כאפה לפנים כמו שחיכיתי לקבל כבר 10 שנים מכם.

UP THE IRONS !!

Blind Guardian

Blind Guardian..., אני מנסה למצוא את הפתיח הנכון לכתבה הזו ולא מצליח לתפוס נקודה לתת בה את בעיטת הפתיחה, שוב לספר על הלהקה שנחשבת להכי גדולה בגרמניה אחרי הסקורפיונס? או אולי לפתוח בויכוח מה עשה יותר יחסי ציבור למה: טולקין ל Blind Guardian או Blind Guardian לטולקין..., או אולי לשאול מה הייתם חושבים לו היה מתגלה שכל דימויי האורקים,טרולים,בארדים ודמויות אגדה וסיפורי טולקין משירי ההרכב הם בעצם מטאפורות לדברים עמוקים יותר ושמאחורי כל זה מסתתרים טקסטים אישיים ונוקבים והכל תחת מעטה דימויים? זה רק הראש המעוות שלי חושב או שזה עלה לכמה מכם בראש?

Blind Guardian מגיעים לאלבום הזה אחרי אלבום יומרני בשם Twilight In The Opera שהיה נסיון לנפח את הסאונד של הלהקה לממדי תזמורת, לקחת את הגיטרות אחורה לטובת עיבודים עדינים יותר ומבנה מתקדם יותר של השירים, בעיני זה היה צעד אחד רחוק מדי והתיימרות לעשות משהו שלא הולם אותם, בעיני זה לא החמיא להם.
אחר כך יצא אלבום הופעה חיה כפול ונהדר, שעתיים וחצי של אנרגיות מטורפות, ממחישות את הפרפקציוניזם של ההרכב הזה וגם השירים מאותו אלבום שעובדו אחרת למופע השתלבו טוב בין מבחר הקלאסיקות של הלהקה מכל שנות קיומה.
לאלבום הזה מגיעה Blind Guardian עם מתופף חדש שהוא בעצם השינוי הרכב הראשון שעברה הלהקה מאז תחילת דרכה בסוף שנות השמונים, אלבום חדש של ה Bards הוא תמיד חגיגה, 11 שירים חדשים, נבחרת Guardian עולה למגרש, רק שהשוער לא יהיה עיוור..

A Twist In The Myth הוא לא אלבום להיטים כמו Nightfall או Imaginations ולא תמצאו בו שירים כמו Mirror Mirror הסוחף או Bright Eyes אבל מצד שני יש כאן משחק קבוצתי מדהים ולא שערים של חלוצים מרכזיים כמו השירים שציינתי.
המשפט הכי נכון לתאר את A Twist In The Myth הוא "השלם גדול מסכום חלקיו", למרות שאין כאן חלוץ מרכזי שתוכלו לזמזם באמבטיה האלבום מביא משחק קבוצתי אדיר, כל שיר כאן הוא חגיגה למי שאוהב את Guardian, זה אלבום שצריך והכי כדאי לשמוע אותו במכה אחת, כך האימפקט האדיר שלו יוצא החוצה במלוא הדרו, ו Blind Guardian יודעים להוציא דברים במלוא הדרם, הם אלופים בזה.

המתופף החדש Fredrik Ehmke נשמע טבעי ונכון כאילו נולד בלהקה ועשה אתה את כל האלבומים הקודמים, הכימיה בין חברי ההרכב אדירה, Blind Guardian נשמעת בשיא תפארתה באלבום הזה, בלי להיטים הם מצליחים ליצור באהבה רבה למוסיקה אלבום מדהים, מרשים ברמות על, אלבום שהוא בית ספר למטאל איכותי, זה הולך ומתקדם משיר לשיר, ההרכב שומר על מתח נכון לאורך כל האלבום, הרצון הטבעי בהאזנה לאלבום הזה הוא לגמוע עוד קטע ועוד שיר בצימאון עצום, אין כיום הרבה להקות שעושות את זה בכל כך הרבה תשוקה, Blind Guardian היא אחת המובילות שבהן.

למי שלא מכיר נזכיר את הסולן Hansi Kursch- אחד הסולנים הכי טובים במטאל, בעל קול חם, תיאטרלי וקברטי, האיש שר מדהים.
את צמד הגיטריסטים Andre Olbrich ו Marcus Siepen שנשמעים צמודים אחד לשני ומשלימים זה את זה באופן מושלם, פעם היו אלו Glenn Tipton ו K.K. Downing שהיוו את הצמד לידרים האולטימטיבי, ובכן, הגיטריסטים של Guardian לוקחים את זה 2 מדרגות קדימה, הם מנגנים חומר לא פשוט, המשלב אקוסטיות וריפים מטאלים עצבניים ונשמעים אחד עם השני בצורה מעוררת הערצה.

A Twist In The Myth זה האלבום הכי טוב של Blind Guardian, הם יצרו כאן אלבום שלם, שחקן קבוצתי שכל שיר כאן עומד בגבורה בזכות עצמו ומשלים את חבריו, הרמה הגבוהה נשמרת לכל אורך האלבום, זה אלבום מאד יציב, אלבום שמי ששומע אותו במכה אחת לא יכול ולא צריך להשאר אדיש, נבחרת של 11 שירים שכל שחקן בה משלים את השני, ככה ורק ככה נהיים אלופי העולם.

DIONYSUS

Fairytales And Reality

התקליט הזה תופס אותך על השיר הראשון, איך שמתחילות הפריטות של פתיחת השיר סטייל Fear Of The Dark והאווירה הופכת מחשמלת מרגע לרגע, הקצב שנכנס מפתיע: לא Power Metal מהיר אלא Heavy קלאסי בסגנון Iron Maiden ו Dio עם שירה מלאת נוכחות של הסולן Olaf Hayer שמוכר לחובבי המטאל המלודי כסולן הראשי של Luca Turilli מהאלבום King Of The Nordic Twilight ועד הלום, ל Olaf יש קול מדהים, משהו בין ברוס דיקינסון ל Michael Kiske הסולן הקלאסי של Helloween.

"אחרי שבוע כבר הכרתי את כל האלבום הזה מילה במילה בעל פה"

השיר הראשון Illusion Of Life הוא Heavy קלאסי במלוא מובן המילה, פזמון המנוני ואיטי, בתים עוצמתיים, הרבה פאתוס בשירה (דיקינסון כבר אמרנו?) וכתיבה נכונה של שיר מעולה לפתוח אתו אלבום.

The Orb שממשיך אותו נותן קריצה לשורשי ה Power Metal של הלהקה משני האלבומים הקודמים שלהם, זה כבר נשמע יותר כמו Gamma Ray או Edguy וברמה זהה, הגיוון נותן הרבה נקודות זכות לאלבום הזה ואני מרגיש שההרכב עבר תהליך התבגרות.

Blinded השלישי חוזר למתכונת ה Heavy, הקטע הפותח מזכיר נגיעה אוריינטלית, משהו שלא שמענו בסגנון מעולם בעבר, Touch קלידים אפילו "מזרחי" טיפה וכך גם השירה של Olaf עד הפזמון, התשובה של עולם ה Heavy ל Melechesh? עד הפזמון שהוא פזמון ברמה ש Desmond Child (מפיק על שכתב שירי הארד רוק קלאסיים וזכור בעיקר בזכות כישרונו לכתוב פזמונים מנצחים סטייל Poison של אליס קופר) היה מתגאה בו וזו למי שלא הבין מחמאה אדירה, שיר ייחודי, אחד האהובים עלי ביותר באלבום, כאן כבר מתגלה היכולת המדהימה של הגיטריסט המוביל Jonny Ohlin שאם אומר שהיכולת שהוא מפגין באלבום הזה מקבילה לג'ון פטרוצ'י ב Images And Words לא אגזים במיל, זה ממש כך.
The World נשמע ממש אבל ממש כמו שיר ב Avantasia 2 של טוביאס סאמט, כתוב באותה רמה גבוהה, עלילתי וסוחף באותה עוצמה, יש מצב שטוביאס יגנוב את השיר הזה לחלק השלישי שמתישהוא יצא, שוב נציין את הגיטרה המדהימה של Jonny Ohlin? כן, כי מגיע לו!

Spirit ממש מגוון את האלבום הזה, Hard Rock מלודי סטייל Europe או Bonfire ושיר מקסים על לא לאבד את החלומות והשאיפות בחיים, כאן מגיע לביטוי הצד היותר מלודי ורך של Dionysus, אין באלבום בלדות כך שזה השיר הכי רך, שיר מצוין, רוק מלודי משובח.

הגיוון הזה הופך את ההאזנה ל Fairytales And Reality לממכרת, כל שיר הוא עולם חדש, כולם מטאל מלודי אבל לכל שיר זהות משלו, קשה יהיה לומר שהאלבום צפוי, הוא מפתיע בכל שיר ושיר.

Queen Of Madness חוזר לקצב סטייל Judas Priest של שנות השמונים, מי שאהב את Turbo ואת Defenders Of The Faith הקלאסיים יהנה מהשיר הזה, אין הרבה להקות שכותבות כיום ככה ובטח לא בכזו רמה גבוהה.

The Game מתחיל בפריטות שקטות שנשברות על ידי ריף מטאל פרוגרסיבי סטייל Operation Mindcrime וזה כדי לשבור לכיוון אף יותר פרוגרסיבי סטייל Symphony X בתוך השיר, רמת הנגנים ב Dionysus לא פחותה משל Symphony X רק אם יורשה לי להביע דעה אז Dionysus הם Songwriters יותר טובים ממייקל רומיאו וחבורתו.

אני יודע שהצתתי כאן אש אבל שמעתי את Fairytales And Reality בחודשיים מאז שקיבלתי אותו יותר פעמים ממה ששמעתי את כל האלבומים של Symphony X ביחד...

True At Heart הוא עוד אחד מהשירים החזקים כאן, זה כבר Power Metal עם ביצים ומהירות סטייל Keeper Of The Seven Keys הראשון והשני, Michael Weikath היה גונב את השיר הזה בכיף, ככה עושים את זה !!
תקשיבו ל Dreamchaser, ככה עושים Images And Words בשנת 2006, אוף כמה שהתגעגעתי לכתיבה הזאת מאז ש Dream Theater איבדו את עצמם וחתכו לכיוון פחות מטאלי.

והשיר הכי חזק מגיע בסוף, The End, שמונה דקות שמציגות את כל מה שההרכב הזה יודע, הגיטריסט מפגיז בשיר סטייל Metropolis את כל מכלול ההשפעות שמרכיבות את האלבום הנפלא הזה, זה אלבום מטאל מלודי נפלא, מלא חיוביות ויצירה, מלא עושר מוסיקלי, כל שיר עומד בפני עצמו ולכן מצאתי לנכון להרחיב על כל שיר ושיר ולהדגיש שמדובר באלבום שכולו בין טוב מאד למצוין, Dionysus באלבומם השלישי הצליחו להדביק את הדיסק עם דבק מגע למערכת שלי, אחרי שבוע כבר הכרתי את כל האלבום הזה מילה במילה בעל פה, על כמה אלבומים אתם יכולים לומר את זה?!

FAIRYLAND

The Fall Of An Empire

"נפילת האימפריה" זה שמו של האלבום השני של Fairyland, על האלבום הראשון קראתי בזמנו ביקורות מהללות אך משום מה לא יצא לי לשים את ידי עליו, יום אחד נחת על שולחני עותק הפרומו של האלבום הזה וממעמקי הזיכרון שמה של הלהקה צלצל מוכר, שמתי את The Fall Of An Empire במערכת והתחלתי להבין על מה היה הרעש כשיצא אלבום הבכורה של ההרכב Of Wars In Osyhria ב 2003, באלבומם השני נשמעת הלהקה הצעירה הזו בוגרת, עשירה ומרעננת כמו שלא מעט להקות היו רוצות להשמע, יש להם מעין חדוות יצירה שמוציאה אותם כמו משב רוח רענן ועם כל שיר באלבום זה הולך ומתגבר.

"מה שהכי ניכר מהאזנה לאלבום הוא ש-Fairyland נמצאים כאן בשביל המוסיקה שהם כל כך אוהבים לכתוב ולהקליט ואנחנו אוהבים כל כך לשמוע"

Fairyland נשמעים למעשה כמו שילוב בין Nightfall In The Middle Earth של Blind Guardian ל Legendary Tales של Rhapsody, מצד אחד קטעי מקהלה סימפונים, קטעי קלידים כמו הלקוחים מסרט הוליוודי עתיד פנטזיה ודמיון, ומצד שני הרמוניות קוליות סטייל פרדי מרקורי ו Hansi Kursch שמלוות את השירים ומעשירות את תפקידי השירה המשובחים של סולן הלהקה Max Leclerqe שמציין באתר הלהקה בין השפעותיו את Symphony X, Strapping Young Lads, Queen, Dimebag Darrel ועוד, קל לראות מהאזנה לאלבום שמדובר בחבורת מוסיקאים מוכשרים אחד אחד.

עבודת הגיטרות טכנית מעט אך מאד הולמת את החומר, כאן יש דמיון ל Blind Guardian בצורת עיבוד וחיתוך הריפים ובבנית התפתחותו המלודית של השיר, חברי הלהקה מלחינים ברמה גבוהה ומעבדים נפלא במגוון כלי נגינה רחב, דבר שמאד מעשיר את המוסיקה. השירה של Max Leclerqe חמה, מזכירה באמת שילוב בין Russel Allen ל Hansi Kursch, הבחור שר ברמה גבוהה מאד, קולו החם עוטף את האוזן ומשרה תחושה של תקליט שמנוגן קרוב ללב ובתוך האוזן, בקטעים המלודים הוא עמוק ומרגש עם מנעד קולי רחב אוקטבות, בשירים הקצביים והמהירים יותר הוא סוחף, זועק, עולה לגבהים ולוקח את השירים למקומות חדשים ללא הפסקה.

יש כאן בלדות, שירים קצביים, שירים שהם באמצע, אך רמת השירים אחידה בטיבה, האלבום שומר על רמה מאד גבוהה לכל אורכו, הסאונד שלו לא כבד, ההפך, נעים ומלודי ומתאים בדיוק לסוג המוסיקה של Fairyland ולעיבודים המוסיקלים העשירים של ההרכב שהיו הולכים לאיבוד בסאונד כבד ומאסיבי, דווקא הרכות היחסית הזו גורמת ללהקה להשמע בשיא יכולתה, סאונד שמאד הולם את החומר והצורה העשירה בה בחרה הלהקה להקליט ולהגיש אותו לקהל המאזינים.

ההרכב שהוקם כשחברי הלהקה היו רק בני 18 נשמע כיום בריא ועשיר בכל קנה מידה, אין ספק ש Fairyland הצליחו להפתיע הרבה אנשים שלא היו מודעים לקיומם ולהוציא אלבום שמייצב אותם כאחת מלהקות המטאל המלודי החדשות הטובות ביותר באירופה, אלבום שלא נמאס לשמוע אותו ובכל פעם מגלים בו משהו חדש, אם אלו השפעות הפולקלור והגיטרות האקוסטיות, הקטעים הכבדים, או שיר אלוהי כמו Clanner Of The Night שהוא מסוג השירים שברגע שהקהל יתחיל להכיר אותו הוא ייהפך לנכס צאן ברזל (איזה ביטוי...) בכל ערב מטאל שמכבד את עצמו.

Fairyland לוקחים מתוך ה Progressive את המקוריות, העושר העיבודי והנגינה ברמה הגבוהה, לוקחים מתוך ה Power את האווירה, את נושא הפנטזיה, את הדרמטיות וכל מה שניתן להגדיר כ Epic, לוקחים מרוק קלאסי את המלודיות, מספיד מטאל את העצבים ורוקחים הכל לידי מרקם מוסיקלי עשיר וקטלני במיוחד, The Fall Of An Empire הוא אלבום מאד עשיר ומיוחד בכל אספקט של מוסיקה מלודית כבדה, בלתי אפשרי לאהוב מטאל מלודי או רוק כבד איכותי ולא לאהוב אותו, זה אלבום כל כך לא מתנשא, אלבום שבא מלהקה של יוצרים מאד מוכשרים שניכר שהם פשוט אוהבים מוסיקה, מדבר אל המאזין לתוך הלב ובגובה העיניים ובמקביל עשיר מאד מוסיקלית, בעל קטעים מתקדמים וברמת הפקה וגימור מעולה אך מה שהכי ניכר מהאזנה לו הוא ש Fairyland נמצאים כאן בישביל המוסיקה שהם כל כך אוהבים לכתוב ולהקליט ואנחנו אוהבים כל כך לשמוע, אחת ההפתעות הכי גדולות של 2006, להקה שהוציאה אלבום שמאד קשה להגיע לרמה שלו מהרבה מאד בחינות, האימפריה של Fairyland לא הולכת ליפול בקרוב, ההפך, עם עוד אלבום שניים כאלו אנחנו נזכיר אותם בנשימה אחת עם Symphony X, Rhapsody ו Blind Guardian, כבר עכשיו הם הוציאו אלבום שמעמיד סטנדרט כל כך גבוה שרק מאתגר הן את הלהקה והן את המאזינים, יש לי אמונה ש Fairyland הולכים לספק את הסחורה ולהפך ללהקה גדולה מאד בשנים הקרובות, מוסיקלית בעיני הם כבר שם, The Fall Of An Empire הוא אלבום מהליגה הבכירה ביותר אין ספק לשנייה.

SALEM

1) האלבום שעומד לצאת נקרא Necessary Evil, מה אומר השם הזה עבורך?
מדובר במצב בו אתה צריך לקחת החלטה גורלית, מהסוג של אם לסכן חיי אדם בשביל להציל אנשים אחרים, או לוותר מלכתחילה ולא לסכן את האנשים שלא נקלעו לצרה ולמצב הזה.

מה הכוונה?
קח לדוגמא את מה שקרה בלבנון, חדרו לטריטוריה שלנו, הרגו וחטפו חיילים, בידי הצבא היתה החלטה האם שווה להכנס ולסכן חיילים כדי להציל אותם או לוותר, פה נכנס המונח Necessary Evil שיכול להופיע בהרבה מקרים גם בחיי היום יום.

2) איך הגעתם לחברת Season Of Mist ואיך ההרגשה להיות באותה חברה עם ענקיות כמו Arcturus ו Mayhem?
האלבום Strings Attached יצר התעניינות גדולה באירופה ובארה"ב, כתוצאה מכך יצרו עמנו קשר מספר חברות שביניהן היתה חברת Season Of Mist שהביאו הצעה טובה מאד, אנחנו רואים בה חברה מובילה בתחום המטאל האקסטרימי, אחת הסיבות שעזבנו את החברה הקודמת שלנו KMG זה בגלל שהם הפסיקו להתעסק במטאל ועברה לתחום הפאנק כך שאיפושהוא בדרך הם הפסיקו לפרסם ולתמוך בלהקות המטאל שנמצאו אצלהם, איפושהוא להיות בחברה יחד עם Mayhem זו סגירת מעגל עבורי, את הקריירה שלנו התחלנו יחד אנחנו והם ב 1985, ההרכב המקורי שלהם היה ביחסים מעולים אתנו ועד היום הקשר הטוב נשאר ואני מאמין שיהיה לנו שיתוף פעולה בעתיד על הבמה בנוסף להופעה שהיתה עם Atilla בשנה שעברה.

3) הזכרת את ההופעה עם סולן Mayhem ההונגרי Atilla , ספר לי על זה?
ההופעה היתה הופעה חגיגית לרגל האלבום Strings Attached, השליש הראשון של ההופעה היה עם רביעיית נגניות כלי המיתר על הבמה, לשליש השני רצינו להביא אורח מיוחד מהעבר שלנו ובאופן טבעי החלטנו להביא חבר Mayhem שישתתף אתנו במופע, ביצענו שירים של Mayhem יחד אתו וכמובן סיימנו את ההופעה בחלק האחרון שלה בשירים של Salem, היה מופע מאד מיוחד.

4) האם האלבום ממשיך את הקו הפוליטי של Collective Demise?
Collective Demise שיקף את המציאות של החיים בישראל, הוא הראה לאנשים בחו"ל מה הולך כאן בארץ, באלבום החדש אנחנו ממשיכים להראות השתקפות של המציאות כאן שקשה להתעלם ממנה, וכמו כן על החיים האישיים שלנו, וכשיצא האלבום נכנס לעומקו ולנושאים האחרים שהוא מכיל בתוכו.

5) בזמנו דובר על Strings Attached חלק 2, יש סיכוי לזה?
מוקדם להגיד אם זה יקרה או לא, כרגע אנחנו עסוקים בהקלטות של האלבום החדש ובמקביל כותבים עוד ועוד חומר.

6) איך אתה מרגיש לגבי היחס שקיבלה Salem לאורך השנים מהעיתונות בארץ?
עליות ומורדות, בסך הכל העיתונות בארץ ואני מדבר כעת על העיתונות הקונבנציונלית, אותם לא מעניין מטאל, פעם בהרבה זמן הם טורחים לכתוב על משהו, בגדול הם לא תומכים במטאל כי לטענתם זו מוסיקה שלא מעניינת אנשים, הרגשתי את זה על בשרי כשהיינו מקום ראשון בתחרות הקליפים של הערוץ "מיוזיק בוקס" בישראל, תחרות שהיתה לבחירת הקהל, ולמרות שהיינו מקום ראשון החליטו המנהלים להוריד את הקליפ שלנו כי זו היתה מוסיקה קיצונית לטענתם.

8) בקיץ האחרון מצאה עצמה ישראל במלחמת לבנון "מספר 2" (לבנון 2006) האם אתה, כבנאדם שכתב שירים לא מעטים עם אמירה בוטה בזמן המלחמה הראשונה ואחריה מרגיש כיום באותה עמדה או שחלו בך שינויים?
בין כתיבת הטקסטים הראשונים של Salem בזמן מלחמת לבנון הראשונה ועד היום עברתי הרבה תהפוכות במהלך השנים עם ההתבגרות שלי כאדם, המלחמה האחרונה היתה צפויה ובלתי נמנעת כי כשמתגרים בך ללא הפסקה אתה תגיב חזרה מתישהוא, כל ארגון טרור צריך להשמיד מהיסוד, כך חשבתי בעבר וכך אני חושב גם היום, אמנם במלחמה האחרונה היו הרבה כשלים אך עדיין היו הצלחות ומי אני שאשפוט מהלכים צבאים ואם הם נעשו באופן מקצועי או לא, אני לא איש אסטרטגיה צבאי, אני מוזיקאי אבל אני חושב שכן היינו צריכים להכנס בארגוני הטרור ושזה היה נכון.

9) האלבום החדש בכמה האזנות ראשוניות נשמע כבד הרבה יותר, בועט ועדכני מכל אלבומי הלהקה כמעט, פרט לי מעט על הכיוון אותו לקחתם באלבום?
זה אלבום כבד, עברנו מלנגן על E ללנגן על B שזה באופן אוטומטי גורם לאלבום להשמע יותר כבד ומאסיבי, האלבום מאד מגוון, יש שירים כמו Amona שהוא שיר מאד מהיר ורצחני ששונה למשל מ

Once Upon A Life Time, האלבום מאד עדכני והרוח של Salem שולטת באלבום, כמו תמיד יש הרבה כיוונים באלבום וכל שיר יזרוק אותך למקום אחר, האלבום עצמו יכלול 13 שירים.

10) אתם להקה שבמשך תקופות קיומה עברה לא מעט משברים, את השליש הראשון לקיום הלהקה העברתם כשהמודעות למטאל כמעט לא היתה קיימת ונאלצתם להאבק על מקומכם בעולם, השליש השני מתחילת שנות התשעים ועד סופם לווה בהרבה בעיות עם חברות תקליטים ובשנים האחרונות יותר זמן הולך מן הסתם על חייהם האישיים של חברי הלהקה, משפחות וכיו"ב, למרות הכל ואף על פי כך אתם שורדים וממשיכים כמו טנק בשדה הקרב ללא סימני חולשה ועומדים בהצלחה מול כל מאבק, מה סוד ההמשכיות של Salem?

נתחיל מזה שהדבר שמחזיק את הלהקה כל כך הרבה שנים הוא שחברי הלהקה שלמים מוסיקלית עם מה שהם עושים, חברי להקה שעזבו את הלהקה במהלך השנים לא עזבו על רקע חברתי או על רקע מוסיקלי, אנחנו עדיין חברים שלהם, אם זה אמיר נויבך (המתופף הקודם) שטס אז לארה"ב לחיות שם או גיורא הירש (הגיטריסט הקודם) לאחר שהתחתן ופרש לחיי משפחה, כל נגן מביא אתו את מה שהוא אוהב ובזכות זה הלהקה עובדת ופועלת בהפרייה הדדית, כל אחד יכול להתבטא בכתיבת החומר של הלהקה, היו עליות וירידות במהלך השנים, היו בעיות לצאת מחוזים עם חברות וכיו"ב, דבר שהיה מייאש הרבה אנשים, אבל הדחף ליצור ולהמשיך, דחף העשייה ויצירת המוסיקה גרם לנו להמשיך עד היום ללא הפסקה.

11) המצב שנוצר בתעשיית המטאל העולמית בשנים האחרונות מביא לכך שלהקות שנמצאות בחברות תקליטים מכובדות צריכות לממן מכיסן הפרטי את כל סיבובי ההופעות, מה יש לך להגיד על זה?

תן לי להסביר לך איך עובד הנושא של הופעות בחו"ל, יש 2 סוגי מקרים ללהקות שאינן בסדר גודל של Dimmu Borgir, מקרה 1: הלהקה ממממנת הכל על חשבונה, כולל טיסות, מלון, אוכל ודלק וכולל תשלום נכבד לאמרגן של הלהקה הגדולה על הזכות לחמם אותם, מדובר ב 6000-10000 דולר לכל Tour כזה.

מקרה שני: החברה משלמת על זה ללהקה אך לוקחת לעצמה את הסכום חזרה ולפעמים יותר מזה מכל התמלוגים והכסף שמגיע לאמן ובסוף האמן חייב כסף לחברה.

לדעתי זה לא הוגן כלפי הלהקות, כל Tour שלהקה יוצאת אליו גורם אך ורק לרווחים של החברה ומקדם את מכירות הדיסקים, נוצר מצב שהאומן לא רואה אף פעם שקל מהמכירות של האלבום וגם צריך לממן את הנסיעות לחו"ל, לא מעט להקות גם בארץ טסו לחו"ל ומימנו את זה מכיסן הפרטי.

12) ומה לגביכם?

היינו צריכים לצאת מספר פעמים להופעות באירופה, לפני שנתיים כבר הגיעו למצב של הוצאת חולצות של סיבוב ההופעות, אך דברים ששונו בדקה ה 90 על ידי מארגני ההופעות גרמו לנו לבטל את ההופעות, נוצר מצב שגם שחוברים ללהקות גדולות והלהקה שלך מחממת להקה גדולה, החברה משלמת את זה ומנכה את זה מהרווח של האומן, לחמם להקה בסדר גודל של Morbid Angel באירופה ל 20 הופעות עולה בערך 6000$ על "הזכות לחמם אותם" לא כולל טיסות מלונות ואוכל, מי משלם את זה בסוף? האמן כמובן, זה נראה מרשים מאד כלפי חוץ וכלפי המעריצים שלהקה יוצאת הרבה להופעות אבל מי שנכווה בסוף זה האומן.

מה שכן, ברוכה היוזמה של להקות צעירות היוצאות על חשבונם לאירופה כדי להופיע, ואולי יתמזל מזלם ואחת החברות הגדולות תתלהב מהם כמו שקרה עם Betzefer

13) כבנאדם עם אוסף תקליטים ודיסקים גדול וותיק מה דעתך על תופעת צריבת הדיסקים/הורדת האלבומים ברשת? האם זה מקדם או הורס?

אני לא מאשים את הקהל כי כספו מוגבל, אני יותר מאשים את חנויות הדיסקים שמוכרות דיסקים במחירים מופרזים, כבנאדם שבא מהתחום אני יודע שדיסק שמגיע לארץ עולה בין 3.5 יורו ל 6.5 יורו, אין סיבה שמחיר דיסק יגיע למחירים כאלו גבוהים, לנו כלהקה היה תמיד חשוב למכור את הדיסקים שלנו במחירים טובים על מנת שזה יהיה אטרקטיבי (והיו מקרים במהלך השנים שחנויות מכרו אותנו במחירים גבוהים ודאגנו להוריד את המחיר אבל לא תמיד הכוח בידיים שלנו) לקהל ובסוף היום הקהל העדיף לקנות את המוצר ולא להוריד אותו מהאינטרנט, ללא ספק האינטרנט עוזר לקדם להקות אך כמו כן זה גם פוגע בחברות התקליטים ובכמות המכירות מאד כי המוצר נמצא "על מדף האינטרנט" הרבה לפני שהוא יוצא למכירה, אני זוכר לפני עשר - חמש עשרה שנים שעל תקליטים ודיסקים החברה המדפיסה הטביעה כיתוב "לא יכול להמכר מעל מחיר שנקבע על ידם"

Not to be sold more than - אני חושב שיהיה חכם לחזור לשיטה הזו כי המחירים משתוללים בחנויות וכך לא יוכלו לדפוק את הלקוח, שאני מאמין שכן רוצה לקנות את המוצר.

14) מאז Collective Demise שיצא בדצמבר 2002 קצב העשייה שלכם גבוה, הוצאתם DVD בשנת 2004, ב 2005 את Strings Attached וכעת את האלבום החדש, איפה אתה רואה את הלהקה שנה מהיום?

במהלך התקופה מאז Collective Demise הוצאנו 3 מוצרים וכעת יוצא הרביעי, אני מאמין שבעוד שנה כבר נוציא אלבום נוסף, ונמשיך בעשייה של הופעות וכתיבת חומר חדש.

www.salemband.com
www.myspace.com/salemband

DRACONIAN

Sadness & Melancholy

1) לאחר שני אלבומים מצליחים מאד אתם משחררים את The Burning Halo שהוא בגדול יותר מינימליסטי ומכיל 3 שירים חדשים, את הדמו שלכם מ 1999 ושני גירסאות כיסוי לשירים משנות השבעים, מה הסיבה לאלבום המיוחד הזה?

-) שני האלבומים הראשונים שלנו יצרו עניין רב בחומר הישן שלנו, הקלטות של קלטת הדמו שלנו הופצו באינטרנט ועלו לאתרי מכירות פומביות במחירים מופקעים, החלטנו שאנחנו רוצים שמי שמכיר ואוהב אותנו יהיה מסוגל להשיג את החומר הזה בלי לשלם עליו מחיר מופקע, מיקססנו את כל השירים מחדש כדי לשפר להם את הסאונד והנה התוצאה.

2) ומה לגבי שלושת השירים החדשים? She Dies שפותח את האלבום מאד מזכיר את הקו של שני האלבומים הראשונים שלכם, הטקסט כואב ומטורף ונוגע בלב, מה הסיפור מאחורי השיר הזה?

-) שלושת השירים החדשים שבאלבום הם מעין טרילוגיה בפני עצמם, She Dies אכן ממשיך את הקו משני האלבומים הראשונים שלנו, השיר לא מדבר על מקרה ספציפי של מוות שמישהו מאיתנו היה עד לו אבל הוא משקף את הפחד והחרדה לאבד מישהו שאתה אוהב בעולם.

3) כששמעתי את השיר מייד דמיינתי אנשים יקרים לי ואכן המוסיקה חילחלה פנימה בכאב הכה מזוהה אתכם, מה לגבי שני השירים האחרים?

-) Through Infectious Waters מייצג כיוון מעט שונה, אולי אף קצבי יותר אבל אתה יודע, הכל יחסי..., יש בו שילוב בין שירה גברית לשירה נשית של הסולנית שלנו Lisa, זה שיר שלא היה לנו כמוהו בעבר, אני מאמין שהוא לוקח אותנו למקומות חדשים.

4) ולגבי The Dying?

-) זה שיר שבקלות היה יכול להכנס לאלבום הבכורה Where Lovers Mourn, הוא איטי מאד, מלא כבדות ועצב, מראה קצת השפעות שאולי היו לנו מאלבומים כמו Serenades של Anathema ומ Doom Metal של תחילת שנות התשעים, תקופה נהדרת לסגנון לפי דעתי.

5) הגענו לחומר המוקדם שלכם, Serenade Of Sorrow למשל

-) זה השיר שחברת התקליטים שמעה ראשון לפני שהחליטו להחתים אותנו ולהוציא את Where Lovers Mourn, הכתיבה כאן יותר רומנטית ואפלה, מעין גותיק מטאל מלנכולי, טוענים שהפכנו רק אפלים יותר עם השנים, מה אתה חושב? מסכים עם זה?

6) כן, החומר כאן למשל הוא בהחלט אתם אבל הוא יותר רומנטי, מוטיב שמעט נעלם למשל באלבום השני שלכם לטובת קדרות גהינומית ואווירת סוף שאחריו אין כלום, זה נשמע ממש טוב יחסית לדמו, יש להקות שהאלבומים שלהם לא נשמעים ככה...

-) אנחנו להקה שקיימת הרבה שנים וחשוב לנו לשמור על סטנדרט גבוה ולתת לקהל שלנו את המוצר הכי טוב שאפשר בלי להתפשר על איכות או על האומנות שלנו כאנשים אינדבידואלים כל אחד לעצמו וכלהקה.

7) מה לגבי הופעות?

-) אנחנו לא להקה שמופיעה הרבה אבל אנחנו בהחלט להקה שמופיעה, חשוב לנו לא לתת יותר מדי הופעות כדי לשמור על כל הופעה מיוחדת לכשעצמה ולא לקלקל לא לעצמינו ולא לקהל שבא לראות אותנו את הטעם הטוב.

8) מה צופן העתיד ל Draconian בשנה הקרובה? יהיה אלבום חדש ב 2007?

-) אני מאמין שלקראת סוף השנה יהיה אלבום חדש, הרביעי שלנו במספר, אנחנו עסוקים בכתיבת חומר וכרגיל, מנסים לתת את הכי טוב מעצמינו, אני מקווה שלקראת סוף 2007 האלבום ישחורר.

9) מה לגבי שתי גירסאות הכיסוי שבאלבום החדש, On Sunday They Will Kill The World ו Forever My Queen הם לא גירסאות הכיסוי הטיפוסיות ללהקת מטאל, מה עומד מאחורי זה?

-) אנחנו אנשים שאוהבים הרבה סגנונות מוסיקה, שני השירים האלו מהווים הצדעה להשפעה שקיבלנו במשך שנים מהמוסיקה המתקדמת והאפלה יותר של שנות השבעים, רצינו להצדיע להם בדרך המיוחדת לנו.

10) כשאתה מסכם את כל מה שעבר עליכם מאז יצא אלבום הבכורה לפני 3 שנים ועד היום, מה עובר לך בראש?

-) אנחנו ניגנו והיינו קיימים 7 שנים לפני שיצא אלבום הבכורה ואולי בגלל זה הוא נשמע בשל כל כך, עבדנו מאד קשה והאמנו בעצמינו וזה בעצם המסר לכל הלהקות מסביב, תאמינו בעצמיכם, תאמינו במוסיקה שלכם, פשוט תאמינו, האמונה משנה הכל.

STRATOVARIUS

The Unforgettable Metal Fire - חלק ראשון

מי שחושב ש Stratovarius הם עוד להקת פאוור מטאל קיטשית שעוסקת במלחמות דרקונים ופלדה שיעשה מהר שיעורי בית, את הסמיתס אתם מכירים? אז Stratovarius הם מעין הסמיתס של עולם המטאל, עם חותמת סאונד וכתיבה שאופיינית להם וניתן לזהות מרחוק, רק שלעומת טימו טולקי השירים של מוריסי נשמעים כמו בריטני ספירס..., סיפור החיים של טימו, המנהיג הכוח והמוח מאחורי הלהקה היה יכול להיות בקלות עוד טרגדיה בעולם הרוק ולהגמר כמו קורט קוביין אבל טימו, אדם עם כוחות נפש עצומים, ידע להרים את עצמו מעבר לחורבן שחווה, זה ראיון אישי שמגולל שלוש וחצי שעות של שיחת טלפון עם אחד היוצרים הכי אותנטים בעולם המטאל והמוח המטורף מאחורי אחת הלהקות האהובות ביותר בתחום, מומלץ להכיר קצת את ההיסטוריה של ההרכב כי אנחנו לא מתחילים מאפס במקרה הזה, זה ראיון חשוב מדי כדי להסביר בו מי אלו Stratovarius.

1) טימו, איך אתה מרגיש בימים אלו?

-) בכנות אומר לך, סביר, לא רע, הרבה יותר טוב יחסית לעבר, אני מטופל קבוע מדי שבוע ובמקביל מקבל תרופה יומית למחלה שלי, היא שומרת אותי מאוזן, הרבה יותר יציב מבעבר, העליות והתהומות בהם הייתי התמתנו בהשפעת התרופה וגם התחושות הפרנואידיות שהיו חלק בלתי נפרד ממני.

2) הראיון ילך ויעמיק בכל ההסטוריה שלכם, אנחנו נתחיל מההתחלה, נכנס לעובי הקורה, ניגע בבשר החי ונעלה כאן את הכל, בוא נתחיל בחוויה שאולי עיצבה אותך כיוצר למרות שהיית מוכן לוותר עליה.

(- הייתי בן 10 כשאבי התאבד, אני זוכר את הרגע כאילו זה היה אתמול, הוא קפץ מחלון הבית לרחוב הסואן ואני ראיתי את זה ולא הבנתי מה קורה, אמי צעקה, אני הייתי בטוח שהנה הוא חוזר תוך כמה דקות, הוא לא חזר עד היום, אבי היה אדם עם מחלת נפש שלא היה מודע לה, הוא עזב כה מוקדם את העולם הזה, תחושות האשמה שלו על מצבו הרגו אותו מבפנים, ההחלטה שלו נבעה מכאב והשאירה הר של כאב סביב, זה שינה אותי, בנקודה הזו התחיל המעגל והריקוד עם הטירוף, בגיל 10 ילד שורד בלי להבין מה בדיוק קורה, חוש ההישרדות הוא חזק מאד, עשרים שנה אחר כך השדים החלו לגבות את המחיר...

3) התחלת לנגן בערך באותו גיל, 9 שנים לאחר מכן יצא אלבום הבכורה שלכם Fright Night בחברת הענק קולומביה, היית בן 19.

-) הייתי בן 19 כשהאלבום יצא, ילד שטעון כמו רימון יד עם נצרה שלופה, שמרגיש שזה כל החיים שלו, הותחמנו בקולומביה רקורדס (חברת ענק) אך האלבום יצא רק בפינלנד, הוא עשה הד זעום מאד ואני התאכזבתי מאד, זה אולי היה התקף הדכאון הראשון שחוויתי, הייתי ילד עם ים של נאיביות והמון כאב מוסתר.

4) Twilight Time האלבום השני שלכם שיקף התבגרות של ההרכב וכלל את השיר המסיים, הבלדה המקסימה Lead Us Into The Light שבעיני זה אחד השירים הכי יפים שלכם, הסימן הראשון לכתיבה אישית יותר שלך שהלכה והתגברה עם השנים?

-) Twilight Time ו Dreamscape בעיני הם שני האלבומים הראשונים שלנו, אלבום הבכורה הוא בעיני כמו דמו, אלו היו שני האלבומים שפתחו את Stratovarius לעולם, אני הייתי הסולן והגיטריסט המוביל, אחריהן הרגשתי שאיני יכול לשיר יותר, רציתי סולן שיאייש רק את עמדת השירה, כך הגעתי ל Timmo Kotipelto ול Jens Johansson הקלידן והאלבום הבא כבר לקח אותנו צעד קדימה.

5) The Forth Dimension היה איטי יותר, כבד יותר ואפל הרבה יותר, Twilight Symphony השיר החותם את האלבום והבולט ביותר בו היה מונולוג כואב של פרידה מהעולם

-) Twilight Symphony זה שיר על התאבדות, על אבי, שיר שנכתבה מנקודת מבט של האדם שנפרד מהעולם, במציאות הוא קפץ אל מותו, בשיר הוא פוסע אל תוך היער, נכנס אל בין העצים, קושר עצמו אליהם ומכבה את האור על חייו, בשיר הזה התמודדתי לראשונה עם מותו של אבי, כתבתי שם כמה מהשורות הכי אפלות שכתבתי אי פעם, זה שיר של סוף, אין המשך, I Only Wish To Die, There Is No Question Way Anymore זה לא משתמע לשתי פנים.

6) האלבום היה הצלחה ענקית, אחריו יצא Episode, אלבום מהיר יחסית והראשון שלכם עם המתופף המצויין Jorg Michael

-) אי אפשר היה להתעלם מ Episode כשהוא יצא, Jorg הוסיף המון ללהקה, הוא מתופף עם Feel אדיר, זה האלבום שלקח אותנו להצלחה ענקית בעולם, מכירות של למעלה ממאה חמישים אלף עותקים וסיבוב הופעות גדול, כולל כמה מהשירים הכי טובים שלנו וגם כאן הכתיבה נעשתה אישית יותר.

7) Visions שיצא ב 1998 היה קפיצה מטורפת, Kiss Of Judas ו Black Diamond כבשו את אירופה, האלבום מכר רבע מיליון עותקים, ההפקה והצליל של Stratovarius הכתיבו סטנדרטים חדשים בתחום המטאל המלודי, הפקה מדהימה ואלבום שכל אחד מהשירים בו מרגש, כתוב נפלא ונחשב בעיני רבים לאלבום הכי טוב שלכם, הוא לווה גם באלבום הופעה כפול Visions Of Europe שתיעד את סיבוב ההופעות המטורף של האלבום שכלל 254 הופעות בשנה שבה הוא יצא, האלבום הזה גם היה תחילתו של ריקוד שורף עם הכאב, תסבוכי הנפש והאבל שמלווה את חייך, היית גם אלכוהוליסט לא קטן בתקופה ההיא

-) Visions שינה עבורינו הכל, מכרנו רבע מיליון עותקים, הופענו כמעט כל יום באותה השנה, זה היה מטורף, דרך היצירה והאינטנסיביות הזו התחלתי לברוח מהמציאות המרה שליוותה אותי לאלכוהול, שתיתי כמו חזיר מדי יום, עד הקאות קבועות, האלבום זכה לחיבוק חם מאד מהקהל והמדיה, ההצלחה שלנו עלתה לרמה מאד גבוהה ואני רציתי להבין מה קורה בי בפנים, אילו שדים דופקים לי בדלת, לא הבנתי, לא נכנסתי לעומק, התחלתי טיפול פסיכולוגי קבוע אך לו רק ידעתי אז את מה שאני יודע היום...

8) Destiny, אולי האלבום הכי אפל שעשיתם עד היום ובמקביל, הזניק אתכם עוד שלב הלאה, השיר הפותח, 10 דקות של קינה על זמנים שלא יחזרו, על ימים שנחרטו בזכרון, ושיר שמסתיים בדברי פרידה, תמיד היה לי בראש שזה גבר ואשה, מערכת יחסים שבאה על סיומה, זה הצטרף אצלי לעובדה שהתגרשת באותה

תקופה, אני זוכר ששמעתי את השיר הזה ונותרתי בפה פעור, זה היה מדהים

-) זה האלבום הכי משמעותי שעשינו עד אז, צללנו עמוק יותר לתוך עולם קסום של צלילים שמשקפים רגש וקדרות, אלבום מאד חורפי, אתה מכיר הרי את המקהלה בתחילת השיר, את הקטע שפותח את השיר ואז המקהלה והגיטרה מצטרפים? (שר לי את הקטע י.ש)

9) כן, ודאי, מה לגביו?

-) הקטע הזה קיים אצלי 20 שנה קודם, זה קטע שכתבתי יומיים אחרי שאבי התאבד על פסנתר, הוא נשמע אחרת לגמרי מבחינת העיבוד אך המנגינה היא המנגינה שכתבתי לזכרו בתור ילד, כל המשפחה שלי מכירה את המנגינה הזו שנים, שאר השירים נכתבו בעיקר על הכאב שנבע מהגירושים שלי, על האכזבה שאכזבתי את עצמי ואותה, על הכישלון, ועל הידיעה שני חייב עוגן בחיים האלו, חייב קרש הצלה, כמות האלכוהול שלי עלתה לשמיים, בסמים מעולם לא נגעתי אבל הייתי שתיין, הכאב יצא והתנקז במוסיקה ובשתייה, במקביל מכרנו כבר כמעט חצי מיליון עותקים וההצלחה נעשתה מטורפת, השדים כבר הכו חזק בדלת, לילה אחר לילה לנגן את השירים האלו ולפתוח כל הופעה מול אלפי אנשים באותה מנגינת פסנתר שאני, טימו הילד כתב בגיל 10 אחרי שאבא שלו קפץ מהחלון ולראות אלפי אנשים דופקים את הראש ונטרפים...

10) Hunting High And Low, מעבר לחברת תקליטים חדשה, תקליט חדש שנה וחצי לאחר מכן, אור בקצה המנהרה? אני חייב לומר לך שאני אישית השתמשתי בתקליט הזה בזמנים קשים שלי בתור עוגן, הוא היה בשבילי קרש הצלה בהרבה מאד מקרים בחיים, תקליט הרבה יותר מואר, הרבה יותר אופטימי וכזה שמעלה תקווה מתוך הכאב, אור בקצה המנהרה, תקליט שהוא בית ספר לחיים, הוא התקבל בחיבוק ענק בעולם, איך הרגשת אז?

-) האלבום היה היסטריה, מכרנו מעל לחצי מיליון עותקים ממנו בשנה הראשונה, היה ניכר שהרגשתי טוב יותר, הלכתי לטיפול גמילה מאלכוהול, הפסקתי לשתות, התחתנתי מחדש עם זו שאני עדיין נשוי לה, בתי מנשואי הראשונים עברה לגור אתנו, בניתי לי את חיק המשפחה שלי, את הבית החם שלי, הרגשתי בעקבות טיפול פסיכיאטרי שיש לי שליטה בחיים שלי, שכן, יש לי מחלה שנובעת מלא מעט סיבות אבל אני זה שקובע וצובע את המציאות שלי, אני אוחז בחוטים, התקליט מאד אופטימי, שים לב לעטיפה עם הדולפינים, זו חיה שמסמלת חברות, אומץ, שלום, הדולפין קופץ שם בין העולם החומרני והמציאותי לעולם הרוחני והמנטלי, כמוהו אני, אני לא מנותק מהמציאות בקטע מקצועי, אני כותב מוסיקה על יסודות מלודים קלאסים, מוסיקה שבעיני אינה קיצונית, אני ער לצד השיווקי שלה ובמקביל אני אדם רוחני, עם אינספור מחשבות, דעות, סרקזם, ורצון עז לדבר להשמיע וליצור, אני כותב המון, שיר בא לי בחצי שעה כי אני לא משקר, אני כותב רק על התחושות שלי, רק על נושאים אמיתיים.

11) שיר הנושא לווה בקליפ מדהים שמאד הזכיר לי את הסרט "בדרך למטה" עם מייקל דאגלס, בכוונה?

-) אתה אוהב את הסרט? (כאן מתחיל סשן דיבורי סרטים ארוך על המשמעות של סרטים כמו "בדרך למטה" בעידן המודרני ואיך כל אחד מסתכל על זה, האיש הוא פריק של קולנוע), עלית על זה, יפה, הרעיון אכן בא מהסרט, מנהל היי טק מצליח שמבין יום אחד שהחיים האלו הרגו אותו, הוא זורק לעזזל את כל הניירת, הפאר וחליפות העסקים, יוצא לטייל בטבע, להיות עם עצמו, לחבק את משפחתו, לבכות, לצחוק, להרגיש.

12) אחרי האלבום הזה באו שני אלבומים בשם Elements, חלק 1 וחלק 2, נראה לי ששם המצב שלך שוב התדרדר, מה הלך שם?

-) רציתי לעבוד עם תזמורת סימפונית, אבל לא בקטע דומיננטי אלא כתבלין למוסיקה שלנו, הקלטנו את שני האלבומים ביחד ואני עם הטירוף שלי הכרחתי את חברת התקליטים לשחרר אותם בהפרש של 9 חודשים זה מזה כדי שזה יהיה כמו הריון, מנוגד לכל הגיון עסקי, הם ניסו לשכנע אותי בהגיון, בכלכליות, בנימוקים מה נכון ללהקה, ואני התעקשתי על ההריון הזה, זה בדיעבד היה הסימן הראשון להתדרדרות המחודשת, בתקופה שיצא Elements חלק 2 כבר הייתי בדכאון עמוק שוב, את סיבוב ההופעות גמרתי כשאני על תרופות הרגעה, מת לחזור הביתה, רדוף פראנויות ומפוחד מהצל של עצמי, בנוסף לכל זה נהייתי פסיכוטי, המתח ביני לבין Timmo Kotipelto הסולן עלה לשמיים, הוא לקח את הסרקסטיות שלי בתור פגיעה, ואני לא ראיתי אף אחד מעבר לפחדים שלי ולא הבנתי שאני פוגע בו, מעליב אותו והורס לעצמי את הלהקה, במקביל קיבלנו חוזה תקליטים חדש ומקדמה של 3 מיליון יורו לחשבון הבנק מתוך מחשבה של החברה החדשה שהאלבום הבא שלנו ימכור בערך 2 מיליון עותקים...., חזרתי הביתה מהסיבוב, עם החוזה החדש ועם הפחדים שהרסו אותי ואז הכל קרס, הכל פשוט התחיל להתמוטט...

המשך בגליון הבא

DORO

WARRIOR SOUL

לוחמת המטאל !

האלבום החדש של Doro הוא חגיגה אמיתית לכל אוהבי הHeavy Metal בעולם, אחרי שהפגיזה לפני כשנתיים עם תקליט האורקסטרה Classic Diamonds שכלל ביצועים עם תזמורת פילהרמונית לכל שיריה המוכרים וללהיטים של Warlock משנות השמונים חוזרת כעת מלכת המטאל מגרמניה לתת בראש עם : Warrior Soul אלבום קצבי, סוחף ומהנה כמו ש Heavy Metal צריך להיות.

כבר מהשיר הראשון שומעים את הכיוון של האלבום You're My Family המוקדש למעריציה בכל העולם הוא שיר סוחף עם פוטנציאל ללהיט הופעות ענק, אין הרבה אמנים שמחויבים לקהל שלהם וקשורים לקהל שלהם כמו Doro, היא אחת מהקהל והקהל אחד ממנה וזה כך מתחילת הקריירה שלה בתחילת שנות השמונים ועד היום.

Haunted Heart ממשיך מהנקודה ש Triumph And Agony הנפלא של Warlock הפסיק: סוחף בלי להפסיק לרגע, המלודיה החזקה סוחבת את כל השיר קדימה דוהר ואנחנו אתו.

Doro היתה תמיד לוחמת נאמנה לעצמה, אישה בסצינה הנשלטת על ידי גברים, סולנית הרכב מטאל שמכר מיליון עותקים בשנות השמונים, היא היתה ועודה אייקון תרבותי ומודל להערכה והצלחה אצל מיליוני נשים בעולם, היא "עשתה את זה" בסצינה קיצונית הנשלטת כמעט ככולה בידי גברים, היא משחררת אלבומי סולו כבר 18 שנה ומופיעה בכל העולם, לא מתייאשת מקשיי החיים ולא נרתעת לומר מה שיש לה לומר ולהאבק למען האידיאלים שלה.
במהלך הקריירה הפכה Doro ל Icon בתחום המטאל עקב סיבובי הופעות ארוכים עם,Judas Priest, Ozzy Osbourne Motorhead, Bon Jovi ועוד רבים וטובים.
Doro היא סולנית המטאל הראשונה בעולם עם קריירה שהחלה לפני יותר מ 25 שנה עם להקתהWarlock ועם להיטים כמוAll We Are ההמנוני, I Rule The Ruins הסוחף, Fur Ummer המרגש ועוד, היא הקליטה דואטים עם Lemmyסולן Motorhead ועםUdo Dirkschnieder שהופיעו באלבומיה.

האלבום החדש Warrior Soul ממשיך את הרוח של Warlock ונותן עוצמה מהשיר הראשון ועד האחרון, כמעט שעה של Heavy Metal במיטבו, סוחף, מלודי, עם שירים מצויינים.

Warrior Soul הוא אלבום שכל מי שהמטאל האמיתי זורם לו בעורקים יאהב: הוא Old School ומכיל את כל מה שאהבנו במטאל של שנות השמונים, בד בבד יש לו סאונד מצוין והשירים נשמעים רלוונטיים, נכונים ומשכנעים וכמו כל דבר אצל האשה הזו :מלאי אמינות ועוצמה, Doro היא אשה שחיה את המוסיקה שלה וחיה את המטאל 24 שעות ביממה 7 ימים בשבוע, זה ניכר בשירים, זה נשמע בשירה, זה נראה בבירור ואי אפשר לחלוק על זה: האשה הזו עם קול של רעם ולב של רגש ופלדה יכולה ללמד את בחורי המטאל איך עושים דברים: Warrior Soul זה נשמה של לוחמת מטאל אמיתית, אין כאן פוזה, יש כאן אמת, יש כאן הצהרה: יש כאן גם המלצה חמה כמו אש: אל תפספסו את האלבום הזה בשום אופן אם אתם אוהבים מטאל, תנו ללוחמת המטאל הזו לעשות לכולם בית ספר, אלבום חם אש!!!

SOUND POLLUTION
BLACK LODGE RECORDS

Sabaton - Attero Dominatus
Swedish Heavy Epic War Machine returned from the battlefield with new metal opus!

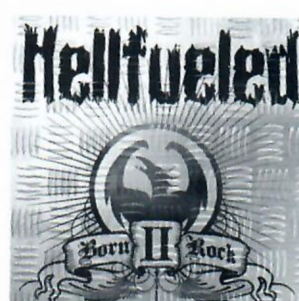
Death Breath
Stinking Up The Night

Katatonia
Dance Of December Souls

Sabaton
Primo Victoria

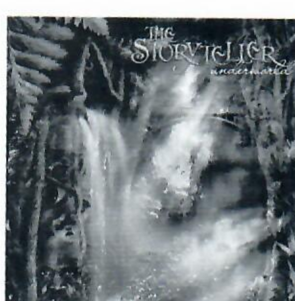
Hellfueled
Born To Rock

Harms Way
Oxytocin

Raise Hell
City Of The Damned

The Storyteller
Underworld

Mork Gryning
Mork Gryning

www.RavenMetal.com הפצה בישראל: רייבן מיוזיק

יוצאים לקרב SABATON

Sabaton נחתו עלינו ב 2004 עם הפצצה מאסיבית של האלבום Primo Victoria, מהשיר הראשון של האלבום עמד באוויר ריח חזק של אבק שריפה, Sabaton פרצו לתודעה בארטילריה של Heavy Metal כבד ועוצמתי ושירים על מלחמת ששת הימים, המלחמה בעירק, נצחון בעלות הברית באירופה וכמובן שירי הצדעה למטאל, השנה יצא אלבומם השני Attero Dominatus שמלווה בסיבוב הופעות ענק, תפסנו את Par גיטריסט הלהקה לשיחה משבדיה על המצב בחזית

1) אהלן Par, בוא נתחיל מהתחלה: מה מביא להקה שבדית לשיר על מלחמת ששת הימים בצורה פרו ישראלית מובהקת?

-) תמיד התעניינו בהיסטוריה, תהליכים שעברו על העולם, כל האלבום Primo Victoria מבוסס כמעט ברובו על מלחמות וסיפורי גבורה של עמים, השיר המדובר Counterstrike מדבר על קיץ 1967 שסימן ניצחון לישראל שהגנה על עצמה ועל גבולותיה אל מול 3 מדינות שכנות בו זמנית, המלחמה נמשכה רק 6 ימים וסימנה את הגבורה ורוח האמונה העצומה של העם הישראלי, אני מאד מתעניין במה שקורה אצלכם ואני בהחלט תומך בשאיפה שלכם לשלום ללא טרור ומלחמה שם במזרח התיכון.

2) בשיר אחר באותו אלבום Reign Of Terror אתה סוגר חשבון עם סדאם חוסיין....

-) Reign Of Terror מדבר על הדיקטטורים בעולם הפונדמנטליסטי ודרכי השלטון המעוותות שלהם, על שליטים שהורגים, מנצלים ורוצחים את עמם ועמים אחרים, זה אמנם מתייחס ישירות לסדאם חוסיין אבל יכול להיות רלוונטי ללא מעט מנהיגים אחרים, מסתבר שבימים אלו האיש משלם על מעשיו ואני מקווה שזה מוסר השכל של ייראו וייראו לכל מיני בין לאדנים למיניהם שיבוא יום וגם אותם יתפסו והם ישלמו על הפשעים שלהם כנגד עמם וכנגד האנושות כולה.

3) אני חייב להתייחס לשיר הנושא Primo Victoria מהאלבום הקודם שלכם, ואתה בטח יודע מה קפץ לי ישר באוזן כששמעתי את השיר ללא המילים...

-) זה הקטע, השיר הוא על ניצחון כוחות בעלות הברית וסופו של המשטר הנאצי הנורא, ניצחון שהושג ב 6 ליוני 1944 בקרב שהיווה נקודת מפנה שבזמן קצר מוטטה את משטר הרייך, הקרב שסימן את ניצחון בעלות הברית נקרא Primo Victoria ומכאן שם האלבום, ניצחון העולם השפוי, כשהסולן שלנו מתאר את פלישת כוחות ארה"ב ושר מנקודת מבטו של החייל האמריקאי הוא זועק כנגד הנאצים, השימוש במילה המפורשת יצר בלבול אצל מי שלא היה לו או לא הבין את המילים של השיר, השיר מדבר על על ניצחון הדמוקרטיה והחופש על הדיקטטורה והפאשיזם.

4) אתה גם דופק מחווה יפה למטאל הן באלבום הנ"ל והן באלבום החדש, אז זה היה Metal Machine ובאלבום החדש זה Metal Crue, שניהם השירים המסיימים את האלבום, רעיון גדול.

-) ב Metal Machine לקחנו שמות של שירים שגדלנו עליהם ומהם הרכבנו את הטקסט, שירים של איירון מיידן, מוטלי קרו, אוזי אוסברון, WASP, בלאק סבאת, Manowar, מטאליקה, Udo ועוד, יש שם גם צרחה בסוף השיר שהסולן שלנו ממש מחקה את Udo וזה בכוונה, אנחנו מתים עליו, סולן ענק, היו שחשבו שזה הוא שמתארח בתקליט.., ב Metal Crue עשינו אותו דבר רק עם שמות של להקות שאנחנו אוהבים, הצדעה לכל המורים הרוחניים שלנו.

5) איך התקבל Primo Victoria? ההתלהבות הכתה באירופה כמו אצלינו בישראל?

-) זה למעשה האלבום השני שלנו, אבל מבחינתי בהרבה מובנים הוא הראשון, התגובות היו טובות מאד, להרבה עיתונאים היה מוזר בהתחלה לקבל סולן Heavy שלא שר בקול גבוה ודק אלא בעוצמה ובכוחניות אבל מהר מאד הם התאהבו בקטע וזה לדעתי הופך אותנו למיוחדים ושונים משאר הלהקות בתחום, ההשוואות העיקריות כשיצא האלבום היו Manowar ו Grave Digger שמבחינתי זו מחמאה, אני מאד אוהב את שתי הלהקות האלו ואני מאמין ש Sabaton אכן מושפעת מהם אך מביאה אתה משהו חדש.

6) בוא נכנס לאלבום חדש Attero Dominatus, שיר הנושא חוזר לנצחון בעלות הברית על כוחות גרמניה

-) השיר עוסק בזה מנקודת מבט שונה מ Primo Victoria, כאן עומד צבא בעלות הברית בשערי ברלין, המשטר הנאצי קרס ונכנע כולו לכוחות בעלות הברית, השיר עצמו יותר Epic עם מקהלה עוצמתית בפזמון, הוא בעצם מתחיל את האלבום החדש מהנקודה בה הסתיים Primo Victoria, יש קו מנחה בשירים שלנו.

7) נושא אקטואלי בחרת לשיר השני Nuclear Attack

-) נושא השימוש בנשק אטומי וההשלכות שלו מדובר במטאל לא מאתמול, בשנות השמונים להקות כמו Megadeth או Nuclear Assault עסקו בזה לא מעט, כאן הבאתי את הסיפור המפורסם של הטלת שתי פצצות האטום כדי להאשים את מנהיגי העולם בהתדרדרות בכל מובן, זה פשוט לא שפוי, תראה מה קורה באיראן, בקוריאה ומה היה קורה בעירק אם לא היו עוצרים אותו בזמן, אני מפחד שבנסיבות מסויימות דברים יכולים להתגלגל רע מאד עם מנהיגים כאלו ואני שר על זה כדי להביע את הפחד ולהגביר את המודעות לנושא הזה.

8) Rise Of Evil השיר השלישי שמאד מזכיר את שירי ה Mid Tempo של Manowar עוסק בקריסת אירופה במלחמות העולם?

-) כן, הוא מדבר על היאוש שאחז במדינות אירופה באותה תקופה חשוכה בה עלה הרייך לשלטון, בתקופה הכי חשוכה ומזעזעת שעברה על המין האנושי, על הפחד ששרר בכל אירופה, מי יפול ראשון ומי ייכבש, שעון ההרס תקתק לאחור וזו היתה בעצם עליית הרוע, עליית ההרס העולמי שזעזע את העולם, השיר מדבר על הימים האחרונים של השלום באירופה של סוף שנות השלושים, שהיה ברור שהאזור כולו הולך להכנס לתקופה חשוכה והרסנית.

9) תגיד, In The Name Of God זה על מחבלים מתאבדים?

-) שוב פגעת בול, זה יוצא כנגד הדבר המטופש הזה של הרג בשם האלוהים, של ללכת ולפגוע באזרחים חפים מפשע, בנשים, זקנים וילדים בעבור מקום בגן העדן, השיר מדבר על אותם טרוריסטים שמסתתרים כמו שפנים ושולחים את החיילים שלהם להתאבד בשם אללה, להרוג ולרצוח, קוראים לזה מלחמת קודש ומצדיקים מעשים שמקומם לא בעולם שאני רוצה להיות שייך לו, העולם צריך להוקיע את התופעה הזו ולהלחם בטרוריסטים האלו בכל דרך.

10) אתם אנשים מאד מעורבים, הנושאים שלכם מקוריים ויוצרים עניין בדיוק כמו המוסיקה, מאיפה באה המעורבות הזו והאכפתיות הזו למה שקורה בעולם?

-) כפי שסיפרתי לך, כולנו אוהבים הסטוריה ותרבויות, בעיקר אני והסולן שלנו Joakim Broden נמצאים עמוק בקטע של הסטוריה, אלו דברים שהם עד היום אקטואלים, זה נראה לי נכון ואמיתי לכתוב על מה מעניין אותי ועל מה שקורה בעולם שלנו.

11) האלבום הזה הביא אתכם לסיבובי הופעות שלא נגמרים, במשך השנתיים האחרונות חרשתם את אירופה עם Edguy ו Dragonforce ואחר כך את סקנדינביה עם Hammerfall ולאחרונה שוב עם Lordii, איך היה להופיע כל כך הרבה בפרק זמן כל כך קצר?

-) מדהים, המון חוויות וסיפורים מעניינים, הטור עם Edguy ו Dragonforce היה למעשדה הפעם הראשונה שיצאנו החוצה משבדיה, הלהקות התייחסו אלינו ממש יפה והתחברנו כולנו, אחלה אנשים, אני מאד אוהב את Edguy אם כי המוסיקה שלהם הרבה יותר מלודית משלנו, Dragonforce נגנים מעולים אבל טכנים מדי לטעמי, Hammerfall זו להקה שאנחנו מופיעים אתה המון בשבדיה, בסיבוב באירופה חיממנו אותם ועכשיו אחרי Attero Dominatus הם חיממו אותנו, אנחנו חברים טובים, עם Lordii היה מגניב להופיע, יש להם קטע חזק,. אנחנו נחרוש את אירופה לפחות עד נובמבר 2007.

12) מה עם ישראל?

-) מתים להגיע אליכם, מתים לראות את ההסטוריה שלכם, במיוחד ללהקה כמונו זו חוויה מדהימה, רק תגידו מתי, אני מת להופיע בישראל.

13) שמתי לב שאתם הולכים בקו מוסיקלי שלמרות שמכיל קלידי רקע ומעט נגיעות פרוגרסיביות בקטעים מסויימים אתם לא מנסים להפגין מהירות וטכניקה אלא יותר כתיבת שירים ברמה גבוהה?

-) זה בדיוק כך, יש לנו קלידים במוסיקה אבל כתבלין רקע ולא ככוח דומיננטי, יש נגיעות פרוגרסיביות לפעמים, תקשיב ל Angels Calling מהאלבום החדש למשל, אנחנו מנגנים את מה שהכי בא לנו טבעית מהנשמה ומהבטן, כולנו מעריצים גדולים של Iron Maiden, Judas Priest, Motley Crue, WASP, Venom, Rainbow, Ozzy וכל הדור האגדי של שנות השמונים, כל הלהקות האלו שילבו כל מיני אלמנטים במוסיקה שלהם אבל שמו דגש חזק על כתיבת שירים חזקה ומשכנעת ואנחנו באים מאותה תפיסה, דרך אגב, שמעת את הלהקה משבדיה שנראית כמו Motley Crue ומטריפה כאן את שבדיה עם השיר Riot In Everyone? המתופף שלנו מעריץ חזק של טומי לי והוא הדליק אותי עליהם.

14) אתה מדבר על Crashdiet, להקה מעולה, ומגיעה להם כל ההצלחה שבעולם, תוכל לראות אותם גם בגליון זה, אנחנו כאן במגזין מאד אוהבים אותם, תגיד יצאתם בחברת Black Lodge השבדית, איך אתה מתרשם מהם? היו לכם עוד הצעות?

-) מאז ש Primo Victoria יצא אנחנו מוצפים בהצעות אבל אנחנו מאד ואני מדגיש: מאד מרוצים מ Black Lodge והם אלו שהאמינו בנו ונתנו לנו את הסיכוי ונותנים לנו גב ותמיכה כל הזמן אז מדוע שנלך למקום אחר? טוב לנו אתם, אנחנו אוהבים את החברה ואת האנשים שם, הם אוהבים אותנו, טוב לנו.

15) בשנה הראשונה שההרכב קם קרסו מגדלי התאומים ב 11 לספטמבר, אתה חושב שזה היווה איזשהוא קטליזטור להתעסק בתכנים שאתם כותבים עליהם כיום?

-) לא יודע אם זה היה קטליזטור אבל זה בטח הגביר מודעות, הגביר את הפחד בעולם מפני תופעות כאלו.

16) בין האלבום הראשון ל Primo Victoria היה לכם אלבום שהוקלט בשם Metalizer שלא יצא מעולם, מדוע?

-) מפני שהחברה שבה הוא היה אמור לצאת נכנסה לקשיים וביטלה את הפעילות, אם אתה שואל לדעתי הכנה אז אני מרוצה שזה לא יצא, אז כשהקלטנו את האלבום היינו מרוצים ממנו אבל כשאני מקשיב לו היום אני מרגיש שהשירים לא מספיק טובים, אני מקווה שאף אחד מהמעריצים שלנו לא ישלם על זה סכום מטורף באיביי כי זה ממש לא מייצג אותנו ולטא שווה את המאמץ, לכן אנחנו גם לא מתאמצים להשיג זכויות על זה, הפריצה שלנו באה מבחינתי ב Primo Victoria.

17) שני האלבומים שלכם הופקו באולפני Abyss השבדים על ידי Tommy Tagtgren (שהפיק גם את Eternal Gray שלנו), האולפן הזה מזוהה הרבה יותר עם מטאל קיצוני

-) חבר שללנו המליץ לנו על טומי, הוא בחור נהדר, מקצוען אמיתי, נפגשנו אתו, התחברנו והתרשמנו ממנו, הוא עשה את Primo Victoria, היינו מאד מרוצים אז המשכנו לעבוד אתו והוא עשה כעת גם את Attero Dominatus.

18) אתם מאד מפרגנים לאנשים, בחוברת של האלבום אתם מודים ונותנים כבוד לכל מי שעזר ועוזר לכם ואני מרגיש את הרוח הזו גם לכל אורך השיחה בינינו.

-) מדוע לא? למה לא לפרגן ולומר תודה? אנחנו לא לוקחים כלום כברור ומובן מאילו, מבחינתי מי שעוזר לנו תמיד יזכה להערכה, אם זו להקה, מגזין, מפיץ או מי שלא יהיה, אנחנו מאמינים שהקטע במטאל הוא לעבוד יחד ולא נגד וכמו כן להשאר עם רגליים על הקרקע ולא להיות אגנו מניאק.

19) תודה רבה לך Par, מילות סיום?

-) שמע, יש ראיונות ויש ראיונות..., דיברנו שעתיים בטלפון, היה מדהים, המון תודה גם לך על כל העזרה ובהצלחה עם המגזין וכמובן לכל הקהל של המטאל אצלכם, אני מקווה להפגש בקרוב.

Yuval Constructor

יובל בנאי על אלבומים מלאי דיסטורשן

כשחושבים על רוק מייד אין יזראל עולה שם אחד בראש אינטואיטיבית הרבה לפני כולם: משינה, וכשחושבים על משינה כלהקה עולה בראש היצירה המקומית, מהכאסח של "את באה לבקר" לרגש של "אנחנו שניים" או לייצר הנעורים של "שלג צח", ממש כמו במטאל, לעיתונאים המקומיים היה הרבה מה לכתוב על משינה אבל מה שדחף את הלהקה להיות ה-להקה הגדולה בארץ זו אהבת הקהל שיודע טוב יותר מכל עיתונאי מה טוב בשבילו.

מתוך כבוד וסקרנות חיפשנו לנו צליל מוזר, מתכתי ומשוחרר והגענו בבוקר יום ד לאולפן בדרום העיר להשמיע ליובל כמה ממוקדי הדיסטורשן של ימינו ולשמוע את חוות דעתו עליהן ובכלל על הז`אנר. "גדלתי על הרבה סגנונות מוסיקה" מספר יובל, "Deep Purple, לד זפלין ו Rainbow היו דברים ששמעתי באופן סדיר יחד עוד המון סגנונות, אוסף האלבומים שלי הוא עצום וכולל הרבה דברים", נכנסנו למטאל ומעניין אותי למה עוד נחשף האיש בשנותיו הראשונות כמוסיקאי רוק: "אהבתי את אליס קופר ואת ההופעות שלו, לא כל דבר בסגנון אני אוהב, אבל שמע, להקות כמו Iron Maiden או Black Sabbath הן להקות קאלט, פתחנו את המערכת והכנסנו להילוך ראשון.

Useless - I.D - Bring Me Down

(מתוך No Vacation From The World)

יובל: "אני מכיר טוב את Useless ID, יצא לי לראות אותם בהופעה בהולנד יחד עם הבן שלי אלישע (שמנגן בלהקת הפאנק רוק Got No Shame), הרגשתי גאווה שאני מישראל בהופעה הזו, מאד נהנתי לראות אותם, הם מופיעים טוב מאד, ידעו להזיז את הקהל שרובו לא הכיר אותם קודם לכן, אני מעריך להקות כאלו שלוקחות את עצמן קדימה שרות באנגלית ומכוונות לחו"ל, היום הפאנק רוק חם מאד בעולם, מ Green Day ועד No Use For A Name, אני אוהב את רוח הדברים כאן, להקה טובה מאד".

In Flames - Reroute To Remain

(מתוך האלבום Reroute To Remain)

יובל: " הכי אהבתי כאן את הסולן, את הדינמיות שלו, הסאונד ובעיקר הסאונד תופים מנופח מדי ובומבסטי מדי וזה לא מוציא החוצה את הבשר שלהם, שיר בסדר, נשמע מודרני ועדכני אבל בגדול ממש לא התחברתי".

Salem - Flames

(מתוך האלבום A Moment Of Silence)

את האלבום הזה לא שמעתי מעולם אבל את הלהקה אני מכיר מאז תקופת הפינגויין באמצע שנות השמונים, אהבתי את המילים של השיר הזה וגם את המוסיקה, שיר טוב מאד, לעניין, נשמע ייחודי, אהבתי מאד את זה, נשמע טוב מאד".

Samael - Inchallah

(מתוך האלבום Reign Of Light)

יובל: "מעניין השילוב של האלקטרוני והמטאל, יש פה משהו מחדש, מטאל עם מכונת תופים ולופים ומגע קצת מזרחי, זה מעניין, אנשים עושים בשנים האלו קרוס אובר מטורף של סגנונות, טראנס עם גיטרות, מוסיקת עולם עם רוק ומה לא, אני אוהב כמוסיקאי לשמוע דברים חדשים ומרעננים, מעבר לזה הם שוויצרים ואני אוהב את הקטע האלקטרוני מתועש של הלהקות משם כמו Yellow ו Young Gods".

Betzefer - Fucking Rock n Roll

(מתוך האלבום Down Low)

יובל: " שמעתי עליהם שהם מצליחים עכשיו בחו"ל, יש להם סאונד טוב אבל השיר נשמע לי קצת רטרו, במובן מסויים, הנגינה טובה אבל אין כאן משהו חדש מוסיקלית או ווקאלית, זה רוק אנד רול מטאל פשוט, עשוי טוב, אבל שמעתי כבר דברים כאלו,בלי קשר לזה אני מאד שמח על כל הצלחה של להקה ישראלית בחו"ל ושמעתי שהם מאד מצליחים וזה נפלא".

Nevermore - The Sound Of Silence

(מתוך האלבום Dead Heart In A Dead World)

יובל: "הם אמריקאים? - מייד שומעים את זה, הדיוק, ההפקה, אי אפשר לפספס, לעומת המקור (זה שיר של סיימון וגרפינקל י.ש) אין דמיון, נשאר רק הטקסט אבל הנגינה שלהם מאד מרשימה, התפקידים מתחלפים דינמית נכון, הסאונד מצויין, אטרף אמיתי, זה מסוג הדברים שאני אוהב בסגנון הזה, את ההליכה עד הסוף עם האינטיליגנציה בכתיבה והעניין, אהבתי את זה".

Stratovarius - The Kiss Of Judas

(מתוך האלבום Visions)

יובל: "אם יש סגנון במטאל שאני פחות מתחבר אליו זה הסגנון הזה, הדבר היחיד שכן אהבתי כאן זה הנגיעות Progressive בקלידים ובגיטרות בחלק השלישי של השיר, מעבר לכך: שילוב ממוצע של מטאל, עם פופ שמאד בולט בהפקה, גל חדש ובסוף היום זה ממש לא דיבר אלי".

System Of A Down - B.Y.O.B

(מתוך האלבום: Mezmerize)

הפקה מצויינת של ריק רובין שבעיני עשה כאן עבודה נפלאה, אני ביקשתי מיוזמתי לדבר על ההרכב הזה מפני שגם אני וגם כל חברי משינה מאד אוהבים אותם, יש בהם משהו מאד ייחודי אולי בגלל הקטע הארמני, זה סוג של מטאל עם הארדקור עם סקא עם מלא השפעות מטורפות בהרבה צבעים, גיטרות מעולות, קטעים כבדים מאד לצד קטעים מרגשים, לא משעמם לרגע, זז כל הזמן, אני מאד ממליץ על האלבום הזה".

...לחדר נכנס שלומי ברכה גיטריסט הלהקה ומתפתחת שיחה בענייני דיסטורשן ואני מוצא את עצמי עונה על שאלות לגבי Kreator, Sepultura ועוד, גם שלומי מסתבר יודע לא מעט על מה שקורה בצד האפל של הירח וזה בעצם מה שמפריד בין תרבות הרוק (שבתוכה נולד גם המטאל) לתרבות המיינסטרים בארץ, האם זה מה שרצינו? או שמגיעה לנו בארץ באמת תרבות רוק אמיתית? , מעל 20 שנה מצאת התקליט הראשון של משינה ועדיין נשאלת השאלה איפה המדינה ואיפה החזון?......

BETZEFER

Running Against

לאחר שנתיים של פעילות רצופה משתף אותנו מתן, גיטריסט Betzefer במעט מהתחושות שמהוות הגשמת חלום שמעטים זוכים לו.
"דיסק הבכורה Downlow יצא ב2005, מעט לפניו כבר התחיל סיבוב ההופעות שלווה בטיול ראיונות לצרכי פרומו שעשינו באירופה עם צאת הדיסק" מספר מתן, "מייד לאחר צאת האלבום יצאנו לכמה סיבובי הופעות בזה אחר זה, ניגנו עם Evergrey, הופענו יחד עם Lamb Of God, Caliban, Heaven Shall Burn, אחר כך ניגנו בפסטיבל בסלובניה עם Slayer ושבע לאחר מכן היינו על הבמה בפסטיבל With Full Force כשהלהקה הראשית היתה Iron Maiden".

אני שואל אותו איך היה להופיע עם כל האייקונים האלו ובעיקר על Slayer והחוויה להופיע עמם על אותה הבמה.

"יש סיבה למה סלייר" אומר מתן "הם הכי גדולים במטאל הקיצוני, הם פשוט הכי טובים, אתה רואה אותם בהופעה ומבין את זה, כל ההופעות עם הלהקות שהזכרתי היו מאד חוויתיות במיוחד בהתחלה, ראינו יום יום פרצופים שהיינו רואים על עטיפות דיסקים, עם Chimera היתה לנו חוויה מגניבה, גם Lamb Of God אנשים מצויינים, סלייר אנשים מבוגרים, נמצאים בטופ כבר 20 שנה ולכן מן הסתם הם מרוכזים יותר בעצמם וזו היתה התגשמות של חלום להופיע אתם".

עוד גיבור מטאל שניגנתם אתו הוא Max Cavalera האגדי...

"ניגנו גם עם Soulfly 10 הופעות בגרמניה, כולנו גדלנו על Sepultura, למתופף שלנו רועי ברמן יש קעקוע שלהם על הזרוע, מקס מגיע למעמד של ענק במטאל, אני מאד שמח שהוא לקח אותנו כלהקת חימום, כל לילה ניגנו מול אלף איש בגרמניה, כך שנחשפנו להרבה קהל חדש"

אני שואל את מתן על ההבדל בין לנגן בפסטיבלים הכי גדולים ללנגן במועדונים קטנים ומלאים.

"לנגן בפסטיבלים באירופה זו חוויה, הקהל בא בשביל החגיגה וכדי לשתות וליהנות, אני נהנה לנגן גם מול כמה מאות אנשים במועדון קטן כשהכול צפוף, אבל אין על לנגן מול 10 אלפים איש באירופה, זו תחושה אדירה של הישג, לנגן בכזה פסטיבל זה הישג, על הבמה המרכזית, חתיכת התרגשות, זה מטורף".

ניגנת מעל מאה הופעות באירופה לא כולל הרבה הופעות בארץ, אתה עדיין מתרגש?

"כשאנחנו מנגנים משהו חדש או בטור חדש אז כן, בבארבי אנחנו מרגישים כמו בבית, זה הבית גם שלנו וגם של הקהל, ההופעה בבארבי תמיד תהיה טובה, זה המועדון האהוב עלינו, אנחנו מרגישים שם כמו הבית, לכל להקה יש את המקום שלה, בשבילינו זה הבארבי".

הרבה דובר על האהבה שלכם ל AC/DC....

"הם חזקים מאד ויש להם סאונד חזק כולנו אוהבים אותם אבל אני הכי "דפוק" עליהם, הם חלק מהחיים שלי, אפילו הקמנו להם הרכב מחווה שלא יצא לפועל בגלל זמן, אני מאמין שמתי שהוא נעשה אותו, זה סוג של עיבוד כבד יותר לשירים שלהם.
שומעים את זה בהווי שלנו יותר מאשר במוסיקה, ללא ספק להקה שהשפיעה לי על החיים".

ומה קורה עם חומר חדש והאלבום הבא?

"יש לנו כבר 8 שירים חדשים ועוד כמה שירים בתהליכי גמירה, שיר ששמו Doomsday שניגנו בעבר בהופעות ועכשיו הכנסנו שיר בשם Best Seller שאנחנו מנגנים בהופעה, אבל אנחנו מנסים לא להעמיס עם שירים חדשים אבל כן לתת טעימה מהם כדי לא לשרוף את הרעננות שלהם.
כשהדיסק החדש יצא אנחנו נביא הופעה חדשה לגמרי, הדיסק ישקף את מה שעבר עלינו בשלוש שנים האחרונות, הסאונד שלנו מאד התגבש כתוצאה מסיבובי ההפעות".

USELESS ID

The DVD

בואו נענה על זה לפני שהשאלה תגיע: אנחנו כותבים במגזין מטאל על Useless ID שהם להקת פאנק רוק פשוט מפני שהם להקה פצצה, להקה בועטת, להקה שמביאה המון כבוד למוסיקה הישראלית בעולם והלהקה הכי מגניבה ברוק הישראלי כיום, חוץ מזה, ישי ברגר גיטריסט הלהקה הוא הכי רוק אנד רול בארץ וכשתראו הופעה שלהם תבינו.
Useless ID לא התחילו אתמול, ההרכב קיים מתחילת שנות התשעים ועבר לא מעט קשיים על מנת להגיע להצלחה, אין הרבה אמנים שהיו טסים שוב ושוב לצד השני של האוקינוס כדי לחרוש הופעות במימון עצמי בפאבים קטנים, לקרוע את התחת שנים על גבי שנים, לנסוע 10 אנשים ברכב במחשך חודש ולהופיע מול קהל שחושב שראה הכל. ל Useless יש חטיבת קצב מעולה ומגובשת, Vibe חזק של רוק אנד רול בשירים, הרבה כייף, חוויות, רוח נעורים, ובעיטה בתחת בדיוק למקום שלהקת פאנק רוק צריכה לבעוט, הם לא מצטלמים בפוזות מטורפות, לא מביימים את עצמם במילימטר אבל כשהם עולים לבמה הם רוק סטארס אחד אחד, זה בא להם טבעית, מנסיון ומאהבה למוסיקה וזה הדבר המקסים בהרכב הזה, Useless ID עושים טבעית את מה שללהקות אחרות עולה בדם, זו הסיבה שבחרנו לכתוב עליהם כאן, הם ממש לא צריכים את הכתבה הזו בשביל לדעת מה הם שווים אבל יש מצב כבד שהרבה מהקוראים צריכים את הכתבה הזו כדי לדעת כמה הם שווים, אז אנחנו כאן, מפרגנים מכל הלב ללהקה הזו.

SUMMONING

שני הצריחים! - Oath Bound

עמוק בתור יערות הדמיון, מעבר להרים של חלומות וחזיונות, מעבר למוכר, במקום לא דרכה רגל אדם, במקום בו לעצים שפה משלהם, לנהר המנון משלו ולחושך קול קינה מיוחד, במקום בו דמיון ומציאות הופכים לאחד, במקום בו שערי הפנטזיה נפתחים אט אט ועמם צוהר אל עולם קסום וחסר גבולות, בעל מרחבים עצומים, יצורי ענק ורוחות מקפיאות דם לצד שירתו של הטבע, במקום הזה צומחת מזה שנים המוסיקה האקלקטית של Summoning - הרכב יוצא דופן מכל מה שאוזניכם שמעו, הרכב שאין כמוהו וסביר להניח שלא יהיו, הרכב שאת האווירה שהוא יוצר באלבומיו לא ניתן לחקות ובלתי אפשרי להעתיק, הרכב שלקח את המטאל למקום חדש, הרכב שפורץ הרבה מעבר לגבולות המטאל, החוצה אל ההגדרה הכי אותנטית של אמנות מודרנית המשלבת ביופי אינסופי חדש וישן, עתיק ועתידני, גן עדן וגהינום.

Summoning שואבים את השראתם הישירה מספריו של טולקין, אלבומם הרביעי Let Mortal Heroes Sing Your Fame היה הפסקול המטאלי והאפל לשר הטבעות, פשוט לשמוע את המוסיקה הקסומה שלו בלילה עם אוזניות או בחדר עם נרות דולקים או הכי טוב: בטבע הפתוח בחוץ, במקום בו התווים של Summoning חיים מחדש, מקבלים עוצמה אלמותית וכוח עצום.

מעריצי הלהקה גילו אותה באלבום הבכורה Lugburz, התפתחו אתה ב Minas Morgul אך היה זה האלבום השלישי Dol Guldur שהעלה את קרנה של הלהקה גבוה, אלבום מקסים, עצוב ואפל שחיבר את המטאל התיאטרלי והדכאוני עם הדרמטיות והמרחבים הפתוחים של סיפורי טולקין, אחריו הגיע Stronghold המצוין שסיפר את סיפור שני הצריחים וממלכת רוהן, קרבות של חדי הקרן במרחבי הארץ התיכונה, גבורה ועוז.

Let Mortal Heroes Sing Your Fame שבא אחריו היה כבר קונספט מלא לשר הטבעות, האלבום זכה להצלחת ענק באירופה וגם בארץ, Summoning אומצו בחום על ידי קהילת חובבי טולקין ומעריצי שר הטבעות שקיבלו להקת אווירה ממדרגה ראשונה.

אפשר להנות מהמוסיקה הנפלאה של Summoning גם בלי להכיר את סיפורי טולקין אך כשמדמיינים את הסרט ומקשיבים ללהקה הזו האפקט הוא עצום, נסו לראות את קרב נקרת הלם אשר התרחש בעיר ה של רוהאן - נקרת הלם. בקרב זה נלחמו הרוהירים בפיקודם של מלך רוהאן ו בן ארתורן מול 10,000 חיילי אשר נשלחו ממגדל אייזנגרד בפיקודו של, נסו לראות את הקטע הזה ולהקשיב ל Sommining ואתם שבויים לנצח Summoning, שלא הופיעו מעולם הצליחו בכל אלבומיהם לקיים קו עלילתי אווירתי מדהים שרק מעצים את המוסיקה שלהם.

Oath Bound יוצא 4 שנים לאחר צאת אלבומם הקודם ולוקח אותנו הלאה לפרק נוסף בסיפורי הגבורה של הארץ התיכונה, כלי נגינה עתיקים, מלודיות נוגות ומלאות רגש, קשה לצבוע במילים משהו כה ציורי ומוחשי כמו המוסיקה של Summoning, כל תאור מילולי לא יעמוד מול החוויה העצומה שההאזנה למוסיקה שלהם מספקת.

NECROPHOBIC

Hrimthursum

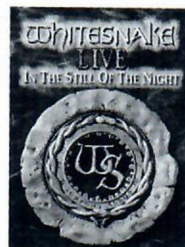
את השם Necrophobic אני מכיר מאמצע שנות התשעים, הם רכשו אצלי הרבה כבוד על הקו בו הלכו אבל למוסיקה שלהם פחות התחברתי, משהו במרקם הכללי של הסאונד שלהם היה נשמע לי גס מדי, אולי לא נתתי לאלבומים מספיק תשומת לב, אולי הם לא גירו אותי מספיק, כך או כך הערכתי את ההרכב על האותנטיות שלו אבל קשה לומר שהקשבתי להם.

עותק הפרומו של התקליט החדש Hrimthursum שכב אצלי על השולחן מספר שבועות בתור עם לא מעט אלבומים אחרים, לא מיהרתי לשמוע אותו אבל ידעתי שאנסה, Necrophobic היו מסוג הלהקות שנורא רציתי לאהוב ולא הצלחתי להתחבר אליהם - עד אותו יום. בדרך כלל מגיעים לפואנטה של כתבה בפיסקה האחרונה שלה, אני מתלבט אם ללכת לפי השטאנץ או לתת את המכה כבר עכשיו, יודעים מה? שטאנצים לא מזיזים לי: אם הייתי מקים מחר בבוקר להקת Black/Death Metal אז ככה בדיוק הייתי רוצה שהיא תישמע. Necrophobic בשנות השלושים לחייהם עם קריירה של כמה אלבומים פושרים הצליחו להוציא אלבום שבעיני הוא הטופ של ה Black/Death Metal מאז Storm Of The Light's Bane מ 1996, היופי הוא שהם עשו את זה בלי למכור את עצמם בזול, האלבום נשמע ומייצג נאמנה את הז`אנר, נשמע אמין, איכותי ובעיקר ממלא את הלב של כל מי שאוהב Extreme Metal איכותי.

יש כאן הרבה שירים שמי שאוהב Slayer ו Kreator של שנות השמונים יתאהב בהם, יש כאן שירים איטיים יותר שיזכירו להקות כמו Rotting Christ או Samael באמצע שנות התשעים (כמו Age Of Chaos למשל), יש כאן הרבה אלמנטים שבאים משורשים מבורכים. כשזה כועס כמו ב I Strike With Wrath יש תחושה שהעולם רועד, כשזה מיסטי כמו ב Age Of Chaos בא לפזר את השיער ולדפוק את הראש לקצב המטרונום האפל הזה כמו עדר סוגדי לילה, כל שיר ושיר באלבום הזה הוא בעל זהות משלו, אין כאן קטע אחד מיותר, כל ריף במקום, כל קטע מעבר בנוי בצורה זורמת, מי שזוכר את בניית השירים של להקות כמו Pestilence יקבל מושג איך השירים בנויים כאן, הרבה השקעה וכזו שהשתלמה בגדול. מי שאוהב Dissection, Rotting Christ, Edge Of Sanity, Samael, Salem, Pestilence, Slayer, Kreator, Morbid Angel ולהקות בסגנון יתאהב עד כלות באלבום הזה, Necrophobic צריכה את התמיכה הזו מהקהל, את ההערכה שכל כך מגיעה לה עם האלבום הזה, לי הוא לא יוצא מהסטריאו כבר שבוע, בוקר בדרך לעבודה, לילה לפני השינה באוזניות, אמצע היום במשרד, כבר אמרתי שאם הייתי מקים מחר בבוקר להקת Black/Death אז הייתי רוצה שכך היא תישמע? הנה הבאתי את זה גם בסוף, כדי שתבינו שאם אני חוזר על משהו פעמיים כנראה שזה חשוב, קפיש?

WHITESNAKE אגדת הרוק הכבד

ב-DVD חדש ומרהיב
In The Still Of The Night
עם הסולן האגדי דיוויד קוברדייל

אנחנו יותר משמחים להציג בפניכם DVD חדש ויוקרתי של אגדת הרוק הכבד.Whitesnake ותיקי הרוק הכבד ודאי שלא צריכים שיתארו בפניהם את ההרכב האגדי, לטובת הדור הצעיר יותר ומי שלא זכה להכיר את האגדה נספר כי Whitesnake היא אחת מלהקות הרוק הכבד הקלאסיות והטובות בעולם, סולן הלהקה דיוויד קוברדייל כיכב בשנות השבעים כסולנה של Deep Purple והוציא עמה אלבומים קלאסים כגון Burn ו Stormbringer הנחשבים עד היום, כמעט 30 שנה מצאתם לאלבומים קלאסים ללא עוררין.

במהלך שנות קיומה הוציאה Whitesnake אלבומי מופת שזכו להצלחת ענק ומכירות כוללות של מעל ל 70 מיליון עותקים.

אלבומים שכבשו מיליוני אנשים כמו Lovehunter, Come And Get It ומאוחר יותר בשנות השמונים את שני אלבומי המופת 1987 המדהים וSlip Of The Tongue בו הצטרף ללהקה הגיטריסט האגדי Steve Vai. ה DVD החדש In The Still Of The Night משקף בצורה הן ויזואלית והן מוסיקלית את עליונותה של הלהקה הזו, המקצועיות, רמת הנגינה והביצוע הן מהגבוהות בעולם, את ההופעה הזו אפשר להציב בשקט בצמרת ההופעות החיות שתזכו לראות, הרבה ממה שאתם רגילים בדרך כלל, עשר דרגות מעל Nightwish, עשר דרגות מעל Manowar, אין הרבה הרכבים שמציגים עצמם ברמת מקצועיות ודיוק כה מרשימה וגדולה כמו Whitesnake, החומר עצמו כולל את כל להיטי הלהקה הגדולים ,כשזה מגיע ל Here I Go Again המטריף הקהל באקסטזה מטורפת, Bad Boys, Fool For Your Lovin, Burn של Deep Purple מהתקופה שמיסטר דיוויד קוברדייל היה הסולן שלהם, Is This Love הרומנטי והנפלא, Ain't No Love In The Heart Of The City שהופך את האולם לשירה מטורפת בציבור, שיר אחר שיר הלהיטים זורמים ואי אפשר להפסיק את המנגינה הזו. ויזואלית Whitesnake עוברים מסך מצויין, דיוויד קוברדייל זז על הבמה כמו בן 20 עם בטריה שלא ניגמרת, משגע ומטריף את הקהל ששר מילה במילה את כל השירים, מדליק אותם ומכניס אותם למצב הנכון במומחיות שרק לגדולים ביותר יש, רבים אומרים שדיוויד קוברדייל הוא סולן הרוק האולטימטיבי - אפשר להבין למה: הבנאדם פשוט בלתי יאמן, קולו החם שלא נחלש לעולם ונשמר כמו יין טוב והופעת הבמה הכריזמטית שלו שוטפת את העיניים והאוזניים ושלא יגמר לעולם.

המופע צולם ב 12 מצלמות וידיאו ויש תנועה תמידית השומרת על מתח לאורך כל ההופעה, איכות הצילום היא הגבוהה ביותר שניתן לבקש, כך גם איכות הסאונד ,לא ראינו DVD ברמה כזו מעולם - פשוט מעולם.

In The Still Of The Night הוא פריט חובה בכל ספרייה של אוהב מוסיקה שמכבד את עצמו.

רשימת השירים:

1. Burn
2. Bad Boys
3. Love Ain't No Stranger
4. Ready An' Willing
5. Is This Love
6. Give Me All Your Love
7. Judgement Day
8. Blues For Mylene
9. Snake Dance
11. Drum Solo
12. Cryin' In The Rain
13. Ain't No Love In The Heart Of The City
14. Don't Break My Heart Again
15. Fool For Your Loving
16. Here I Go Again
17. Take Me With You
18. Still Of The Night

החורף מתעורר לחיים

Elvenking האיטלקים שיחררו בשנה שעברה אלבום שאני לא יכול לעבור עליו בשתיקה, The Winter Wake שהוא האלבום השלישי שלהם הוא אחד מאלבומי ה Folk Metal הכי טובים ששמעתי בחיים שלי, מכירים את Skyclad? אז The Winter Wake יותר טוב מכל האלבומים של Skyclad והם המציאו את הפולק מטאל, לא מכירים את Skyclad? לכו תעשו שיעורי בית לפני שאתם קוראים לעצמכם כאלו שאוהבים וחיים פולק מטאל, עכשיו נעבור לפרק ב כי את נושא Skyclad מיציתי ובשיעור הבא שלא יהיה כאן אחד שלא מכיר אותם...

The Winter Wake זה האלבום השלישי של ההרכב, החגיגה מתחילה על השיר הראשון Trows Kind, זה סוחף ועשוי נפלא, חיבור מקסים של מטאל וטבע, תוך 30 שניות מקהלה שמחה ששרה יחד על רקע מטאל סוחף, בניגוד להרבה להקות אחרות זה לא שמח מדי, זה

אפילו טיפונת אפל אבל המוטיבים העיקריים ששזורים כאן זה האהבה למטאל ולאיתני הטבע, חיבור של אדם ואדמה, שורשים, טקסטים שנונים שבנויים כמו סיפור, שיר פותח מרשים מאד, סוף סוף אני נהנה מאלבום פולק מטאל עד הסוף. זה ממשיך עם השיר השני Swallowtail בגיטרות אקוסטיות, שירה בצוותא, חלילים והרבה אקשן, פשוט כייף אמיתי לשמוע את זה, האלבום עולה לשיאים חדשים, ברייקים מגניבים בגיטרות, שירה ומוסיקה סוחפת, מסיבה אמיתית של מטאל, טבע ואלכוהול למצב רוח טוב, שיר מצויין והרבה אנרגיה. כל חברי ההרכב משתתפים באופן פעיל בשירה ולעיתים מצטרפת גם הזמרת , מה שיוצר אפקט של חבורה ששרה יחד ומתחלפת בקולות, מאד דינמי ומדליק השילוב הזה, מוסיף המון למוסיקה. Elvenking נשמעים יוקרתי, בניגוד להרבה הרכבי פולק מטאל הם לא נשמעים כמו בדיחה זולה עם חליל בשקל ואגדות שגם סבתא שלכם לא היתה מספרת, Elvenking משלבים הרבה גיטרות אקוסטיות, אקורדיאון, צ'לו וכינורות לכל אורך האלבום, לא בקטע קלאסי רומנטי אלא בקטע פולקלוריסטי עממי, זה יוצא נפלא, כמו מוסיקה של מסע.

KREATOR

טרוריסטים מתאבדים ואויבי האלוהים

קראייטור ביקרו כאן ביוני 2006 בפעם השלישית ומי שהפסיד את ההופעה הזו פשוט עשה שטות, מי שהיה בתחום ב 1992 כשהם הגיעו לראשונה והחמיץ את ההופעה ההיא עשה שטות אף יותר גדולה, לא זכורה לי הופעה בחיי שהתפרעתי בה יותר מאותה הופעה שלהם בתל אביב באוקטובר 1992.

הופעות של קראייטור הן תמיד משהו מיוחד, אולי כי Mille Petrozza הסולן האגדי של ההרכב מקיז על הבמה את נשמתו ואת פחדיו מהעולם בדרך כה כריזמטית ומעוררת אמון שהופכת את קראייטור ללהקה שגם בן 17 עצבני וכעוס ימצא בה את המענה הרוחני והתשובות לשאלותיו וגם אדם כמוני בן 31 שעדיין מחפש הרבה תשובות בחייו, זו הגדולה של ההרכב הזה, קראייטור תמיד היו הצד השפוי בעולם הכאוטי ובמטאל, ובכלל.

Enemy Of God Revisited זו הוצאה מחדש של האלבום Enemy Of God (בעטיפה שונה) יחד עם DVD בונוס סופר מעניין הכולל הופעה מלאה שלך הלהקה מפסטיבל Wacken הגרמני מול 50 אלף מעריצים משולהבים על הבמה המרכזית, מול קהל מתפרע שדופק את הראש ללא הפסקה, כל השירים מכל הזמנים כאן, Pleasure To Kill שהופך את הפסטיבל לשדה הרס שמעלה ענן אבק מתוך מעגל הפוגו, Violent Revolution הסוחף, Flag Of Hate, Tormentor, People Of The Lie כל שיר פצצת מימן קטלנית יותר מזה שקדם לו, וקראייטור.... הם מופיעים כל כך טוב שזה מדהים.

מעבר להופעה מ Wacken יש כאן 3 שירים בהופעה במועדון קטן ודחוס בתור בונוס, סאונד מעולה וגם במקומות קטנים הלהקה הזו בועטת !!

Mille Petrozza בגיל 40 הוא עדיין הדובר בשער, לטעמי כותב הטקסטים המוצלח ביותר בתחום המטאל איש של מילים ודעתן עם דעות מוצקות על המציאות ועל פוליטיקה וסוציולוגיה חברתית, המילים שלו תמיד חודרות, תמיד עמוקות ותמיד באות מהלב.

כמו כן יש 3 קליפים מהאלבום האחרון Enemy Of God , ראיונות, סרט על הקלטות האלבום האחרון ועוד הרבה חומר מצויין למי שאוהב את הלהקה.

שוב: בעיני קראייטור שווים לליגה הכי גבוהה, הליגה של Slayer, Testament, Blind Guardian ו Megadeth, בכל מובן, קצת קשה לספר על להקה שהמילים שלה הפכו לי את הלב אלפי פעמים אבל באמת: מי שלא מכיר את קראייטור יעשה לעצמו טובה גדולה מאד אם ישים את ידו על הלהקה הזו, כל אלבום שלהם שווה זהב ועם ה DVD זו הזדמנות לראות זהב רץ לך על המסך... אין כמו קראייטור, תדעו לכם !!!

ANGRA

קרנבל בריון!!

מי שחושב על ברזיל מעבר לכדורגל אלא במונחים של מטאל ומכיר רק את Sepultura כנראה לא הרחיק לכת בחיפושיו אחרי מוסיקה מארץ הסמבה והקרנבל, Angra היא היצוא הכי חזק של ברזיל אחרי Sepultura, הלהקה פרצה ב 1991 עם ההקלטה הראשונה Reaching Horizons אך היה זה אלבום הבכורה Angels Cry מ 1993 שמכר רבע מיליון עותקים בשנה הראשונה והזניק את הברזילאים לטופ של המטאל המלודי, האלבום היה מושפע בעיקר מ Helloween אך הכיל מעט נגיעות עממיות שבישרו על העתיד, Holy Land שיצא ב 1997 היה ה Roots שלהם, הם לקחו את המקצבים הברזילאים השבטיים והעממיים שילבו אותם עם Heavy Metal והרבה נגיעות של רוק מתקדם סטייל Marillion, האלבום מכר חצי מיליון עותקים והעלה עוד יותר את Angra למעמד של להקה ייחודית שמסבת גאווה רבה לארצה.

Fireworks שיצא שנתיים אחר כך שילב את הפולקלוריות של Holy Land עם אלבום הבכורה והביא לעולם עוד אלבום מצויין של Angra שפיתחה באלבום הזה עוד יותר את סגנונה הייחודי.

ב 1999 עזבו שניים מחברי הלהקה את ההרכב והלהקה הוציאה את Rebirth המאכזב שהראה למעריצי הלהקה מצב של חוסר יצירתיות ובינוניות מצד הלהקה, הלקח הופק לאחר חמש שנים ו Temple Of Shadows שיצא ב 2004 הראה שוב את Angra בשיא תפארתה, ממש כמו בשלושת אלבומיה הראשונים, ייחודית, תמיד Top Quality ובעלת סטנדרט גבוה בכל תחום ופינה של היצירה.

בימים אלו יוצא Aurora Consurgens לאחר שנתיים של ציפייה לנבחרת המלודית של ברזיל.

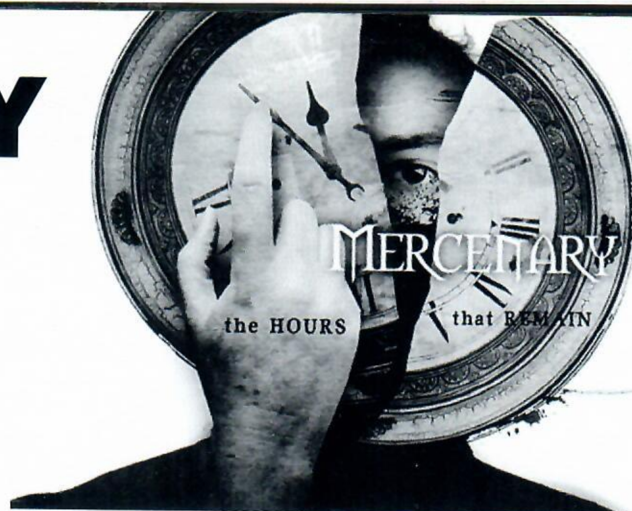
האלבום לוקח את Angra לכיוון מעט יותר אפל מאלבומיהם הקודמים, הוסיפו פה עוד 10-15 אחוז חריף לטעם הטבעי של הלהקה והפכו את Angra ללהקה עם מימד יותר עמוק, מגמה שהחלה באלבום הקודם ובעיני מבורכת.

Ego Painted Grey הפרוגרסיבי והמצויין, The Voice Commanding You הסוחף והמהיר, Window To Nowhere המרגש, כל שיר כאן הוא טוב עד טוב מאד וההפקה כרגיל אצל Angra היא פשוט אורגזמה לאוזניים..., עדינה, עשירה, אינטיליגנטית, לא "מנופחת" ונשמעת אמינה והולמת את רוח ההרכב, מוסיקליות טהורה שנעשית עם המון אהבה וחדוות יצירה.

Angra היא להקה שכל מי שמתעסק במוסיקה יעריך, אני לא יודע אם Aurora Consurgens הוא האלבום הכי טוב שלהם ולו מפני שקשה מאד להתחרות בעיני ב Angels Cry ו Holy Land המעולים, אבל אין ספק שמדובר באלבום טוב מאד שמחדש עבור מי שאוהב אותם, יש מצב שמי שעבורו האלבום הזה יהיה ההכרות הראשונה עם ההרכב יחשוב שזה האלבום הכי טוב שלהם, איך שלא תרצו, מדובר בלהקה שמתוך שבעה אלבומים הוציאה ששה מצוינים וזה יחס שהרבה להקות היו חותמות עליו בזה הרגע - Viva Brazil !!

MERCENARY

הפתעת השנה בשעות שנשארו

אחת ההפתעות הגדולות של Mercenary 2006, הדנים קיימים מ-1995 ותמיד נחבאו אי שם באנדרגראונד של המטאל אם כי תמיד היה להם סאונד טוב ורמת מוסיקה טובה.

האלבום החדש שלהם The Hours That Remain שיוצא כעת ב Century Media הוא אחת ההפתעות הגדולות של 2006, אלבום מעולה, מקורי ובעל סאונד אדיר. האלבום נפתח בסערה עם Redefine Me המעולה וניתן להבין את כיוון המוסיקה המשלבת השפעות מטאל בצורה מרהיבה, קחו את זה כשילוב מנצח של ישן וחדש, של שנות האלפיים עם שנות השמונים, Meshuggah עם Iron Maiden, In Flames עם Candlemess, אפילו הייתי אומר Soilwork עם Cynic ועוד דוגמאות שימחישו לכם את השילוב של המודרני והקלאסי באלבום המיוחד הזה.

שילוב מנצח ומרגש של חדש וישן, של להקה עם סולן מלודי אדיר שמזעזע את הלב ונוגע עמוק, מוסיקה אמוציונלית, מאד אמוציונלית, מזיזה את הרגש שבתוכינו ומצד שני כוחנית ומלודית, עבודה מדהימה, על השיר הראשון זה מנפץ את הלב, Redefine Me הוא אחד מקטעי הפתיחה הכי טובים לאלבום ששמעתי בשנים האחרונות, השירה ספק בוכה ספק מלודית זועמת, מדהים.

השיר הבא Year Of The Plague מארח את סולן Soilwork בקולות רקע והשילוב בין שני הסולנים חזק כשאחד שואג את נשמתו והשני שר מלודית מלנכולית, זה יוצר מרקם מעניין לשירה שהולך טוב עם הריפים הכוחניים של השיר שמייצג את הצד היותר מודרני שבאלבום. My World Is Ending שממשיך אותו חותך לכיוון אפל יותר, חורפי יותר עם ריפים סטייל הקודרים של Nevermore ושירה כואבת מהלב, טקסט אישי, כואב, הלכתי להביט יותר עמוק בטקסטים:

גם כאן הפתעה, Mercenary כותבים טקסטים אישיים ברמה סופר גבוהה, לא רוצה להשוות את זה לאף להקת מטאל, אולי לניק קייב ורוברט סמית ברמת הכתיבה וזו מחמאה מטורפת, הטקסטים של ההרכב צובטים בלב, מרגשים, מאלפים ונשארים בראש הרבה אחרי שהאלבום הזה מסתיים. כל שירי האלבום טובים, אין כאן שיר אחד מיותר, הכל נשמע מקשה אחת של מטאל איכותי, עדכני שלא מתעלם משורשיו אלא משלב אותם לא בצורה של רטרו אלא בצורה טבעית בתוך השירים וכחלק אינטגרלי מהיצירה, כך עושים מטאל ב 2006 ומראים שגדלתם ב 86, כך יוצרים שביל חדר ביער המטאל, שביל שהרבה להקות יילכו בו בשנים הקרובות.

כייף לשמוע להקות כמו Mercenary שרק מתפתחים ומשתפרים מאלבום לאלבום, להקות עם גישה מוסיקלית וטקסטואלית רצינית, להקה של מוסיקאים מעולים ותמלילנים ברמה גבוהה עם חומר אישי, פשוט אלבום תענוג.

BLACKMORE'S NIGHT

Black Knight in Christmas Eve

אני רוצה להאמין שאין בין קוראי המגזין הזה בנאדם אחד שהשם ריצ'י בלקמור לא אומר לו משהו, הגיטריסט האגדי של Deep Purple ושל Rainbow והאיש שאחראי על שירי נצח כגון Child In Time, Black Night וכמובן Smoke On The Water, עם קריירה מקצועית של אליל גיטרה ומושא להערצה כמעט 40 שנה, 40 שנה על הבמות ומאחורי הגיטרה, האיש שהפך למודל חיקוי למאות אלפי אם לא מיליוני מוסיקאים בכל העולם מזה ארבעה עשורים.

לרגל סוף השנה נוחת בימים אלו האלבום השמיני של Blackmore's Night, פקוייקט שהפך להרכב פעיל והוציא לא מעט אלבומים בעשור האחרון בו הולך ריצ'י לכיוון של פולקלור עממי עם נגיעה מיסטית כמו שהוא יודע, הנגינה ברובה המוחלט כמעט אקוסטית והשירה מבוצעת על ידי הסולנית Candice Night, סולנית שהחלה לשיר בגיל ארבע וידעה מראש מה הייעוד שלה ומכאן כנראה שם ההרכב, מוסיקה עממית אך מאד איכותית בשילוב מגוון רחב שלי כלי מיתר מבית מדרשו של ריצ'י השולט בכלי כמו מכשף מנוסה.

מ 1997 ועד היום משחרר ההרכב הזה אלבומים באווירה של ימי קדם ובעיקר תקופת ימי הביניים, מוסיקה מהפנטת שכמו לקוחה מעולמות אחרים.

Winter Calros האלבום החדש של ההרכב מכיל קונספט של שירי חג ובעיקר חגים מתקופת ינואר ולהלן בעיקר חג המולד אך גם חנוכה שלנו (דמיינתם פעם ש"מעוז צור" יופיע באלבום של גיטריסט דיפ פרפל?! הנה המציאות נכונה יותר מכל דמיון..), תקראו לזה "רוק רנסנס" תקראו לזה "פולק רוק" או "פולק מטאל Medieval" והכל יהיה נכון, Blackmore's Night הם שילוב של כל האלמנטים שציינתי כאן ושל עוד הרבה השפעות שריצ'י מביא עמו מכל שנותיו כמוסיקאי מוביל בעולם.

Winter Calros הוא מתנת חג מעניינת ומקורית דווקא למי שלא בהכרח שומע מטאל, הוא עשוי בצורה נפלאה, שיר בעיבודים ובתזמורים לאורך כל האלבום, יש כאן שירי חג חורפיים מכל מיני תרבויות ועמים וכן, גם מאיתנו יש לא מעט השפעות.

נעשתה כאן עבודה מקסימה בלקחת מלודיות ולחנים עממיים בני מאות שנים ולתת להם נופך מודרני ומרתק, אין ספק שזה אחד התקליטים המעניינים ביותר אותם יצר ריצ'י בלקמור בעשור האחרון, מוסיקה מעולמות אחרים, שימו את האוזניות ושקעו לשעה לתוך עולם של בדידות, מסעות בנפש ובעיקר מסע לאורך ההסטוריה שלכם.

SKiD ROW

2007 and life

2006, כמעט 20 שנה לאחר צאת האלבום הראשון וסקיד רו מוציאים את אלבומם החדש ללא הסולן האגדי סבסטיאן באך שפרש לקריירת סולו.

סקיד רו מודל 2006 מראה את הרלוונטיות שלה באלבום שיוצא אחרי הרבה שנות שתיקה ודמדומים מצד ההרכב, דומה שהפעם זה היה "להיות או לחדול" מצד חברי הלהקה שהחליטו להרים את עצמם ולבעוט שוב באלבום כבד לפי המסורת של Slave To The Grind ובאופן עדכני.

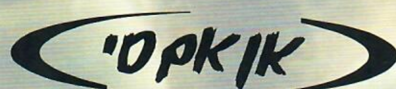
Skid Row משלבת באופן מאד טבעי מטאל טראשי, גלאם רוק הוליוודי וגראנג' כבד עד Pantera, את הכיוון שלהם תמיד ניתן לזהות, Revolutions Per Minute מציג את הלהקה כפי שהיא נשמעת כיום: מלאת תשוקה לתת בראש כמו בתחילת שנות התשעים, כבדה וססגונית. מי שחשב ש Skid Row הגיעו לסוף הדרך עם עזיבתו של סבסטיאן באך יכול בכייף לאכול את הכובע, היו לא מעט "קברנים"

שקברו את הלהקה ואני יותר משמח להגיד לכולם שסקיד רו מראה להם את האצבע ומשחררת אלבום מצויין, בועט ועכשווי.

הגיטריסט Dave "Snake" Sabo והבסיסט Rachel Bolan שתמיד החזיקו את הלהקה באים כאן עם 50 דקות של חומר חדש שמבוצע, מוקלט ונשמע רענן כאילו הלהקה קמה אתמול ואתם יודעים מה? כמה שאהבתי את סבסטיאן באך האיש לא חסר כאן בכלל, הסולן החדש Johnny Solinger כריזמטי לפחות כמו באך, ומקצועי לפחות כמו מוצארט..., יש לו קול שמזכיר את באך רק עם הרבה יותר עצבים, התאהבתי !!

קחו שירים כמו Another Dick In The System האגרסיבי ותבינו שההרכב רק נשמע עצבני וחזק מאי פעם, או את Strength הנהדר שמראה כמה ההרכב הזה אכן שופע עוצמה פנימית ומחובר למה שהוא עושה, מרגישים שהחבורה הזו נהנתה מכל שנייה של לכתוב ולהקליט את האלבום הזה. לקח להם לא מעט זמן להתעשת ובדרך להוציא כמה אלבומים מאכזבים אבל הנה, 20 שנה לאחר צאת אלבום הבכורה יוצא מה שהיה אמור לצאת אחרי Slave To The Grind, קרינו אלבום שמהווה בעיטה מדוייקת היכן שצריך לבעוט, יופי של הנאה של הורמונים מתפרצים ומאידך גיסא הרכב מבוגר ומבוסס, סופר מקצועי שחי ובועט גם ב 2007, פיצוץ של אלבום !

Proudly Distributors Of:

אן אם סי מוסיקה בע"מ

NUCLEAR BLAST

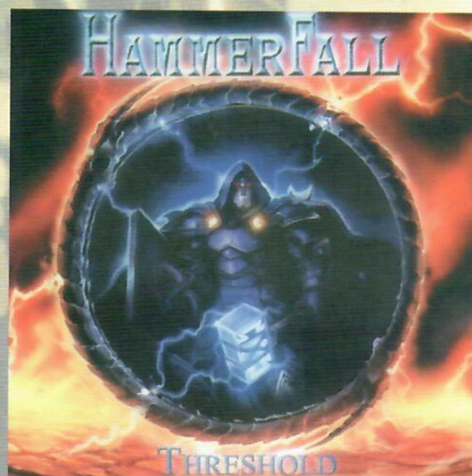
www.nuclearblast.de

Blind Guardian - A twist in the Myth

New opus from the gods of metal! follow the bards!

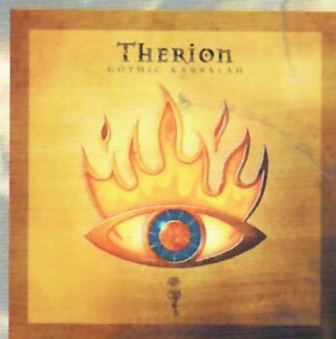

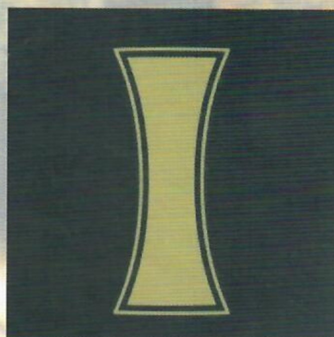
Hammerfall - Threshold

The templares strikes again!
sixth studio album! mighty warriors!!

Therion
Gothic kabbalah

I
Between Two Worlds

Sirenia
Nine Destinies and a Downfall

Also avilable: Rage, Dimmu Borgir Meshuggah, Exodus, Tarot, Mnemic After Forever, In Flames and more

שיווק והפצה בארץ:
אן אם סי מוסיקה, יוסי זילברפלד
(מנהל לייבל) טל': 03-9532480
www.nmc-music.co.il

Best of 2006

Darkthrone - The Cult Is Alive
'Darkthrone yet again prove why they remain the tru sound of black metal.'
Metal Hammer

Katatonia – The Great Cold Distance
'Absolutely astonishing.'
9/10 Rocksound

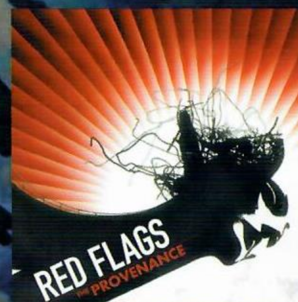
My Dying Bride – A Line Of Deathless Kings
'My Dying Bride are still the undisputed kings of darkness'
Kerrang! KKKK

Porcupine Tree – Arriving Somewhere
'captures the Brit quartert live in Chicago in October 2005, at the peak of their powers'
***** Record Collector

Porcupine Tree - Stupid Dream
'Remixed and 5.1 two-disc issue of 90s prog classic'
***** Record Collector

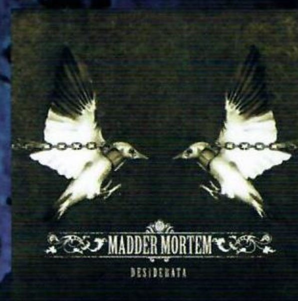
The Provenance – Red Flags
"Red Flags is a work of true class"
Zero Tolerance Magazine

Old – Down With The Nails
'Layer upon layer of primitive magic'
KKKK Kerrang!

Novembre - Materia
"Novembre is so different and beautiful. Wow!"
Anders Nyström, Katatonia

Madder Mortem- Desiderata
'Madder Mortem are special.'
9/10 Terrorizer

www.PEACEVILLE.com

Distributed in Israel by HIGH FIDELITY MUSIC

www.peaceville.com
www.snappermusic.com

info@metalshop.co.il
www.metalshop.co.il
++972-3-5235115

CIRCLE II CIRCLE
עולם נסתר

היום כאשר כל סיפור מעניין הופך לסרט רב-מכר, קצת קשה להימנע מלהיות מושפעים מכל הסובב אותנו בתחום הקולנוע והספרות ולכן זה לא מפתיע שאת ההשפעות הללו נראה מופיעים בצורת שירים באלבומים של להקות מטאל מודרניות.

זאק סטיבנס - סולן הלהקה. הידוע גם בתור סולנה של להקת Savatage כתב את האלבום השלישי תוך התיחסות עמוקה לסיפורים של דתות עתיקות ושבטים קדומים. הוא כנראה היה מושפע מאוד מספרים או סרטים כגון קוד דה-וינצ'י ועוד - קשה היום לא להיות מושפע מכל מיני תעלומות וסיפורים מוזרים הפזורים בעולם ונגישים אלינו בלחיצת כפתור קטנה- הם מגיעים אלינו בלי הפסקה ברוויה בלתי פוסקת עד אשר הם נחקקים אצלנו בזיכרון ומשפיעים אל היום יום שלנו כאילו אנחנו חיים אותם מחדש. האלבום הינו מסע עמוק ותלול במסדרונות החיים והחשיבה האינסופית, כל צעד מקדם אותנו עמוק יותר לתוך מערה חשוכה שבסופה אור חזק המאיר לנו את הדרך עד המערה הבאה שמכניסה אותנו עוד יותר עמוק לתוך הסיפור - מעין מעגל אין סופי CIRCLE 2 CIRCLE.

שירתו מלאת הרגש והוירטואוזית של זאק סטיבנס שזורה במלאכת מחשבת בתוך המוסיקה של ההרכב. הוא לא סתם פרונטמן, הוא מדריך טיולים עם הסמכה עילאית ממשרד התיירות . האלבום מכוון אותנו לטיול אתגרי עם המון הפתעות בדרך - הטיול קשה אך מהנה וממכר מבחינה מוסיקלית אפשר לראות אלבום זה כהכלאה של Progressive Metal ו Heavy Metal מלודי, אם אתם אוהבים את Savatage, Queensryche, Iron Maiden, Fates Warning ומטאל מלודי ברמה מאד גבוהה אתם תאהבו את האלבום הזה, הכל כאן מבוצע בסטנדרט גבוה מאד, החל מהשירה המדהימה של זאק ועד למלודיות המרגשות המלוות את האלבום לכל אורכו - נצחון לא מחייב בהפסדים - כאן הכל מנצח. Burden Of Truth הוא אלבום שבהחלט כייף לשמוע, זהו אלבום שלמרות כל הרוויה המוסיקלית בשוק כיום הוא בולט מעל רבים וטובים.

מי שאוהב מטאל משובח ימצא את עצמו מאזין לאלבום הזה הלוך ושוב במערכת לצד הקלאסיקות של התחום.

מאת: מאור אפלבאום

TRAIL OF TEARS

להרכב הגותיק מטאל הנורבגי יוצא בימים אלו האלבום החמישי במספר Existentia, הוא יוצא עם שערוריה רצינית בלהקה כשארבעה מתוך חמשת חברי הלהקה החליטו לעזוב את ההרכב לאחר סיבוב הופעות בעייתי במקסיקו והשאירו את ההגה בידי החבר הותיק ביותר בהרכב Ronny שיצא מייד בהצהרה רשמית באתר הלהקה שזה לא סוף הלהקה אלא התחלה חדשה של Trail Of Tears לעתיד יציב ומבטיח יותר ושהוא פותח במבצע חיפוש חברים חדשים ללהקה.

כך או כך במוסיקה עסקינן והאלבום החדש מראה התפתחות מעניינת בהרכב, השיר הפותח Deceptive Mirrors משקף כתיבה בוגרת ונכונה, שילוב יפיפה של מלודיה וכבדות שמצרף לכלל ההשפעות של ההרכב עוד כמה גווני מטאל שלא היו קודם בלהקה, השיר נשמע כמו שילוב של Dark Tranquility, Nightwish, Arch Enemy ו Heavy Metal בפזמון הסוחף והשירה המלודית, שילוב הקולות כאן בין השירה הסמי מלודית סמי גרגוריאנית לבין השירה הגראולית המטאלית מוסיף המון לאלבום ונותן עוד מימד שמעשיר את המוסיקה לכל אורכו. הדבר היפה באלבום הזה הוא היכולת שלו להתחבב על אנשים מגוונים שונים במטאל, קהל של Gothic Metal שמכיר ואוהבג את הלהקה מאד יהנה ממנו, קהל של Arch Enemy, Dark Tranquility ואפילו Samael יהנה ממנו מאד, ואף מי שאוהב Heavy Metal יכול למצוא באלבום הזה הרבה.

הרבה עוצמה יש ב Existentia בנוסף לקטעים הגותים המאפיינים את הלהקה, ניכרת כאן נגיעה שמזכירה לי Green Carnation בכמה מקומות, אם כי המגע של Trail Of Tears פחות פרוגרסיבי ויותר גותי ואפל, זה אלבום שממשיך את הקו שטוו ארבעת קודמיו אך לוקח את הלהקה למקום חדש בלי לבגוד בשורשים, זה עדיין גותיק מטאל עם יסודות מלודים חזקים מאד אבל הפעם יש התבגרות רצינית בכתיבת השירים, האלבום נשמע מאד משכנע ואמין, השירים זורמים בטבעיות ללא קטעים מיותרים, תקשיבו ל My Comfort: אולי השיר הכי טוב שההרכב כתב מעולם, שילוב חזק בין שירה נשית מלודית לקטעים האגרסיבים יותר, Trail Of Tears יותר כבדים מ Leaves Eyes או Within Temptation, הם יותר קצביים מהם ולמעשה משלבים נכונה את האפלה במוסיקה שלהם בצורה מאד דינמית שיוצרת אלבום שכייף לשמוע אותו מתחילתו ועד סופו, זה אחד מאלבומי הגותיק מטאל היותר טובים שיצאו לאחרונה, ב 2006 מצליחה Trail Of Tears להוציא אלבום מאד עדכני ומצד שני כזה ששומר על הגחלת של הלהקה ולא מתבייש להכניס קטעים מהירים במקומות שצריך, גם לחושך יש קצב ממכר.

Velvet's Goth Fashion

I see Her Standing there, With her big smile,
The Corset she wears emphazise her body, The Beautiful Jewelery on her neck brightened her Long neck and just as a fairytale's princess she moves toward me, The Dress reveals a long legs, I'm exite, I'm amazed, my mouth is hungry for her kiss...
She stopped by the bar to pick a Magazine, I know she's not reading that, it's just another sweet teasing. the Metal Music sorounds the bar keeps playing, but in my head there's only romantic sounds.
Her Shoes moves again, Now I know, She'll arrive soon.
She's asking the Bartender for her Bags, and she's only a few steps from me...
She's getting Close, Closer, too close....

Let A New Fantasy Begin...

דיגנגוף סנטר חנות 5014 (שער 4)
תל-אביב טל' 03-5251011

Join Our Community
www.myspace.com/velvetfashion velvet_fashion@walla.com

HAMMERFALL

Reign Of The Hammer

Hammerfall היו אלו שבשנת 1997 החזירו ל Heavy Metal את המעמד הגבוה שמגיע לו וכל זה קרה לגמרי במקרה עם אלבום בכורה מצוין שהיה אמור לצאת בחברה קטנה בשם Vic Records ועורר את התלהבותם של מנהלי Nuclear Blast שזיהו מיד את הפוטנציאל העצום, קנו את הזכויות לאלבום בסכום שהיה הון עבור Vic רקורדס אבל גרושים בשבילם, מכרו מהאלבום כמעט מאתיים אלף עותקים והכפילו את ההשקעה פי עשרים לפחות...

האלבום השני Legacy Of Kings היה בית ספר למטאל והטיס אותם למעלה, אלבום ענק בכל קנה מידה, השלישי Renegade היה טוב אך לא באותה רמה כמו שני הראשונים, הרביעי Crimson Thunder היה נחמד מאד והחמישי כבר היה פושר כמו להיכנס למקלחת כשאין מים חמים....

היה נדמה שדרכה של הלהקה לוטה בערפל, שהיא מתחילה למחזר את קלישאות המטאל שלה, מתחילה לשעמם הן את עצמה והן את המעריצים הרבים שלה.

אמנם ההופעה החיה One Crimson Night שיצאה לפני שנתיים וחצי היתה מעולה אבל זו לא היתה חוכמה גדולה כשרוב הסט היה מורכב משני האלבומים הראשונים ובכלל, Hammerfall על הבמה תמיד היו להקה מרשימה מאד, הן במראה והן בהופעה עצמה.

ובכן, עברו שנתיים מאז Chapter V אותו אלבום פושר ו Oscar והחבורה בשחור מתכתי חוזרת אלינו עם אלבום סטודיו מספר שש, מה השתנה הלילה הזה? הרבה מאד השתנה !

Threshold האלבום החדש הוקלט באותו אולפן ועל ידי אותו מפיק מוסיקלי (Charlie Bauerfeind) שהקליט והפיק את האלבום הקודם, דומה ש Hammerfall חזרו ל״חוויה מתקנת״ במקום ואכן הצליחו לתקן ולהחזיר את סוס הפלדה לדהור במסלול הנכון.

מה שבעיקר השתנה בין האלבומים זה כנראה חברי הלהקה ובראשם מנהיג הלהקה והגיטריסט המוביל Oscar Dronjak, האיש כבר בן 34, רואים לו על הפנים את ההתבגרות, את המבט הרבה יותר מפוקח ועמוק מאותו לוק נאיבי של תחילת הדרך, שלא לדבר על זה שהשיער של Anders Johansson המתופף מתחיל להאפיר..., אבל הבגרות הזו היא בדיוק מה ש Hammerfall היו צריכים עכשיו, הקהל שלהם גדל יחד אתם, הילדים בני ה 16 מקשיבים היום ל Lamb Of God, Nightwish או Opeth ואותו קהל שנחשף ל Hammerfall ב Glory To The Brave מבוגר היום ב 12 שנה ואני רוצה להאמין שרובו נשאר נאמן ל Heavy Metal.

בדיוק בשביל הקהל הזה הוציאה Hammerfall את Threshold, זה אלבום שמיועד לאנשים שאוהבים את Hammerfall ואוהבים Heavy Metal ולהם הוא מיועד, זה לא אלבום ״אין״ ולא אלבום אופנתי ההפך: הוא לא אופנתי בדיוק בצורה ש Glory To The Brave לא היה אופנתי ב 1995, אז הטרנד היה בלאק מטאל, היום הטרנד הוא מטאלקור, גם אז וגם היום Hammerfall שמו זין של פלדה על מה שאופנתי ועשו מה שהם אוהבים, מיושן? גם AC/DC או Deep Purple זה מיושן ואני רוצה לראות אחד שיעז לקרוא תיגר על הלהקות האלו, Hammerfall מאז שנות השמונים במוסיקה, במראה, בעטיפות וכמעט בכל מובן, כן, הם עדיין שרים על חופש, חרות, זהותם כאאוטסיידרים מטאליסטים בעולם חומרני, ודרך האגדות משקפים לנו את המציאות, והם עושים את זה מצויין, גם ניק קייב שר אותו דבר כבר 20 שנה ולא ראיתי אף אחד קורא עליו תיגר, היינו הך רוב הלהקות.

Threshold מחזיר ל Hammerfall את הצליל הבריא והמלא חיים של Glory To The Brave למרות שלא תמצאו כאן שירים מהירים כמו Steel Meets Steel, האלבום מכיל 3 בלדות מעולות, במיוחד Rebel Inside המדהים, שיר פתיחה חזק וסוחף, שיר שני על עצמם שנקרא The Fire Burns Forever וממחיש את ההתמדה של ההרכב הזה, סינגל ענק בשם Natural High שהוא אחד השירים הכי טובים של ההרכב מאז ומעולם, שירי Mid Temo כמו Drk Wings Dark Words שמתחיל כמו Beyond The Realms Of Death של Judas Priest ומתפתח מקסים, גם הטקסט יוצא דופן ללהקה, Hammerfall בטקסט חברתי-פוליטי? כן כן, וזה בדיוק השינוי עליו אני מדבר, בגיל 34 Oscar והחבורה מסתכלים לעולם בעיניים ויוצרים שירים שמתאימים להם ולקהל שלהם, הרבה זמן לא הזדהיתי כל כך עם אלבום של Hammerfall, מאז Legacy Of Kings לא קיבלתי מהם כזו מנה גדושה ואיכותית של Heavy Metal, קניתי את כל האלבומים מתוך ריספקט ואהבת ההרכב אבל לא אסתיר שבשנים האחרונות הפטיש כבר היה קצת שחוק, והדגש כאן חברים הוא על המילה היה, היה ולא עוד.

Hammerfall חוזרת לקחת את הכתר ב 2007, כבר אי אפשר להגיד שהם תופעה חולפת כי הזמן מוכיח שלא, כבר אי אפשר להגיד שהם אופנתיים כי גם זה כבר לא, מה שכן, אפשר להגיד שהיום Hammerfall היא להקה שיש לה להציע את אותה אנרגיה כובשת משני אלבומיה הראשונים, אותו קסם מטאלי שכבש את כל העולם, Threshold יעשה את זה, Hammerfall לא מסתכלים אחורה, רק קדימה, הלאה והלאה וזה סוד ההצלחה שלהם, ואי אפשר לעצור אותם היום, מול כל האופנות, מול כל המגמות בשוק Hammerfall ממשיכים בקו שלהם והקהל שלהם אתם, גדל ומקבל בדיוק את מה שהוא קיווה, הפטיש מכה שוב !!!

SPV ROCK ATTACK!

Whitesnake
Live... In The Shadow Of The Blues DCD + DCD LTD.
OUT NOW!

Tristania
Illumination
CD LTD.
OUT JANUARY 22ND

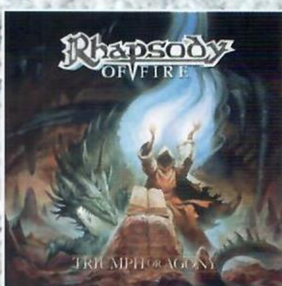
Skinny Puppy
Mythmaker
CD DIGI
OUT JANUARY 29TH

Motörhead
Kiss Of Death
CD
OUT NOW!

Helloween
Keeper Of The Seven Keys
The Legacy World Tour 2005/2006
Live in Sao Paulo *2CD*
OUT FEBRUARY 26TH

Rhapsody Of Fire
Triumph Or Agony
CD
OUT NOW!

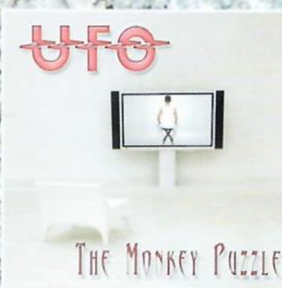
Kamelot
One Cold Winters Night
2 CD
OUT NOW!

Unleashed
Midvinterblot
CD
OUT NOW!

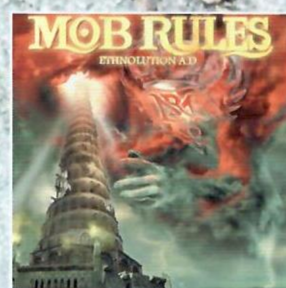
Skid Row
Revolutions Per Minute
CD
OUT NOW!

UFO
The Monkey Puzzle
CD
OUT NOW!

Angra
Aurora Consurgens
CD
OUT NOW!

Mob Rules
Ethnolution A.D.
CD
OUT NOW!

Helloween
Keeper Of The Seven Keys
The Legacy World Tour 2005/2006
Live On 3 Continents *2DVD+2CD DIGI*
OUT FEBRUARY 26TH

Helloween
Keeper Of The Seven Keys
The Legacy World Tour 2005/2006
Live On 3 Continents *2DVD*
OUT FEBRUARY 26TH

Kamelot
One Cold Winters Night
2 DVD
OUT NOW!

Kreator
Enemy Of God Revisited
DVD incl. CD
OUT NOW!

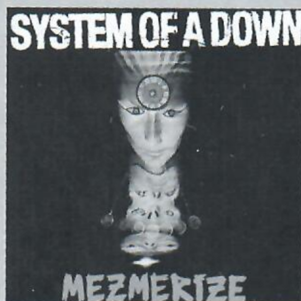
JOIN US! WWW.SPV.DE

Distributed in Israel by HIGH FIDELITY MUSIC
Tel: 03-5235115

SYSTEM OF A DOWN

Mezmerize

כמו לא מעט אנשים אני מכיר את הלהקה הזו באופן כללי לא מעט שנים, תמיד ידעתי שהם טובים, שיש בהם משהו איכותי וייחודי שאולי קשור למכלול ההשפעות המוסיקליות של חברי ההרכב, אולי לשורשים הארמנים, כך או כך זה היה ברור.

את האלבום הספציפי הזה יצא לי לשמוע בפעם הראשונה לעומק כשנפגשתי עם יובל בנאי לצורך הכתבה עמו בגיליון זה, "בוא תשמע משהו שאני ממש אוהב" הציג לי יובל את האלבום, ושם את Soldier Side המצויין והמרגש שמתפתח תוך שניות ל B.Y.O.B וזה פאקינג שובר !! אני מודה ומתוודה: קיבלתי בראש ויום אחר כך הלכתי לקנות את הדיסק הזה.

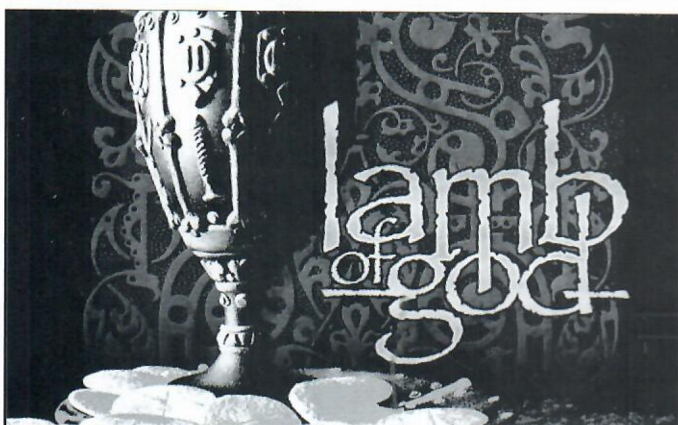
את האלבום הפיק ריק רובין שמוכר לרובינו כמי שהפיק את האלבומים האגדיים של Slayer בשנות השמונים ותחילת שנות התשעים, הוא עושה כאן עבודה מדהימה בגיבוש הסאונד של האלבום, זה רחוק מלהיות קל כשלל ההשפעות נע בין קצוות כל כך רחוקים זה מזה, רובין מצליח בכשרון השמור למיוחדים באמת לחבר בחוט מקשר את כל הקצוות לסאונד אחד, ייחודי ומגובש הזורם נכון וסוחף לאורך כל האלבום.

אני מתפלא מהכשרון החזק של החבורה הזו לשלב בצורה כל כך אמיתית כל כך הרבה סגנונות במוסיקה שלהם והכל נשמע כמו מסיבה מטורפת בסלון, רגע אחד אגרסיבית ורגע שני מלטפת, זה סוג של מטאל או של הארדקור שקשה מאד לשים אותו בקטגוריה כזו או אחרת, ה Cross Over של ההרכב הזה רק עושה אותו יותר מוצלח ומיוחד.

תקראו להם להקה פוליטית, להקת מחאה, להקה ששאבה את הזעם שלה והאנטי מיליטריזם שלה משואת הארמנים, איך שלא תרצו, המרחק בין Rage Against The Machine ל Sepultura נראה כאן קצר מתמיד, השימוש בכלי נגינה לא סטנדרים, אסייתיים, סיטארים במקביל להשפעות המובהקות של Slayer (שוב רובין) ושל מוסיקה אלטרנטיבית אותנטית, כל זה יחד עם העובדה שללהקה יש בהחלט גם מה לומר מבחינה טקסטואלית הופכים את Mezmerize לחוויה למאזין.

זה אלבום סופר מיוחד, בעיקר קשה לקטלג אותו ולקרוא לו "ניו מטאל" יהיה הקטנת ראש, יש כאן הרבה יותר עומק, הרבה יותר רגש ומחשבה קריאייטיבית מרובם המוחץ של האלבומים בתחום, אני מאמין שהוא נוצר עם הרבה זעם, מחאה וכאב אישי של חברי הלהקה, אני נכשלתי בנסיון להגדיר אותם, אבל הצלחתי בנסיון להכיר להקה מיוחדת ואלבום מאד אישי, ייחודי ומרשים, הפנטו אותי החבורה הזו....

שתיקת הכבשים?

לכתוב בימים אלו על Lamb Of God זה הדבר הכי "אין" באקסטרים מטאל, ה Hype שהיה לפני ארבע שנים סביב Meshuggah לא מתקרב אפילו לסגידה העכשווית ל Lamb Of God, שלושת האלבומים האחרונים שלהם מראים להקה שמתקדמת מאלבום לאלבום, הולכת על כיוון מעניין ונהנת מהצלחה חובקת עולם וחוזה שמן בחברת התקליטים Epic.

יש ל Lamb Of God ריפים וכבדות שרוב פלין היה קורא להם Ten Ton Hammer, הסאונד של ההרכב כבד, מאסיבי, מלא בשר ועוצמה, חלק גדול מהאימפקט החזק של ההרכב נובע מהסאונד הארטילרי הזה. Walk With Me In Hell שפותח את האלבום הולך על כיוון מודרני יותר, שיר לא מהיר אבל כבד פצצות, המהירות נכנסת במלוא התנופה בשיר השני Again We Will Rise, כאן נחשפים השפעות המטאל של הלהקה מהרכבים כמו Testament, Sepultura ו Pantera, הגיטרות לעיתים טראשיות לעיתים מייצרות רעשים ולעיתים נותנים ליווי כבד לתיפוף ולשירה שמהווים את הצד הכבד יותר של ההרכב. Ashes Of The Wake אלבומם הלפני אחרון היה אקספרימנטאלי יותר, As The Palace Burn שקדם לו היה מעין שילוב של טראש מודרני, מטאלקור כבד במיוחד והארדקור אכזרי, Sacrament הוא פחות אקספרימנטאלי אבל יותר כבד משניהם, עדכני ונכון ל 2006. הסינגל הראשון מהאלבום Redneck ממשיך מהנקודה בה Pantera הפסיקו, זה גרובי וקליט אם כי יש להרכב שירים שנחרטים יותר עמוק דוקא בזכות היותם פחות קומוניקטיביים, Pathetic למשל, השיר נפתח בריף טראשי מהיר ונכנס לשירה כבדה סטייל Crowbar או (שוב) Pantera כדי לחזור בפזמון מהיר, יש טוענים ש Lamb Of God היא היורשת של Pantera, אם כך אז מדובר ב Pantera של האלבומים האחרונים, ל Lamb Of God חסרה האנרגיה שהיתה ב Cowboys From Hell או ב Vulgar Display Of Power, זה לא בהכרח לרעתם כי הם יוצרים חומר בעל משקל כובד של טנק יותר טוב מהרבה מאד להקות, דוקא השירים האיטיים שלהם הם אלו המוציאים את ההרכב בשיא יכולתו.

אין פלא ש Lamb Of God מעצבים בשנים אלו את זהותם של מאות אלפי מטאליסטים צעירים ברחבי העולם, כיום לאחר 20 שנה של הקשבה למטאל ובגיל 30 אני יכול לנתח אותם ולהבין לחלוטין את ההצלחה האדירה שלהם, מצד שני, Machine Head עושים לי את זה הרבה יותר, חסד נעורים? אולי, אבל כך או כך מדובר בלהקה חשובה וטובה מאד.

Paradise in Flames

Axxis הם אחד ההרכבים הטובים ביותר ב Heavy Metal המלודי האירופאי, הלהקה מגרמניה הוציאה כבר ב 1989 את אלבום הבכורה הנפלא שלה Kingdom Of The Night ומאז הוציאו לא מעט אלבומים שזכו להצלחה ענקית בכל אירופה, לפני שנתיים הוציאה Axxis את האלבום Time Machine שגם חשף אותה לקהל הישראלי ויצר עניין רב בלהקה, בין היתר בגלל השיר Wind In The Night שעוסק במשאלה לשלום במזרח התיכון.

מעל לכל התברכה Axxis בסולן ענק פשוטו כמשמעו Bernhard Weiss, הוא פשוט סולן גדול, יש לו סטייל וקלאסה, סגנון משלו, שילוב בין Michael Kiske מ Helloween ל Geoff מ Queensryche, קול נקי ומלא עוצמה וצליל יפיפה, פשוט מרשים, האיש מככב בימים אלו במחזמר שמשלב רוק ואופרה באולמות התיאטרון של מינכן ולא בכדי.

האלבום החדש Paradise In Flames מאחד בתוכו "טקס נישואין" בין שני עולמות: ה-Heavy המשובח שמאד מזוהה עם הלהקה מתחילת הדרך, ו Symphonic Gothic Metal שמביא עמו סולנית כריזמטית ומצויינת להתארח בחלקים מהאלבום לצד סולן הלהקה והחגיגה מושלמת.

קחו את Nightwish ו Epica עם Iron Maiden ו Helloween, את החושך עם האור, את הרומנטיקה עם הכעס, את המטאליות עם הקלאסיות, את הגבריות עם הנשיות ואת החיבור המקסים בין המלודיות שיוצר אלבום מהמם, אלבום שאסור לפספס וחייבים לשים עליו את האוזן, "ניסינו לקחת את כל האלמנטים שעשו את Axxis במהלך השנים ולחבר אותם עם משהו יותר סימפוני, משהו יותר גותי מעט, זה לא אלבום מטאל גותי, זה אלבום שמחבר הרבה מאד מההשפעות שלנו ובבסיסו הוא אלבום Heavy Metal מלודי עם נגיעה גותי חזקה" מספר לי הסולן Bernhard בשיחת טלפון מגרמניה עם יציאת האלבום.

הסולנית האורחת Lakonia מביאה אתה קול מחשמל, כל שיר ושיר באלבום הזה עומד בזכות עצמו ומפגין את האיכויות הגבוהות של הלהקה הזו, קחו את The Talisman המצויין, את Take My Hand הגותי והמרגש, את Lady Moon המלודי, פשוט חגיגה של מטאל מלודי ואיכותי, ל Axxis יש איכות כתיבה וביצוע מאד גבוהה, הם לא כאן כדי להרשים בקטעים ארוכים ומייגעים או במהירויות מטורפות: הם פשוט כותבים שירים מעולים, נשמעים מנגנים ומעבדים מצוין, וכבר הזכרנו את הסולן הכריזמטי Bernhard Weiss ואת Lakonia בקולות נשיים שהופכים את Paradise In Flames לחגיגה.

."אני מאמין שהאלבום הזה לוקח אותנו צעד קדימה" מספר Bernhard, "הוא פונה להרבה מאד אנשים ובמקביל מדבר מאד לקהל המעריצים שמלווה אותנו מתחילת הדרך ועד הלום, באלבום הזה המשכנו את מה שהתחיל באלבום הקודם Time Machine"

אני שואל אותו על Wind In The Night מאותו אלבום, שעוסק במזרח התיכון "זה שיר שהוא תפילה לשלום" אומר Bernhard, "היום זה קצת נאיבי אחרי מה שהלך אצלכם בשנתיים האחרונות לחשוב שניתן לעשות בקלות שלום עם טרוריסטים אבל כשהשיר יצא דאז זה היה לפני התחזקות הטרור והוא משקף רצון וחלום על שלום באזור שלכם, בין הישראלים לפלשתינים, היתה מחשבה ללכת עם השיר הזה מאד רחוק בישראל ולהקליט אותו בעברית עם סולנים אורחים מישראל ומארצות ערב ולקבל תמיכה של מרכזים לשלום ובכלל תמיכה ממשרד התרבות אבל זה ירד לטמיון לאחר שנתיים של ניסיונות" (הכל נכון י.ש) אני שואל אותו על הסיכוי שנראה אותם בארץ, Bernhard לא מהסס לשנייה: אני מוכן ללכת על זה בכל רגע נתון, אני מת להופיע בישראל, שיגיע האמרגן עם ההצעה ואנחנו נשמח להגיע, זה לא עניין של כסף ולא של דרישות מוגזמות, אנחנו נעשה את זה בשמחה בתנאים הגיוניים כדי לבוא להופיע אצלכם, אני יודע שיש לנו קהל בישראל שמכיר ואוהב את Axxis ואני מאד אשמח להגיע עם הלהקה אליכם ולהופיע מולו ומול קהל חדש".

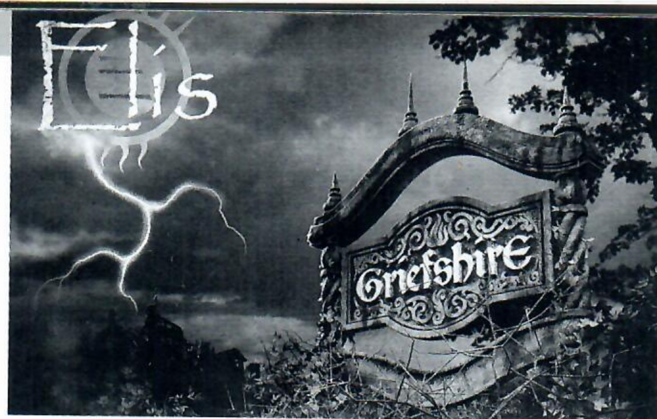
"אנחנו לא להקה של תדמית, אנחנו באמת אוהבים את המוסיקה הזו, מאד אוהבים את מה שאנחנו מנגנים וכבר עושים את זה לא מעט שנים, הגדירו אותנו כ Heavy Metal, כ Power Metal, כ Melodic Metal או Hard Rock, לי ממש לא אכפת, הכל קביל, יש בי אהבה גדולה למוסיקה שמשלבת כבדות ומלודיה, רוק כבד ומלודי, זה מה שאנחנו מנגנים וזה מה שאני אוהב"

Paradise In Flames ייקח לראשונה את Axxis גם לקהל הגותי, גם למי שאוהב Nightwish ו Within Temptation, האלבום הוא אחד החיבורים המקסימים ביותר בין המטאל הגותי ל Heavy Metal וזה מגיע מלהקה ותיקה, עתירת נסיון ומאד מקצועית, הגיע הזמן ש Axxis לא תהיה רק להקה שכולם מכבדים אלא להקה שכולם חולים עליה, הם הרבה זמן כאן, הם כאן כדי להשאר, מתפתחים ונאמנים לעצמם והכי חשוב: הם להקה מצויינת.

ELIS

נבואת מוות - Griefshire

Elis קראו לאלבום השלישי שלהם Griefshire, לרוע המזל הנבואה הזאת הגשימה את עצמה, בשביעי ליולי 2006 בזמן חזרה של הלהקה נתקפה סולנית ההרכב Sabine Dunser בדום לב ופרפורים שלא פסקו גם כשקיבלה את טיפול ההחיאה בבית החולים שנאלץ לקבוע את מותה. בגיל 29 ובשיא ההצלחה של Elis, לאחר שני אלבומים מצליחים שמיקמו את הלהקה במקום מכובד בין להקות המטאל הגותי המובילות באירופה ולפני אלבום שלישי שהיה אמור לצאת הכה המוות בנשמתה הצעירה של Sabine ובלהקה, הטרגדיה והעצב היו עצומים. עד היום לא ברור ממה בדיוק נפטרה Sabine, לאחר האבל החליטו חברי הלהקה כצעד של כבוד ולאחר התייעצות עם המשפחה לשחרר את האלבום Griefshire שהיה אמור לצאת לאוויר העולם ולהוליד את התינוק למרות מות האם.

לשמוע את השירים האלו כיום לאחר הטרגדיה שפקדה את הלהקה ואת קולה המלאכי של Sabine זו חוויה ממלאת בעצב ומחשבות, הקול שלה היה מלא רגש ושביר, מלאכי ועוטף.

Elis הביאו כאן אלבום Gothic Metal חזק, מצמרר לשמוע את זה כעת, תקשיבו ל Show Me The Way שהיה אמור לצאת כסינגל, פשוט מצמרר.

האלבום הוקלט על ידי סולן Atrocity והמפיק המוסיקלי Alex Krull באולפני Mastersound בגרמניה, אולפנים המתמחים במטאל גותי והוציאו תחת ידיהם לא מעט תוצאות טובות בתחום.

הסאונד מאד אורגני, לא דיגיטלי אלא אנושי, גיטרות עם גוון של רוק גותי, תופים בסאונד חי ובכלל כל האלבום נותן תחושה של סאונד חי ובריא ולא של הפקת היי טק קרה ומנוכרת, הסאונד של Elis מאד חם, מחבק את המאזין ועוטף אותו, את Sabine זה לא יחזיר, מה שכן, נשארה כאן מוסיקה שתבער לעד ותנציח אותה בהרבה כבוד.

VADER Impressions In Blood

הישר מפולין מגיע אלינו האלבום החדש של ענקי ה Death Metal שלא נחים ולו לרגע אחד, ב 16 שנות קיומה הוציאה Vader 18 (!!!) דיסקים ו 3 DVD מספר שיא שמראה על להקה שלא נחה לרגע ולא עוצרת לשנייה אחת, Vader ביקרו בישראל ב 2003 למופע מאד מוצלח מול אלף צופים נלהבים, שנה לאחר מכן לאחר צאת האלבום The Beast התמודדה הלהקה עם אחת הטרגדיות הקשות ביותר שידעה מאז ומעולם, מתופף הלהקה ואחד האנשים הכי נחמדים שיצא לי לפגוש בביקורי להקות אירופאיות בארץ מצא את מותו ממנת יתר של סמים, Doc היה שמו והאיש ידע לנגן במהירות האור, מותו היה תוצאה של מאבק ארוך ועיקש בהתמכרות להרואין שהסתיים בנצחון הסם המקולל.

Vader התאוששו מהטרגדיה וחתמו חוזה הקלטות חדש עם החברה השבדית Regain Records שנתנה להרכב תמיכה מחודשת והעלתה אותו על דרך המלך, מיני אלבום בשם This Is War יצא לפני כחצי שנה לקבל את האלבום החדש ובימים אלו יוצא ומגיח לאוויר העולם האלבום החדש של מכונת המלחמה מפולין Impressions In Blood הוא האלבום הכי טוב ש Vader הוציאו מאז Litany שיצא לפני שבע שנים, הוא מותח קצת לצדדים את מה שהלהקה עשתה עד היום בכך שיש קטעי מעבר בין השירים שנותנים לאלבום תחושת קונספט ועלילה, השירים טובים יותר מבעבר, ניכר כי נעשה סינון בחומר שנכנס לאלבום ורוב הריפים באלבום הם טובים עד טובים מאד, הרבה קטעים של אווירה עמוקה שגורמת לאלבום להשמע כיחידה אחת מגובשת.

Vader יצרו כאן סאונד שמאד הולם את הלהקה, ברוטלי וחזק אך ברור מאד ומחמיא לכל כלי, נסיונה העצום של הלהקה בהופעות חיות הביא לה הרבה נקודות יתרון בהפקת האלבום הזה, Vader הם אחת הלהקות מטאל שניגנו הכי הרבה הופעות, הם מופיעים כמעט 200 הופעות בשנה ולא מרפים כבר עשר שנים מהקצב הזה, התוצאה האולפנית שנסיון זה מביא היא אלבום Death Metal סופר מקצועי, נותן בראש ולא מרפה, יפה לראות שגם להקה מנוסה וותיקה כמו Vader עם וותק של 18 דיסקים בשוק וקריירה ארוכה מאד מסוגלת לחדש, להפתיע ולהשמע רעננה וטובה מאי פעם באלבום הזה, זה ממש כך: Impressions In Blood זה האלבום הכי טוב של Vader.

AGALLOCH

Ashes Against The Grain

Agalloch היא להקה שסיפור ההצלחה שלה בארץ הוא הוכחה שבמקרים מסויימים המוסיקה היא בעצם מה שמשנה ולא שום דבר נוסף.

האלבום הראשון שלהם Pale Folklore היה מעין שילוב של Brave Murder Day של Katatonia עם מעט Opeth ישן, זכיתי לשמוע אותו לפני צאתו כשהייתי אורח בחתונה של מנהל The End Records בקפריסין (הוא קפריסאי במקור) ב 1999, כבר אז נחשף הפוטנציאל של ההרכב הזה.

האלבום השני The Mantle היה התפוצצות של כל מה שהראה סימנים באלבום הראשון, Agalloch לקחו צעד קדימה את המוסיקה, סאונד יותר ברור והשפעות יותר מרחביות, גם אז הגישה היתה מינימליסטית, ללא לוגו הלהקה על העטיפה שהיתה בעצם תמונה של ראש של צבי באפור חורפי, Agalloch התרחקו מתדמית, התרחקו

משערורויות ורכילויות אך לקחו לעצמם שביל מוסיקלי מרתק שסחף אחריו לא מעט אנשים.
The Mantle זכה להצלחת ענק בארץ כשכמעט ללא קידום מכירות מכר בערך פי 3 מלהקות כמו Katatonia או Anathema, לא הרבה יודעים אפילו איך נראים חברי הלהקה אבל המוסיקה שלהם דיברה בעד עצמה.

שלוש שנים עברו והאלבום החדש Ashes Against The Grain יוצא לאוויר העולם, פרק שלישי בסאגה האיכותית של ההרכב הייחודי.

התמונה המצטיירת מתוך האזנה ל Agalloch החדש היא של ישיבה ליד מדורה קטנה ובוערת במשך שעות, כל ריף גיטרה מתמשך הוא הלהבה המכלה את העץ ומוציאה עשן סמיך, הלהבות אינן גבוהות אך הן בהתמדה מכלות את העץ ובמשך שעות אתה יושב ליד אותה מדורה עד שעולה הבוקר והשמיים מבהירים את צבעם, כל תו באלבום הזה משקף את אותה ישיבה ליד העץ המתכלה באש, זו הציוריות שנוצרת מהאזנה לאלבום הזה והיופי הוא שהמוסיקה של ההרכב כה אווירתית ומלאת עומק שהיא מצליחה לייצר תמונות כאלו אצל המאזין בעת שמיעת האלבום.

Ashes Against The Grain לא נופל משני קודמיו, הוא לוקח את ההרכב למקום הבא, עוד מדרגה בעולם האקספרימנטלי והייחודי שלהם, Agalloch נמצאים בטריפ מוסיקלי משלהם, הם מסתובבים בעולם של יצירה ורבדים של עומק, אם תרצו תצטרפו אליהם, אם לא הם עדיין יהיו שם, המוסיקה לפני הכל ועדיין רובכם לא יודעים איך הם נראים למרות שאתם מכירים את האלבומים, Agalloch עושים אומנות במלוא מובן המילה.

TIME REQUIEM

סימפוניה על קלידים

האלבום השלישי שלRichard Andersson ולהקתו: הם יוצרים סגנון שניתן להגדרה כ Neo Classical Progressive Metal, מעין הכלאה בין Symphony X ל-Yngwie Malmsteen, הרמה של ההרכב מאד גבוהה, נגנים מצויינים וסאונד חזק הופכים את Optical Illusionלחוויה מהנה עבור כל מי שאוהב מטאל מלודי ו Progressive Metal איכותי ברמה גבוהה ונגינה וירטואוזית

הרבה שינויי מקצבים, הרמוניות ויוניסונים מטורפים בין הקלידים והגיטרות, Richard עצמו הוא קלידן מעולה ומבצע ברמה גבוהה מאד, השירה מאד הרמונית, מגוון הקולות והמנעד הקולי של הסולן רחב מאד ונותן מימד יפה מאד למוסיקה.
ככלל Time Requiem הרבה יותר קרובים ל Images And Words של Dream Theater מאשר האלבומים הקודמים של ההרכב שהיו מאד מושפעים הן מ Yngwie Malmsteen והן מ Symphony X, כאן ישנה התפתחות מוסיקלית מעניינת המשאירה את הלהקה בתחום הפרוגרסיב מטאל הניאו קלאסי אבל במקביל לוקחת אותה למקום אחר, הנגינה מאד וירטואוזית, סולואים ארוכים של הכלים המשתלבים זה בזה ויוצרים קטעי הרמוניה ארוכים ומרשימים והן שירה דרמטית ומתפתחת עם השיר.

מה שהופך את האלבום למאד מעניין זו עבודת הנגנים המשותפת והכימיה החזקה ביניהם, הגיטריסט המוביל Magnus Nilsson מפציץ ב Shredding מרשים לאורך רוב האלבום ויש לא מעט רגעים להנות מהכשרון הענק שלו וממה שהבחור הזה יודע לעשות, Goran Edman הסולן נותן כאן עבודה מאד מרשימה שמכניסה נשמה ורגש בשירה שלו וגורמת לאלבום להשמע כתצוגה מרהיבה של נגינה וירטואוזית וביצוע מהשורה הראשונה במטאל הפרוגרסיבי.

CRUACHAN
מוסיקת עם מאירלנד

אירלנד היא ארץ שבשנות השמונים ייצאה כמה תותחים בתחום הרוק, כולם מכירים את U2, קצת פחות מכירים את שינייד אוקונור ומעט פחות את Simple Minds ואת The Pouges, אירלנד היא מעצמה של בירה ונופים מדהימים, ארץ שידעה מאבקים מדממים על עצמאותה, במטאל היצוא המוכר ביותר שלה הוא Primordial האיכותית, עכשיו גם Cruachan על המפה הקלטית לתת לנו שיעור במסורת עממית.

Cuachan הוציאה את The Middle Kingdom ב 1999 ומאז הוציאה עוד ארבעה אלבומים, The Morrigans Caff הוא החמישי ביניהם והוא נשמע הפקתית הכי טוב.

המסורת הקלטית העממית היא מקור ההשראה העיקרי של ההרכב, באלבום משתתפים נגני טרומבון, חלילי עם אירים, מפוחית, צ'לו, בנג'ו, בוזוקי, מנדולינה, וכמובן גיטרות, בס, קלידים ותופים, שילוב הכלים הלא סטנדרטי הזה יוצר מוסיקה צבעונית שאכן משדרת תחושת טבע ומרחב.

השירה משלבת שירת פולק עממית של הסולנית ושירה כבדה יותר של הסולן, השילוב ביניהם נשמע כמעט בכל שיר, זה פולק מטאל שמח שסוחף את כולם לרקוד מסביב למדורה ורצוי שיכורים, Cruachan הלכו עמוק לתוך המסורת של העם שלהם וחיברו את המקום ממנו באו למוסיקה שהם יוצרים ואני כבר מדמיין לא מעט שירים מהאלבום הזה הופכים ללהיטים בערבי מטאל בעולם ובמסיבות מטאל כשהם מרימים את המוראל וסוחפים את כולם לתוך העולם הצבעוני שלהם.

הרבה קטעים עממיים, יותר קטעי פולק מקטעי מטאל, זה בראש ובראשונה אלבום פולק ורק אחר כך אלבום מטאל, יש כאן לא מעט שירי מטאל אבל הפולק והמוסיקה האירית העממית היא הנותנת כאן את הטון המרכזי וזורמת לכל אורך האלבום, זה מה שמפריד את Cruachan מהרבה להקות אחרות: הם בראש ובראשונה להקת פולק ולהקת פולק טובה, ברור שהשילוב עם המטאל מוסיף כאן המון, במיוחד לקהל שלא רגיל לשמוע מוסיקת פולק "נקייה" אבל מן העבר השני גם לקהל הפולק זה הופך מעניין וחדשני, זה לא כבד כמו Moonsorrow למשל או פילוסופי כמו Skyclad אלא נותן כיוון של שילוב מרענן שכייף לשמוע.

Thy Mesmerized

מתוך לוע של הר געש מבעבע בלבה רותחת ומכין עצמו להתפרצות, Thy Mesmerized הוציאו אלבום שמעמיד את הבלאק מטאל באור חדש: המונח ההגדרתי בלאק מטאל נתפס כאן כמתאר אווירה שגם להקות הבלאק הרצחניות ביותר מתקשות להוציא לאור, היו שהגדירו את האלבום "בלאק ללא מטאל" היו שקראו לו "מוסיקה שחופרת בנשמה" והיו שלא יכלו לעמוד בשמיעה שלו וברחו הצידה למוסיקה קומוניקטיבית יותר.

Thy Mesmerized הם הכל חוץ מקומוניקטיבי: אומנותיים כן, אווירתיים בהחלט, מינימליסטים בגישתם אך נוטפי אליטיזם רעיוני, זה לא אלבום לכל אחד, זה אלבום שאו שתחשבו שהוא גאונות, או שלא תוכלו להקשיב לו, או שתמותו עליו, או שלא תסבלו אותו, אין באמצע, זה לא "נחמד" וזה לא "מגניב ברקע Thy Mesmerized ...." זה אלבום שמי ששומע אותו פעם אחת יזכור אותו כל החיים.

הם השכילו לקחת את ה Vibe האפוקליפטי של Bathory באלבומים כמו The Return, עם הגישה הרעיונית והשפעת השירה מ Darkthrone ומעט מ Attila סולנה של Mayhem, לשזור את זה עם Dark Ambient שהמילה Dark היא בהירה עבורו: מוסיקה שחורה משחור, מתועשת, מלאת רבדים, חופרת בלי להפסיק, חותכת, מזעזעת, מחרידה עד צמרמורת, מעיקה על הנפש, חודרת לעור כמו מחט לוריד של נרקומן, משתלטת על המוח ומכניסה אותך לסרטים שלא בטוח שתרצה להיות בהם...

As the cobra raises its head, venomous tongue lashing out, its yellow eyes fixed upon its victim, so does Thy Mesmerized music turn it venomous gaze upon the listener. The band creates a unique coalition of black metal vocals with drone and dark -infested music to numb the senses.

BEWITCHED

Into The Spiritual Warfare

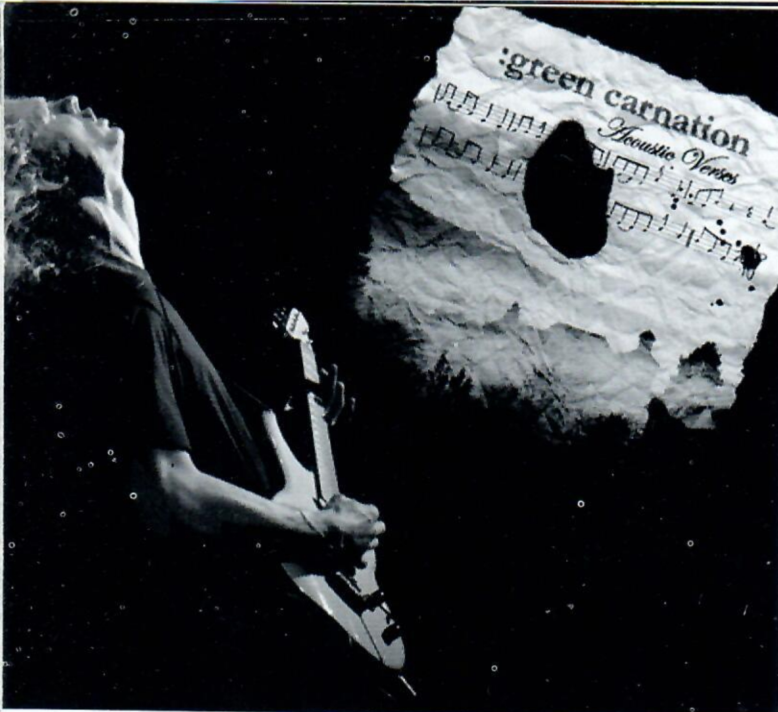
כשאני חושב על Old School Metal שמבוצע על ידי להקה שלא התחילה בשנות השמונים השם Bewitched עולה אוטומטית בראש, הלהקה שהוציאה את אלבום הבכורה ב 1995 כמעין מחווה והוקרה לטראש מטאל הכבד יותר (Sodom, Venom, Kreator) התפתחה, התקדמה והוציאה ששה אלבומי סטודיו שכל אחד מהם מפתח וממשיך את ההצדעה לענקי הטראש של שנות השמונים, אך Bewitched יצרה סאונד משלה שניתן לזיהוי ומייחד אותה מלהקות אחרות, Spiritual Warfare הוא האלבום השביעי שלה.

שני השירים הראשונים לא משאירים הרבה מקום לספק, טראש מהיר, עצבני ונותן בראש, בשיר השלישי Let Darkness Come נשמעת השפעה חזקה של Celtic Frost, זה משקף כיוון חומר לא בהכרח מהיר ורצחני אלא כזה שכולל גם שירים במקצב רגיל ועדיין הכל כבד, הכל נוטף מטאל בכל עבר, אין ספק ש Bewitched יודעים היטב את עבודתם, ההתמדה שלהם מעוררת הערכה, הם אף פעם לא יהיו "אין" כמו נניח The Haunted אבל אתם יכולים להיות בטוחים שחברי הלהקה הזו נושמים מטאל בכל מקום ובכל שעה ואת זה ניתן לשמוע באופן מאד חזק ומשכנע ב Spiritual Warfare, יש באלבום הזה המון אהבה למטאל, הוא נעשה על ידי אנשים שאוהבים מטאל עבור אנשים שאוהבים מטאל, אין כאן עניין של אופנות או Trend, ההרכב הזה שרד תקופות קשות למטאל ובעיקר לסגנון אותו הם מנגנים, למרות הכל הם כאן, תקליט אחר תקליט עם הטראש/בלאק המלוכלך והבועט שלהם, זו להקה שממשיכה בשלה, גם המעריצים שלה ממשיכים בשלהם, כבר אמרתי שיש כאן הרבה מאד אהבה למטאל?

המוסיקה של Bewitched למרות שאינה מי יודע מה קיצונית היא לא לכל אחד, קשה לי להאמין שמי שלא אוהב את Kreator, Sodom, Venom, Sadus, Motorhead ו Dark Angel יאהב את זה, זו מוסיקה שנעשת על ידי אנשים בגיל השלושים שגדלו על טראש מטאל ומשקפים את טעמם האישי במוסיקה שהם יוצרים, מי שדלוק על הלהקות שהזכרתי בתחילת הפיסקה מאד יאהב הן את הלהקה והן את האלבום הזה.

האלבום יוצא ב Regain Records שמשמשת בית חם ללא מעט להקות שבדיות, גם Bewitched נכנסה עכשיו למעגל הזה, Spiritual Warfare יכול לעורר לא מעט אוהדי טראש מטאל מהתרדמה בה הם מצויים, מה שכן, קחו בחשבון שזה טראש שחור, אפל ואגרסיבי, הרבה יותר ממה שהרבה אנשים מכירים.

Malevolence Force Of Destruction זה כנראה השיר הכי טוב באלבום, לא מהיר אבל מאד אפל ומלא אנרגיה ואוירה, בכלל Bewitched לוקחים באלבום הזה לא מעט נגיעות מבלאק מטאל, סוג של בלאק לא מהיר אבל בהחלט אהוד ומוערך, הן בישראל והן באירופה.

GREEN CARNATION

פזמונים אקוסטיים ואור של יום

אחחח איזה תקליט: פסקול אולטימטיבי לחורף, פורט על מיתרי הרגש כמו רוצה לחדור אלינו פנימה למקומות הכי עמוקים, מלטף, צובט בלב, לוקח למסע ואז מתחרט ומחזיר אותנו שוב למקום הכי התחלתי: ללב ולנפש.

Acoustic Verses כולל ביצועים אקוסטים ושקטים לשירי ההרכב אך בהיות Green Carnation להקה סופר איכותית וחבורת מוסיקאים שכל אחד מהם הוא יוצר ומוסיקאי בחסד הופך Acoustic Verses לתקליט הכי טוב של ההרכב וליחידה מושלמת שנשמעת כמו תקליט שלם של שירים אקוסטים עד כדי כך שקשה לדמיין אותם בעיבודים המטאלים המוכרים שלהם, Tchort וחבורתו נתנו כאן יצירה שהופכת את השירים לחדשים, הם קיבלו אופי חדש, צבע חדש.
למה זה דומה? ל Wish You Were Hear של Pink Floyd, ל Porcupine Tree השקטים, לבלדות השקטות של U2, ל Led Zepplin בקטעים האקוסטים, ובעיקר דומה ל Green Carnation כלומר לא דומה לכלום ונשמע כמו מוסיקה נפלאה וייחודית של חבורת יוצרים מעולה.
בכל פעם שאני ניגש לכתוב ביקורת על תקליט של Green Carnation אני מקבל צמרמורת, הצלילים שלהם הורגים אותי, מרגשים אותי, מלטפים, עוטפים, דומעים, צובטים, וכל כך מיוחדים, בכל פעם שאני ניגש לכתוב ביקורת על תקליט של Green Carnation אני מרגיש עד כמה הלהקה הזו, שלא זוכה להגיע למעמד הראוי לה, יכולה להגיע למקומות כל כך רחוקים, רבאק, גם מי ששומע בריאן אינו יכול לאהוב אותם, הם איכותיים ברמות על.
אם יש צדק בעולם המטורף וההזוי הזה שנקרא לפעמים עולם המוסיקה ולפעמים "מיוזיק ביזנס" (בטוחים ש"מיוזיק" בא קודם?...)

בעולם כזה במידה ונותרה בו נימה של צדק והערכה לאומנות אמיתית, להקה כמו Green Carnation יכולה לרגש לא מעט לבבות של אנשים שמחפשים את המעבר, את המרגש, את הדברים שנכנסים עמוק, אלבום כמו Acoustic Verses יכול למכור מיליונים, הפוטנציאל שלו הרבה יותר גדול מזה של Nightwish וזה בלי להשמע פופי ובלי לרדת למכנה משותף נמוך, Green Carnation עושים את זה בזכות הרגש, בזכות האותנטיות, בזכות מוסיקה מצויינת ורגישה שנוגעת בלב, גם הקשוח שבבלאקרים יתאהב בזה (Tchort מנגן גם ב Carpathian Forest דרך אגב).

האלבום הזה מחזיר את Green Carnation הביתה, לעיבודים האינטימים והיופי שבמינימליזם, בפסנתר, באקוסטיות הנפלאה הזו, זו מוסיקה של רגש אמיתי, מוסיקה לאנשים רגישים, מוסיקה לנשמה, מוסיקה לנפש.

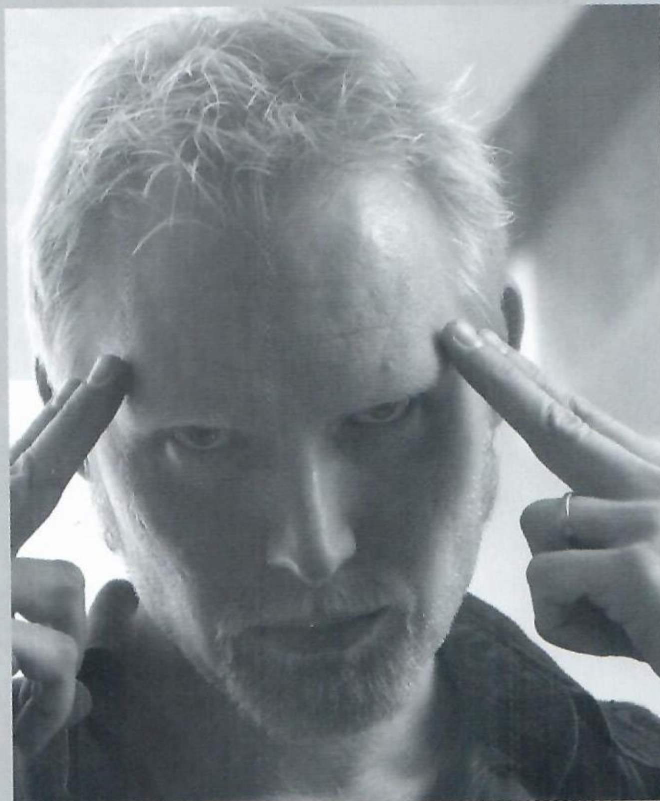
SPACE ODYSSEY

Tears Of The Sun

Space Odyssey זה הבייבי של הקלידן השבדי Richard Andersson (Majestic, Time Requiem) שאיגד סביבו חבורת מוסיקאים מאד מקצועיים ומוציא בימים אלו עמם את האלבום השלישי של ההרכב. המוסיקה של Space Odyssey בעבר היתה בגדול Progressive Metal מלודי, אם כי קצת קשה להגדיר אותם בדיוק, הסולן מביא עמו השפעות של Dio הן בשירה והן בתפקידי השירה, דבר שגורם למוסיקה להשמע יותר Heavy קלאסי, מצד שני הנטייה הטבעית של Richard Andersson היא לכיוון הפרוגרסיב והמוסיקה המתוחכמת והטכנית יותר, המפגש הזה יוצר אלבום שנשמע בעל קו אחיד, ייחודי ללהקה אבל קשה להגדיר לאיזה עולם זה קרוב יותר, ל Heavy או ל Progressive, מקשה עוד יותר על ההחלטה היא העובדה שבאלבום הזה שבאלבום הזה Richard לקח את הגיטרות קדימה ואת הקלידים מעט אחורה וזה מהלך לא פרוגרסיבי בעליל, כתוצאה מכך האלבום נשמע יותר מיסטי, לעיתים זה מזכיר את Black Sabbath עם טוני מרטין ב Headless Cross כמו ב Obsession.

זה אלבום עם הרבה מלודרמטיות במובן החיובי של המילה, הוא יביא ללהקה הרבה קהל חדש, מבוגר יותר שאוהב מטאל קלאסי, שירה חמה ועוטפת, מלאת עוצמה, קצת דיוויד קוברדייל לעיתים (Miracles In Daylight) וקצת Dio, סולן מצויין.

Space Odyssey הוציאו את האלבום השלישי והטוב ביותר שלהם, אלבום מטאל בוגר, אלבום שכל מי שאוהב מטאל משובח יאהב, זה לא קיטשי ודביק, זה עשוי בטוב טעם וברמה גבוהה, אני מודה ומתוודה שהשינוי הזה במוסיקה של ההרכב הפתיע אותי, אין כאן את הקטעים של היוניסונים המהירים סטייל Sonata Arctica או Symphony X, יש כאן אלבום יותר אישי, משדר תחושה של חום למאזין (ואולי מכאן שמו המשקף אותו מצויין) ואלבום שהופך את Space Odyssey מלהקת פרוג מטאל טובה ללהקת Heavy קלאסי טובה מאד.

AXEL RUDI PELL

אקסל זה לא רק רוז... זו גם מיסטיקה...

אלבום חדש שהוא ה 16 במספר לגיטריסט הגרמני Axel Rudi Pell, 16 אלבומים זה מספר שלא הולך ברגל ומצביע על קריירה מפוארת (וזה כשעוד לא סופרים DVD אחד וארבעה אלבומים עם להקת Steeler מתחילת הדרך), אקסל, יליד 1960 מוציא אלבומי סולו משנת 1989 ונחשב לאחד הגיטריסטים בעלי הפוריות הגבוהה ביותר באירופה.

השוני שמייחד את אקסל ולהקתו משאר אלבומי סולו של גיטריסטים הוא עצום, אמנם אין ספק שהקונספט והחומר נבנים סביב אקסל שהוא הדמות שעל שמה קרוי ההרכב, מצד שני, אין לו יותר מקטע אינסטרומנטלי אחד באלבום, השאר זה שירים עם שירה כמו כל להקה, הוירטואוזיות של אקסל באה לידי ביטוי בשני אופנים עיקריים: סגנון הכתיבה הייחודי שלו והסולואים עתירי הנשמה על גיטרת ה Fender שמתפוצצים מרוב Feel ועוצמה, אקסל הוא לא גיטריסט מהיר סטייל Malmsteen אבל הוא Songwriter מצויין, הכתיבה שלו נשמעת ייחודית רק לו, את הסגנון שלו ניתן לזהות מקילומטר, טביעתו המוסיקלית לא ניתנת לפספוס.

חמוש בארבעה חברי להקה שכל אחד מהם תותח על וניגן בהרכבים כמו Rage, Rough Silk, Masterplan ועוד אקסל מביא חומר שהוא למעשה Heavy Metal אפל הנשען על יסודות מלודים חזקים, קחו את זה כשילוב של Dio, Rainbow, Deep Purple ו Iron Maiden של שנות השמונים, הסגנון שלו תמיד Dark אבל תמיד יוקרתי ומאד מרשים, כל האלבומים הוקלטו בסאונד חם וחי שנותן את מיטב הרושם על הנגינה היוצאת דופן של האיש.

Mystica אלבומו החדש של האיש ממשיך את הקו של קודמיו ובעיקר את תקליטו הקלאסי The Masquerade Ball המצויין, מבקריו יאמרו שהוא חוזר על עצמו/ממחזר את עצמו, אז? AC/DC ו Motorhead או לחלופין Cannibal Corpse עושים את זה גם עשרות שנים ולא שמעתי מישהו מתלונן מעולם, הסוס של אקסל הוא סוס מנצח עבור מעריציו ואני בטוח שכשאני הולך לקנות אלבום חדש שלו אני אקבל בדיוק את מה שאני מצפה לקבל, לאיש יש קו ברור וזו גם טביעת היד המוסיקלית שלו, שירה סופר מלודרמטית ותאטרלית ברמה סופר גבוהה מפי ג'וני גיאולי, הקול של הבחור הזה פשוט חודר לעצמות, אחד הסולנים הכי מרשימים שאני מכיר, חם, מרגש ומאד עוצמתי, פשוט מכשף, מאד Dio בכיוון.

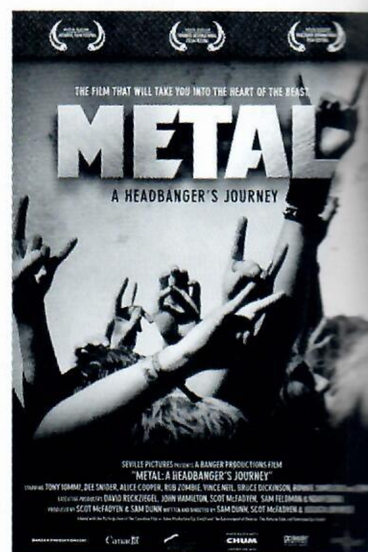
Mystica ובכלל רוב המוסיקה של אקסל רודי פל מתאימה מאד לחורף ולימים גשומים ואפורים, מכירים את התחושה של להכנס הביתה רטובים, להדליק תנור ולחמם את האם אמא של הגוף? אז תקליט של אקסל הוא כמו תנור כזה למי שלא אוהב לשתות וכמו שוט של ויסקי טוב למי שאוהב לשתות, כך או כך התוצאה זהה: התחממות.

METAL

A Headbanger's Journey

מסעו של מטאליסט, יותר נכון שניים: Sam Dunn אנתרופולוג מקנדה ו Scot McFadyen מפיק סרטים ומטאליסט בזכות עצמו, השניים שהכירו לראשונה בזמן הקולג` חלקו חלום: להסריט את הסגנון המוסיקלי האהוב עליהם וליצוק ממנו סרט תעודה אנתרופולוגי שחוקר וחופר במעמקי המטאל מכל צד אפשרי, מפתיע איך זה עוד לא נעשה בעבר ומפתיע עוד יותר הוא התחקיר העמוק שערכו השניים בסרט הזה, הם סוקרים את התפתחות המטאל מכל צד, כיוון וופרספקטיבה אפשרית, זה מתחיל בראיונות עם Twisted Sister ו Motley Crue, ממשיך ב Tommi Iommi מ Black Sabbath, הולך ל Ronnie James Dio , ממשיך ל Slayer, Lamb Of God, Slipknot, Doro, Arch Enemy עובר לאנשים מחברות תקליטים שונות, צלמי מטאל, עיתונאים, סוציולוגים המנתחים את התופעה, מארגני פסטיבל Wacken, המסע מגיע גם לנורווגיה לראיונות עם כומר שכנסייתו נשרפה, עם Mayhem בראיון ביזארי לחלוטין, עם Gorgoroth בראיון אובר דרמטי שנעשה על ידי הסולן במרתף יינות עתיק, כל גווני המטאל כאן, מ Alice Cooper ו Bruce Dickinson ועד ל Cannibal Corpse, הסרט חוקר את התפתחות הסגנון, את הצבעים והעולמות הרבים שבתוכו, הוא עוסק בשאלות שכולנו שאלנו את עצמינו "מדוע המטאל הפך מוקצה ומעורר אנטגוניזם ותשומת לב בצורה כל כך חזקה?" "מה יש במוסיקה הזו שמושך אנשים מכל קצוות העולם אליה באדיקות כה רבה?" ועוד שאלות שהסרט עונה עליהם בצורה הכי טובה: מפי האנשים שאחראים ליצירת הסגנון.

Metal - A Headbanger's Journey מתאר מסע מסביב לעולם בעקבות המטאל, מהכנסיות השרופות של אוסלו למועדון ה Rainbow בלוס אנג`לס עם Lemmy מ Motorhead, התיעוד כאן פשוט מדהים, תראו 40.000 מטאליסטים ניטרפים ב Wacken או קטעים מפסטיבלי גלאם משנות השמונים, הופעות של Slayer וביקור בבית של Dio לצד ראיון עם Emperor וכולם כאחד מנתחים ומסבירים את החשיבות של צורת הביטוי הכל כך סגנונית הזו, את המוסיקה שאנחנו ספוגים בה, את הפסקול של החיים שלנו, לא צריך לאהוב מטאל כדי להנות מהסרט, צריך לאהוב תרבויות כי המטאל הוא תרבות אינדבידואלית בעלת ייחוד משל עצמה, זה סרט דקומנטרי מצויין שנעשה על ידי אנשים שאוהבים את המוסיקה עבור אנשים שאוהבים את המוסיקה ומתעניינים בה, צוות הסרט עשה עבודה נפלאה ושמר את הסרט מרתק לכל אורכו, גם קטעי הבונוס מצויינים, מדובר בתיעוד ויזואלי וסוציו אקונומי שכל חובב מטאל חייב בבית, לא ראיתי מעולם תחקיר כל כך עמוק שנעשה בכל כך הרבה אהבה ותשוקה למוסיקה אותה הוא חוקר, דבר כזה יכול לקרות רק במטאל, איך אמר Sam : "או שאתה מרגיש את האנרגיה הזו או שלא" וזה אכן כך, הסרט הוא פצצת אנרגיה מטאלית ומסמך שצריך להחזיק בבית, צוות הסרט שהה לאחרונה בישראל על מנת לצלם חלקים לסרט ההמשך שיראה אור השנה ויחשוף לעולם לא מעט להקות משלנו, המסע בינתיים מתחיל בסרט הזה, זה המסע של כולנו.

Arallu באלבומה השלישי נשמעת מגובשת וטעונה מאי פעם, ארבע שנים שמביאות אתן המון מטען רגשי, כעס ושנאה על הקורה מסביבינו, אין ספק שהחוויות שעבר מנהיג הלהקה Butchered במהלך שלושה חודשים בקולומביה השפיעו על האלבום והפכו אותו לאותנטי ואמין ברמה שכמעט ואין לה מתחרים, אין הרבה להקות בלאק מטאל בעולם שמנהיג הלהקה היה טס לקצה העולם לג'ונגלים של קולומביה כדי להציל את אחיו שנחטף על ידי ארגון הטרור הקולומביאני- ELN, לא Marduk ולא Satyricon, היו מזיזים את הישבן שלהם מכסא העור בפאב בנורבגיה, אבל אצל Arallu אין פשרות ואין חצאי דרכים, זה מה שיפה כל כך בהרכב הזה: רמת האמינות הגבוהה של החומר והידיעה שהלהקה הזו עומדת מאחורי כל מה שהיא מוציאה החוצה במאה אחוז.

Arallu היא מסוג הלהקות שאו שתאהבו או שתשנאו, אין באמצע, אנחנו במגזין לא אוהבים את Arallu, אנחנו מתים על Arallu כי הם אמיתיים, הם אמיתיים בכל רמ"ח אבריהם, המטאל שלהם אמיתי ונשען על Slayer, Bathory, Venom ו Sarcofago הראשונים, הטקסטים שלהם אמיתיים ונשענים על המציאות המטורפת המקיפה את חיינו, לא קשקושי סרק על יערות וערפדים אלא פסקול מדמם של חיים במדינה בה האדמה בוערת יום יום ושעה שעה.

"קשה להבין את המוסיקה של Arallu" זה משהו שקראתי בהרבה פורומים ברחבי האינטרנט בשנות פעילות ההרכב, אולי יש בזה משהו אבל מצד שני, לי מעולם לא היה קשה להבין את המוסיקה והקונספט של ההרכב הזה ואני זיהיתי את הפוטנציאל והאמת של הלהקה עוד מקלטת הדמו הראשונה.

למי ש Show No Mercy ו Hell Awaits אומרים לו משהו, למי ש Welcome To Hell השפיע לו על החיים, למי ש The Return בישבילו זה לא החזרה לבית הספר בסוף החופש הגדול, לכל אלו יהיה קל מאד וטבעי לעכל ולהבין את המוסיקה של Arallu.

מצאתי ב Arallu הרבה אמת, כבר מתחילת דרכם וכך עד היום, אנשים אמיצים שלא מפחדים לומר את מה שעל לבם ולנגן את מה שהם אוהבים, ורק ככה בונים להקות טובות בעיני.

The Demon From The Ancient Worldהוא אלבום בלאק מטאל מסופוטמי מצויין, עם כתיבה ריאליסטית על נושאים שבוערים בפנים ומוסיקה שגם השטן היה מתחבא ממנה, בלאק מטאל לא מתפשר, עם נגיעה מזרח תיכונית והרבה השפרצות של טראש Arallu, שורשיים, אמיתיים, ונותנים בראש - תנו כבוד כי בהחלט מגיע!!

CRASHDIET Rest In Sleaze

אז איך אמרתם שקראו להם? גאנז אנד רוזס??? מי???......
את סיפורה של Crashdiet אני מגיע לכתוב מתוך ידיעה ברורה שאני מתעד הסטוריה, שאני מעלה על הכתב דברים שיהוו תיעוד חי בזמן אמת, שאת הכתבה הזאת יחפשו בעוד עשור עוד אלפי אנשים בארץ וברי המזל שיקראו אותה כעת לא ישכחו אותה כל החיים.
את סיפורה של Crashdiet אני כותב בגיל 30, לאחר ששמעתי וראיתי כמעט כל תופעה מוסיקלית שעברה בעולם הרוק והמטאל בשני העשורים האחרונים, כותב את הסיפור בנאדם שלפני 20 שנה שמע לראשונה את Hit The Light של מטאליקה ושערותיו סמרו, מישהו שהרגיש וידע שיש כאן משהו שיעשה הסטוריה.
Crashdiet נולדה בסטוקהולם שבדיה בתחילת שנות האלפיים, להקה של נערים בגילאי 19-20 שהיוותה אנטגוניזם מוחלט לכל מה שאנחנו מכירים מהמטאל השבדי: Crashdiet רחוקה אלפי שנות אור מ Dark Tranquillity ורחוקה מיליוני מיילים מ Hammerfall או Meshuggah, מדובר בלהקה שנולדה בשבדיה בטעות, Crashdiet נשמעים, נראים, נושמים, וחיים רוק אנד רול כמו בלוס אנג`לס של 1986.
הדבר הבא ששמעתי היה שחברת הענק Universal החתימה את הלהקה לחוזה ארוך טווח ושנציג החברה נתקל בחברי הלהקה במקרה והיה המום מאיך שהם מתלבשים ונראים והחליט שהוא חייב לשמוע אותם, גם אני החלטתי שאני חייב.
דייב, היה אישיות מיוחדת, דיסוננס מטורף של תקווה לחיים והתמכרות לסמים קשים ודכאונות מגיל צעיר, מילותיו היו שזורות באופטימיות ודהירה לאור בחיים, מעשיו שיקפו טנגו מסוכן עם מלאך המוות, הרס עצמי, התבודדויות ארוכות וסמים קשים.
עכשיו כבר הייתי חייב לשמוע את Rest In Sleaze, לכאוב על זה שמה שחשבתי שיביא אופטימיות כנראה הביא רק סבל וכאב הן למעריצי הלהקה בשבדיה ובעיקר למקורביו ומשפחתו של דייב שרצה להגשים את חלום הרוק אנד רול ונדקר בסכינו החד של המוות.

Queen Obscene זה ה Girls Girls Girls של ההרכב, שיר מחווה למועדוני חשפנות, ירחוני פורנו, סרטים כחולים והרבה זימה, השירה כאן שוב גורמת לסיבסטיאן באך להסמיק והשיר עצמו מלא תרועת רחוב, כאוטיקה עירונית מהסלאמס והרבה מאד מיניות.
Breakin The Chainz הוא אחד מרגעי השיא של האלבום אם כי כל שיר כאן מקבל 9 או 10, שיר שנשמע כמו לקוח מ Slippery When Wet של בון ג`ובי של 1986 רק סאונד גיטרות של דאיימבג דארל ב Vulgar, כתיבת שירים מדהימה היתה לדייב לפארד הזה, איך כתב פעם סטיב האריס? Only The Good Die Young? וואלה האיש יודע מה הוא אומר...

Back On Track זה הרקוויאם של ילד מורד לעולם המסריח והמזוהם הזה, ילד בשם דייב הלמן או דייב לפארד (מה שתרצו) שמסיים את האלבום בשיר שאם הכל היה טוב היה מעלה בי אושר וכששומעים את המילים ומבינים מה קרה לאיש פשוט בא לבכות וזה מתנגש ברעש אדיר עם הרוח האופטימית בשיר, כך כתב נער שמצא את מותו בגיל 25 מהחומר הלבן "מוצא את האור המוליך אותי לאן שאני שואף להגיע, הוא מוציא אותי מתוך השגרה, עומד גאה בסטייל שלי, זכית בהגרלה, יש לנו את זה, בואו נצעק את האמת החוצה, זה הרגע שאני אוהב להרגיש, אי אפשר לעצור אותנו בחלומות שלנו, אי אפשר להרוג את השיר, עכשיו זה תורך ותורי חבר להראות לעולם את האור שבנו, אנו מוליכים את הזרם, אתה הקפטן של המסע, יש לנו סיפור וכוח אתה יודע, בוא נפגין זאת לעולם..."
זה השיר שתמיד סיים את ההופעות, זה השיר שמסיים את התקליט, זה השיר שמעלה לי את דייב במוח ואת כל מי שאני מכיר ונכנע לפחדים שלו, להרס העצמי, לכאב ולסמים, את השיר הזה צריך למסגר, לחרוט, לזכור, לצטט, ללמד בבתי ספר לרוק, זה מכאיב, זה צורב בעור, איך שרת לי על אופטימיות, הזכרת לי את כל המלחמות הקשות של היקרים לי והרגת את עצמך כנגד מילותך אתה? לא היית מספיק חזק, או שהסם אכל אותך, אבל הנר שלך ימשיך לדלוק והשיר הזה ימשיך להדהד באוזניים של מיליוני (אתם קוראים נכון) אנשים שעוד ידעו אותו בעל פה, סמים זה לא קול אנשים, סמים זה חרא !!!!

תזכרו איפה קראתם עליהם בפעם הראשונה, ישי שוורץ 21 לאוקטובר 2006.
את סיפורה של Crashdiet אני מגיע לכתוב מתוך ידיעה ברורה שאני מתעד הסטוריה, שאני מעלה על הכתב דברים שיהוו תיעוד חי בזמן אמת, שאת הכתבה הזאת יחפשו בעוד עשור עוד אלפי אנשים בארץ וברי המזל שיקראו אותה כעת לא ישכחו אותה כל החיים.

Per Gyllenbeck from Regain Records

כולם מכירים את Regain Records, הלייבל השבדי שמייצג להקות כגון Vader, Dark Funeral, Šamael, Behemoth, Necophobic והלייבל שגילה את Arch Enemy, In Flames ו Naglfar, אז הנה ראיון עם הבוס של החברה, Per Gyllenbeck על כל מה שרציתם לשאול בעל חברת תקליטים ולא יצא לכם.

ספר לי על ההתחלה:
בסוף שנות השמונים כשהייתי בן 18 פתחתי יחד עם חבר חברה קטנה למטאל בשם Wrong Again, עבדנו מהבית, זה היה העיסוק שלנו, אהבנו את ה Metal Underground והתחלנו להחתים להקות, קיבלנו קלטת דמו של Naglfar שאז היתה להקה בראשית דרכה, החתמנו אותם מייד, אחר כך החתמנו את Spiritual Baggers שזה הרכב Stoner של מייק אמוט מ Carcass והוא הציע לנו גם את להקת ה Death Metal החדשה שלו שהוא הקים כפרוייקט צד Arch Enemy..., מכאן דברים התחילו להתגלגל, הוצאנו את שני האלבומים הראשונים של In Flames שהיו גם הם בתחילת דרכם, הוצאנו את Eucharist ועוד כמות נכבדה של הרכבים, באאיזשהיא נקודה אני והשותף שלי נפרדנו כשותפים, למרות שהוא עדיין חבר טוב מאד שלי, קניתי ממנו את החצי שלו ושיניתי את השם של החברה ל Regain, זה היה ב 1997, מאז קרו הרבה דברים...

מה גורם לך להחתים להקה ב Regain Records? ומה ידחה אותך מלהחתים להקה?
מה שקובע בעיני זו המוסיקה, אני אוהב הרבה סגנונות מוסיקה ובסוף היום זה הדבר הכי חשוב, בשנים האחרונות קשה עד בלתי אפשרי כמעט להחתים להקות חדשות שאין להם מעמד כלשהוא בשוק ולא עשו משהו קודם, עשיתי את זה לאחרונה עם להקת Trendkill שאני אוהב את המוסיקה שלהם, אבל זה פשוט מכפיל את העבודה שצריך לעשות, כך שאני מעדיף להחתים להקה שיש לה כבר שם כלשהוא בשוק, אם כי אין חוקים אבסולוטיים בנושא הזה. מה גורם לי לא להחתים להקה? אם אני אדע שהמסרים שלהם גזעניים ונאצים אני בחיים לא אחתים להקה כזו.

עד כמה אתה כבעל חברת תקליטים, מתערב ומנחה שיקולים אומנותיים של האמנים שחתומים אצלך ב Regain?
לכל האומנים אצלי בחברה יש חופש פעולה וחופש החלטה מוחלט כל עוד זה לא מגיע למקומות שהזכרתי קודם ולשמחתי זה מעולם לא הגיע לשם, אם הלהקה מבקשת שאני אומר את דעתי אז אני תמיד שמח לייעץ, לתת רעיונות וכיוון אבל אם הלהקה רוצה להחליט הכל לבדה גם זה בסדר גמור מבחינתי, בהחלטות מוסיקליות אני לא מתערב בכלל, כל להקה עושה מה שהיא מוצאת שהכי נכון לה.

אתה מקשיב לכל דיסק שלהקה שולחת לך? אם כן: לכמה זמן מהדיסק אתה מקשיב?
כל יום אנחנו מקבלים בדואר בין 10 ל 15 דיסקים מלהקות שרוצות לחתום אצלינו, יש בנאדם בחברה שעושה את הסינון הראשון, הוא מביא אלי אחד או שתיים כל כמה ימים, אני מקשיב בהתחלה רק לשיר שניים, אם זה מעניין אותי אני נכנס לעומק ומקשיב במקסימום ריכוז.

היית מחתים להקה מישראל? או מיוון? או שרק להקות סקנדינביות או להקות גדולות?
כן, בהחלט, אין לי בעיה בלהחתים להקה ממדינה רחוקה.

אתה מנהל חיי משפחה, נישואין + ילדים, איך משלבים את כל זה יחד?
זה לא קל אבל למזלי הרבה אשתי מבינה אותי ויש בינינו הבנה בקטע הזה, היא מיפן במקור, הכרתי אותה כשהייתי שם, אני משתדל לתת כמה שיותר למשפחתי ובמקביל לעבוד במשהו שנותן לי סיפוק והנאה.

תחת החברה שלך הוציאה השנה Vader אלבום מצויין בשם Impressions In Blood שבעיני הוא הטוב ביותר שלהם..
אני מאד גאה באלבום הזה, גם לדעתי הוא מצויין, אני מאד שמח שהוא יצא אצלינו, שמחתי להחתים אותם ולא בגלל Behemoth אלא כי הם להקה מעולה ויש להם המון קבלות לאורך השנים.

לא דיברנו על הצד היותר מלודי בחברה שלך Time Requiem, Nightmare, Karmakanic, Opus Atlantica, Space Odyssey ועוד...
Space Odyssey לדעתי להקה טובה מאד, האלבום החדש בכלל יוצא דופן ומאד מעניין, Karmakanic מזכירים לי להקות רוק כמו Marillion או The Flower Kings רוק מתקדם של שנות השבעים, אני אוהב אותם.
Nightmare היא להקת Heavy Metal ותיקה מצרפת, האלבום שלהם The Dominion Gate הוא מעולה, לגבי Opus Atlantica זו להקה שמאד האמנתי בה, האלבום לא קיבל לדעתי את מה שהגיע לו, Time Requiem? אני אוהב אותם, מאד מזכיר ליי מאד Malmsteen ואני מעריץ גדול שלו, אני מתחבר בקלות גם למוסיקה שלהן.

דימיינת ש Arch Enemy ו In Flames שהתחילו אצלך את הקריירה יגדלו כל כך?
ברגע שראיתי ששני האלבומים הראשונים של In Flames שהוצאתי מוכרים אלפים ללא הפסקה הבנתי שמשהו גדול הולך לקרות אתם, תמיד טענתי שהם טובים, אבל ההבנה באה עם המכירות.
לגבי Arch Enemy, הם ממש גדלו מאלבום לאלבום ואני מאמין שהלהקה הזו עוד תגדל בארץ.

עומד לצאת בקרוב DVD עם קליפים של הלהקות ב Regain, מה עוד צפוי לנו בשנה הקרובה ממך?
כפי שציינת עומד לצאת ה DVD ולאחריו יצאו אלבומים חדשים ל Lord Belial, Marduk ו Behemoth שהולכים להפציץ השנה באלבום סטודיו חדש, בינתיים אפשר למצוא אותנו ב:
www.regainrecords.com www.myspace.com/regainrecords

LACRIMAS PROFUNDERE

Filthy Notes For Frozen Hearts

האלבום החדש של Lacrimas Profundere הוא אלבום מאד "אנגלי" במובן האומנותי של המילה, התמונה שהוא מעביר היא של ערב גשום בלונדון בחודשי החורף, ארטיסטי, חם מצד אחד וקר ואפור מצד שני, מאד מיוחד, שואב את השראתו מצד אחד מהמטאל הגותי ומצד שני מהטובים שבאמני הגל החדש והרוק הגותי של שנות השמונים סטייל Sisters Of Mercy או New Model Army.
Filthy Notes For Frozen Hearts הוא אלבום מיוחד, מלא בעומק, השירה מאד מרשימה, בעלת נוכחות חזקה, סאונד גיטרה מעולה, מי שאוהב את המטאל שלו חורפי ואומנותי יקבל כאן מנה גשומה במיוחד של חורף בריטי מקסים.

Andrew Eldrich זה השם הראשון שעולה בראש ששומעים את השירה המעולה של הסולן Oliver Nikolas, השם השני שעולה הוא ניק הולמס האגדי מ Paradise Lost, כך או כך השירה של הבחור ומלודיות השירה שלו מהממות.

את האלבום הזה יאהבו מכיוון אחד אוהבי Blackfield, Porcupine Tree ו Radiohead, מצד שני Sisters Of Mercy, The Mission ואוהבי הרוק הגותי ובעיקר מי שאוהב מטאל גותי משובח וחורפי סטייל Paradise Lost, Anathema, Sentenced, Katatonia ומוסיקה אפלה עם כתיבת שירים בוגרת ונוכחות מרשימה.

ICED EARTH

!!! DVD עכשיו ה - Alive In Athens

Alive In Athens הוא אחד מאלבומי ההופעה החיה הטובים ביותר במטאל, דיסק משולש שמתעד הופעה בלתי נשכחת של Iced Earth באתונה מול 5000 מעריצים יוונים שעושים רעש כמו מאה טברנות, הופעה בה מבצעת הלהקה חומר מכל חמשת אלבומיה הראשונים בהרכב הקלאסי עם הסולן מאתיו בארלו, ההופעה שיצאה לראשונה במארז של 3 דיסקים ב 1999 קיבלה ביקורות מעולות ובצדק, האלבום נתפס באותה רמה של אלבומי הופעה נצחיים כמו Live After Death ו Made In Japan, הקהל והמבקרים יצאו מגדרם כדי לתאר את מה שהלך שם באותו לילה קסום באתונה.

עכשיו, כמעט שבע שנים לאחר צאת אותו אלבום נפלא מוציאה חברת Century Media את ההופעה הקלאסית הזו ב DVD ואין ספק בכלל שמהרגע ששמעתי שהדבר הזה עומד לצאת החלה ספירה לאחור שנסתיימה בקנייה מהירה של ה DVD הזה ביום ששי אחד ודהירה הביתה כדי לשבת במשך 3 שעות מול המסך ולצפות בהופעת מטאל מאלפת במלוא מובן המילה.

מופע מדהים, שימו אותו במדף ה DVD במקום של כבוד, בין Live After Death של איירון מיידן ל Made In Japan של דיפ פרפל, Alive In Athens זה מופע מצויין, מופע שחוויה לראות בעיניים, אני כל כך שמח שזה יצא כעת על גבי DVD, שנים שכל מי שמכיר את האלבום הזה מייחל רק לרגע שצילום המופע הזה יצא לאור והנה השנה זה מגיע, זה אחד הדברים שבאמת צריך להגיד עליהם חובה, פשוט חובה.

The Realm Of Napalm Records

בשנים האחרונות בנתה עצמה חברת התקליטים האוסטרית Napalm Records כמובילה באירופה בתחום המטאל הגותי והאווירתי, הרכבים רבים כגון Tristania, Leaves Eyes, Summoning, Darkwell ובעיקר Draconian המעולים, הרכבים רבים חייבים לחברה הזו חלק גדול בהצלחתם.

The Realm Of Napalm Records הוא מארז הכולל DVD ודיסק, בדיסק תמצאו משיריהם של מיטב מאמני החברה, כולל הרכבים חדשים יותר כמו Tyr הויקינגים, Visions Of Atlantis, Battlelore, Draconian ועוד, כמעט 75 דקות של מוסיקה משובחת. אבל העיקר כאן הוא כמובן ה DVD עם 27 קליפים יפיפיים של Atrocity (קליפ מדהים ל Cold Black Day), שני קליפים של Battlelore הפגאנים, Darkwell הגותים, Elis עם הסולנית לפני הטרגדיה שפקדה את הלהקה, Korpiklaani במסיבת פולק מטורפת על גבי שלושה קליפים משעשעים ומוטרפים, בראשון הם משתכרים באוטובוס ועושים שטויות בחנויות פורנו, בשני הם שטים בסירת ויקינגים עתיקה והקליפ מצולם בצבעים ישנים ויפים, נוף נורבגי מדהים וקליפ שמשקף את הנורדים לפני מאות שנים, בשלישי הם מופיעים בכפר עתיק מול כפריים שרוקדים במעגל יד ביד לצלילי פולק מטאל עם אקורדיאון, יש כאן גם את Lacrimas Profundere הגותים בשני קליפים מהאלבום האחרון, את Leaves Eyes בשני קליפים מהממים וסרט דקומנטרי, את Tyr הויקינגים, Enthroned הבלאקים, Midnattsoul האוירתיים ועוד ממיטב אמני החברה שהקו המנחה את כולם זו אווירה, בצדק זכתה החברה הזו בכתר המובילה בגותיק מטאל, ארסנל מרשים של להקות.

MEGADETH

Arsenal Of Megadeth

איך שראיתי את העטיפה של ה DVD הזה קיבלתי תאבון עצום אליו, Vic הדמות (ולא הדוגמנית) שעיטר את כל אלבומי הלהקה הראשונים חזר בגדול בתצלום שנראה כאילו צולם ב 1989, אם אז זה היה מופיע על עטיפה של תקליט הייתי סוגד לו, היום אני יותר מפוקס לגבי מיסטר מאסטיין וחבורתו המתחלפת ויודע שלמרות שאלבומו האחרון היה חזרה מבורכת למקורות הוא הוציא תחת ידיו גם כמה אלבומים לא מבריקים במיוחד כגון Risk שלא בדיוק עשו עמו חסד או תרמו לאוהדי הלהקה.

החגיגה מתחילה ב DVD האחר שמכיל את כל הקליפים שלא ירדו לי מהמסך שנים, Peace Sells (This IS The News) המוחה, In My Darkest Hour המטורף, Holy Wars על מלחמת המפרץ, Hangar 18 הגדול מכולם ולדעתי קליפ המטאל הטוב ביותר בכל הזמנים, Go To Hell הטכני שלא הופיע באף אלבום, No More Mr Niceguy שמעריצי הלהקה הותיקים מתים עליו, Symphony Of Destruction, Sweating Bullets וגם פנינים כמו Rattlehead בהופעה חיה ב 1990 מתוך סיבוב ההופעות האלמותי Clash Of The Titans.

MOTLEY CRUE

Carnival Of Sins

הופעה של Motley Crue היא ההצגה הכי טובה בעיר, התמורה האולטימטיבית לכל סנט ממחיר הכרטיס, ככה זה היה לאורך 27 שנות קיום הלהקה וכך זה גם היום, ה DVD הזה צולם במהלך סיבוב ההופעות האחרון של הלהקה שנמשך כבר שנתיים ומביא לכל הופעה בערך עשרת אלפים איש, הקאמבק שעשו חברי ההרכב ב 2004 הוא אחד הגדולים בתולדות הרוק וסיבוב ההופעות המטורף העמיד את אחת ההפקות המרוויחות והמושקעות ביותר, 11 משאיות של ציוד במה, 5 רקדניות לוליניות כשהבמה נראת כקרקס ביזארי, יורקי אש, מופעי סקס קינקי, פעלולנים וארבעת חברי ההרכב, ניקי סיקס, טומי לי, וינס ניל ומיק מארס כשהם בשיא כושרם מפגינים לראווה את מה שהם יודעים לעשות יותר טוב מכל להקה אחרת על פני כדור הארץ: להופיע. ה DVD הזה מתעד מופע עוצר נשימה, ארבע שעות, צולם ב 30 מצלמות, המון קהל, ים טירוף על הבמה, ראיתי את המופע הזה בלונדון וומבלי ארינה ב 2004 עם כמעט עשרת אלפים בריטים ויצאתי המום, ה DVD מעביר בצורה מושלמת את מה שהלך בהופעה ואומר לכם את זה בנאדם שהיה שם פיזית.

ישי ברגר על פאנק

אולי אף אחד אף פעם לא יעיז לשים את כל התקליטים הבאים ברשימה אחת, אבל כן, אני הוא ישקי אסקובר ואני מ-א-ו-ד גאה להציג את - רשימת 10 התקליטים הט-ו-ב-י-ם ביותר שיצאו בפאנק אי פעם (התקליטים ה"חשובים" לא נמצאים פה, אלה התקליטים הט-ו-ב-י-ם).

Cocksparrer - Shock Troops (10

קוקספרר הם להקה אנגלית שהתחילה לנגן באמצע שנות השבעים, (עוד לפני שפאנק היה אייטם תרבותי/חברתי) וזה אולי מסביר את זה שהם בעצם להקה שכותבת שירים בפורמולה ורמה זהה ללהיטיי איצטדיונים של Queen, Bowie או G.N.R.

בכל מקרה, מתוך כל להקות ה "Oi" האנגליות, ככל שאני אוהב אותן בפרט ואת התקופה של סוף שנות ה70'/תחלית ה80' בפאנק האנגלי בכלל, Shock Troops תמיד ישאר התקליט הכי חזק של הז'אנר.

Operation Ivy - Operation Ivy (9

קצת לפני שהלכו והקימו את אחת הלהקות הכי מצליחות בהיסטוריה של הפאנק (Rancid), טים אמסטרונג ומט פרימן ניגנו בלהקה הזאת שהוציאה רק תקליט אחד וניגנה למשך פחות משלוש שנים.

עם כל הכבוד והאהבה שלי לרנסיד אין לי ספק שהתקליט הזה של אופריישן אייבי (ובקיצור- Op Ivy) ישאר לי בלב הרבה אחרי שאני ישכח מרוב השירים של רנסיד.

Jawbreaker - Dear You (8

רוב האנשים שמסתייגים מסצינת הEMO שפורחת בכל העולם ולאחרונה גם במחוזותינו המעופשים יכולים להאשים להקות כמו JAWBREAKER על זה שהם סללו את הדרך למליוניי התקליטים שלהקות כמו My Chemical Romance מוכרות בימים אלה.

אפשר להבין איך בעולם שכולו הרדקור פאנק קשוח ומצ'ואיסטי של סוף שנות השמונים נפלטים להם כמה ג'ינג'ים חנאנות שכותבים שירים שלא בהכרח תוקפים את כל העולם ואחותו אלא קצת יותר מתעסקים בנושאים שגם חשובים בחיים, שהם יותר אישיים ויותר...אממ,רגשניים!

בכל אופן, אם אומרים לי שאני יכול לקחת דבר אחד וחמישים תקליטי אימו איתי לאי בודד, אני עדיין נוסע עם מכשיר ועותק אחד של Dear You שהוא תקליט מופת עם מוזיקה מצמררת ומילים כל כך עצובות ש...נו, אני בטוח שמישהו איפהשהוא מקשיב לתקליט הזה ובוכה.

Gorilla Biscuits - Start Today (7

שני דברים שאני שונא בהרדקור זה מצ'ואיזם טיפשי של ילדים שחושבים שזה קול להתנהג כמו ערסים דרך הסצינה שלנו ולהקות ששרות בדיוק על מה שאתה מצפה מהם לשיר עליו.

אני לא יכול להגיד שיש להקה מסויימת שהתחילה את הטמטום הזה בהרדקור, אבל אם יש להקת הרדקור שהיוותה את הסוף של זה והתחלה של משהו חדש והרבה יותר מגניב בהרדקור, הלהקה הזאת הייתה גורילה ביסקיטס.

וואלאק אני יודע שהשם שלהם מטומטם, איינשטיין, אבל זה סוג של שיעור היסטוריה ואם נלך כמה דורות אחורנית במשפחה שלך אני בטוח שניתקל בכמה שמות מפגרים גם כן אז תרגיע, כן?

במקרה של התקליט הזה, אין סיכוי שהם היו מצליחים להוציא תקליט הרדקור יותר טוב מזה אם הם היו ממשיכים אז סחטיין עלייהם, התקליט הזה הוא מתנה לכל מי ששונא מטאל בפאנק שלו ואוהב מוזיקה מהירה ועצבנית עם אדג' מלודי.

Black Flag - Damaged (6

הנרי רולינס משוגע, גרג גין משוגע. זאת הלהקה הכי משוגעת בפאנק, עצם האהבה של אנשים ללהקה הזאת טמונה בזה שאף אחד לא באמת מבין אותה עד הסוף. וזה לא רק מלוכלך ומלא כעס ומעביר תחושה של פארנויה (ובינינו-סאטלה חושרמוטה קשה)...

זה גם קליט! זה כיף! ומוזר...

אלה Black Flag בתקליט הכי פשוט שלהם, הכי "קליל", ועדיין, זה יותר שחור מאלפיים להקות מטאלקור של ילדים עשירים ויותר מבולגן מעדר של הומלסים על קריסטל עם גיטרות.

זה הסיוט של כל מי שאוהב את המוזיקה שלו "מסודרת".

במילים אחרות, גן עדן בשביל פאנקיסטים.

Minor Threat - Minor Threat (5

זאת הלהקה שהמציאה את מה שנקרא "סטרייט אדג'", שזה פחות או יותר אומר בחירה באורח חיים נקי משימוש באלכוהול, סמים ואפילו באנגים (לא סגור על הפרט האחרון). האידיאולוגיה הזאת לא מדברת אלי בשיט, בעיקר אחרי שזה הפך מעניין אישי של הלהקה הזאת לקוד אופנתי אצל המון להקות ממש רעות בשני העשורים האחרונים. התקליט הזה הוא ענק מידי בשביל שאני יתחיל לספר עליו, בואו נסכם בזה שלכל בן אדם שעושה מוזיקה טובה בעולם הזה כנראה יש עותק של התקליט הזה, אז אם אתם רוצים לשמוע מי הסבא הרדקור שיצר את אבא הרדקור שהשריץ את ילד הרדקור שהביא לעולם את תינוק הרדקור

Dead Kennedys - bedtime for democrecy (4

כמו עוד אלפי פאנקיסטים, זה אחד התקליטי פאנק הראשונים שהתמכרתי אליו טוטאלית ושמעתי בלי הפסקה.

התקליט הזה מלא בלהיטי הרדקור פאנק מטורפים מהירים ותוקפניים, מה אני יגיד, כל הסטודנטים יכולים להמשיך לשמוע דטרויט קוברז ולחשוב שהם בפאנק רוק, מי שלא שמע את התקליט הזה הוא מבחינתי לא בעניינים והוא בטח לא חבר שלי.

Circle Jerks - Group Sex (3

יש עולם שלם בפאנק שאפשר למצוא על גבי תקליטים שיצאו בתחילת שנות השמונים בלוס אנג'לס, קליפורניה.

אני לא יודע מה גרם לילדים שם להתעצבן כל כך בפרק זמן כל כך קצת, אבל תאמינו לי כשאני אומר לכם שכמה מהתקליטים הכי יפים בעולם הוקלטו בשנים האלה. כל פאנקיסט שמכבד את עצמו מחזיק בבית עותק של Group Sex- פחות מ18 דקות של הרדקור אנארכיסטי מצחיק שילוו-אותי לפחות-לכל החיים.

Descendents - Somery (2

אנשים מטומטמים חושבים שיש איזה הבדל בין מוזיקת "פאנק" ומוזיקת "פאנק רוק".

אני לא בטוח שאני יודע מי המציא את זה, אבל אני חושב שמה שהגאון התכוון אליו שזה ש"פאנק רוק" זה יעני פאנק הומואי, ו"פאנק" זה פאנק לקשוחים.

אני רוצה לעשות סדר בבלאגן הזה פעם אחת ולתמיד.
"פאנק רוק" מגדיר כל סוג של מוזיקת פאנק, והפאנק ההומואי ההוא, קוראים לו פופ פאנק. עכשיו שימו לב טוב ילדים: פופ פאנק זאת המוזיקה הכי טובה בעולם והדיסנדנטס הם הלהקת פופ פאנק הכי טובה שאי פעם הייתה או תהייה ו Somery זה אוסף של השירים הכי טובים שלהם אז תעשו אתם ת'חשבון לבד.

1) Bad Religion-The Gray Race / NOFX-Punk In Drublic

טוב, היה לי קצת קשה להחליט מה יהיה מקום ראשון (וחוץ מזה, בערך במקום 4 קלטתי ששכחתי לגמריי מבד רליגין) אז הנה שני התקליטים הכי טובים בפאנק אי פעם. אל תחפשו דברים מעבר לזה, זה הדבר האמיתי, זאת המוזיקה הכי מטומטמת בעולם ברגעים הכי יפים שלה.
פעם ראשונה ששמעתי את השיר Linoleum של NOFX פשוט ידעתי שהחיים שלי הולכים להשתנות החל מהרגע ההוא והלאה.
משהו בדרך שהתופים דוהרים בשיר הזה, ומשהו בצורה שהגיטרה חורכת את האוזן עם האוקטבות הצייצניות פשוט עשה לי קעקוע במוח את Bad Religion הכרתי קצת קודם וחשבתי שהם בסדר, אנא ערף, פחות טובים ממטאליקה...כשקניתי את התקליט Against The Grain נפל לי האסימון, והגריי רייס עוד יותר טוב מ-AGAINST THE GRAIN....
זאת הלהקת פאנק הכי טובה בעולם, אי פעם.
אז אם אני אומר לכם ללכת לקנות את התקליט הכי טוב של הלהקת פאנק הכי טובה, אני חושב שכדאי שתעשו את זה, אהההה?

Tattoos & Body Art

מדורו של Evil Haim

בפעם הראשונה שישי רייבן דיבר איתי בקשר לעיתון החדש שלו וביקש ממני לתרום איזו מילה או שתיים למאמץ, ישר חשבתי לכתוב על מוזיקה. אני מנגן הרבה שנים בלהקות ועובד על במות בארץ ובחול ובכלל, אפשר להגיד שמוזיקה זה החיים שלי.
אבל אז זה הכה בי. לא מזמן אני ואח שלי, ישקי אסקובר כתבנו שיר ללהקה שלנו (בוא לבר), שיר בשם "קעקועים זה לתמיד". קעקועים גבירותיי ורבותיי זה עניין רציני, ועל זה החלטתי לכתוב טור.
גם בקשר לזה, יש כל כך הרבה מה לכתוב וכל כך הרבה תתי נושאים שאפשר לגעת בהם, גם במישור האישי שלי כבנאדם מקועקע וגם במישור היותר רחב של הקעקועים כתרבות, כאומנות, כסממן חברתי, כסצינה של מקועקעים וכ"ו.
אז אם אני כבר חייב להתחיל מאיפשהו אני אתחיל בעצמי. לקעקוע הראשון שלי חיכיתי כמו ילד טוב עד גיל 18. כבר בגיל 15 נגנבתי מכל העניין הזה של אנשים מקועקעים. זה היה כל כך מרשים ועוצמתי והסתדר לי בדיוק עם החלום של להיות גיטריסט בלהקת רוק כבד ולא ילד חנון עם משקפיים שטוב במתמטיקה ומפחד מהצל של עצמו.
אז חיכיתי וחיכיתי וכשגיל 18 הגיע זה כבר לא היה עניין של יופי או אסטטיקה או אמירה, אלא בסך הכול התפרצות של משהו שחיכיתי לו כל כך הרבה זמן.
הקעקוע הראשון שעשיתי היה מן טרייבל שחור על כל הקדימה של הרגל הימנית שלי , כי אחרי הכול חשוב מאוד להתחיל דברים ברגל ימין אני חושב ;)
בגיל 19 כבר היה לי חצי שרוול ביד ימין, בגיל 23 כבר חצי מהפלג גוף העליון שלי היה גמור והספקתי לעבור אצל כמה וכמה מקעקעים בישראל וגם בחו"ל ובימים אלה אני יכול כבר לראות את הסוף, כשכל מה שנשאר לי זה הגב וקצת מקום ברגליים.
השאלה הנפוצה ביותר על קעקועים (חוץ מאם זה כואב ואם זה באמת לא יורד...) זה "מה יהיה כשתגדל ותתחרט?" ועל זה בעצם אני בא לדבר איתכם היום.
קעקועים בשבילי הם מעבר לאומנות ומעבר ל look כזה או אחר ומעבר למשהו שהולך עם להיות גיטריסט רוק כבד או מה שלא יהיה.
קעקועים הם מן תזכורות שבכל מיני נקודות בחיים שלי בחרתי לשים לעצמי על הגוף. כל יום שבו התקעקעתי או שבחרתי בו דוגמא

לקעקוע היו מהימים המשמעותיים ביותר בחיים שלי. כשבן אדם הולך וקונה בגדים או חליפות או משקפיים הוא מתעכב ובוחר למעשה את הדרך שבה הוא מקרין את עצמו לעולם, אבל במקביל הוא בוחר את המראה שייתן לו להיות הכי נוח עם עצמו כשהוא בבית מול המראה מנסה לאזור אומץ וכוח לצאת ולהתמודד עם מה שלא יהיה שמחכה לו היום מחוץ לדלת של הבית. קעקועים לא הולכים לשום מקום. הם שם תמיד. בכל בוקר, בכל ערב, בכל פעם שאני מוריד חולצה או מפשיל מכנס בשביל לחרבן, הם תמיד שם ויחד איתם גם אותו יום שבחרתי אותם ועשיתי אותם. גם התקופה שעברתי כשבחרתי אותם והמצב הנפשי שהייתי בו כשעשיתי אותם מופיעים בכל פעם שאני מרים רגע את השרוול של החולצה ומתחתיו יש כתמי דיו.
להתחרט או לא להתחרט, זה רק הזמן יגיד. במקום השורש ח-ר-ט אני מעדיף את השורש ז-כ-ר, מלשון לזכור ולהזכיר. לזכור מי אתה ומי היית ומה עבר עליך בחיים. להסתכל אחורה בפרספקטיבה של כמה שנים ולחשוב שוב פעם מה אומרים לך הרעיונות שהובילו אותך לבחור דוגמא כזאת או אחרת, מה אתה חושב היום על התקופה שעברת אז ואיזה ציור מזכיר לך אותה.
אם המחשבות האלה לא מדברות אליכם אז כנראה שאף פעם לא באמת ישבתם וחשבתם על מה הקעקוע הזה שיש לכם או לחברים שלכם על הגוף באמת מסמל.
פעם ישראל הייתה מקום לא משהו להתקעקע בו, אבל בימינו יש כל כך הרבה מקעקעים טובים, אומנים שהקדישו את חייהם לציור ועיצוב, אנשים שכל יום בחיים עוזרים לאנשים להרגיש טוב יותר עם הגוף שלהם ועם העור שלהם.
תעשו פעם סיבוב במכוני קעקועים ותחליפו מילה או שתיים עם אותם אנשים יקרים. רובם אנשים די נדירים ומיוחדים ואם לא תבואו בשביל לבחור עוד ציור מעפן מקטלוג בשביל "שיהיה קעקוע" אלא תחשבו רגע מה אתם רוצים לזכור לכל החיים מהתקופה הזאת ותדברו רגע עם המקעקע ותחשבו ביחד איך להעביר את ההרגשה בציור, תקבלו משמעות חדשה לגמרי וגם קעקוע שיגרום לכם לחייך כל פעם שאתם מתלבשים.

נראה לי שבסופו של דבר אולי אני כן יתחרט על כל הקעקועים האלה...כנראה פשוט כי לא יישאר לי מקום ויבוא לי לעשות עוד ועוד...

SLAYER

Fantasy And Reality Are The Same

כשאני חושב על מטאל, על מה שמטאל מייצג, על מה שמטאל אמור לשקף ובעצם מה זה מטאל עבורי כנער בן 13 לפני 18 שנה ומה זה מטאל עבורי היום בגיל 31, מה קופץ לי ישר לראש, מהי האינטרפרטציה הראשונית, בין שלושת המילים הראשונות שיעלו תעלה המילה Slayer באופן אוטומטי, Slayer הם המטאל ומטאל זה Slayer, הדואליות המטורפת בין מציאות לדמיון, משיכת גבולות האימה עד לקצה, התעסקות אובססיבית בצד האפל של האנושות והחברה, מחאה רדיקלית ובועטת, והרבה אגרסיה מתפרצת ללא גבולות מלוות בסולואי גיטרה שנשמעים כמחול שדים מטורף ומחשמל, מטאל זה Slayer ו Slayer זה המטאל, כבר אמרנו!

Christ Illusion יצא ב-6.6.2006 שהוכרז על ידי מעריצי הלהקה בכל העולם כ "יום Slayer הבינלאומי" ומסכם בכך חמש שנות שקט מאז God Hate Us All, חמש שנים בין אלבום לאלבום היו קוברים כל להקה נורמלית אבל Slayer מעולם לא היו נורמלים, גם בין Seasons In The Abyss מ 1990 ל Divine Intervention עברו 5 שנים, הבעיה היא שצריך לחכות בסבלנות חצי עשור לפעמים, אבל המתנה הגדולה שמקבלים בכל פעם שה Satana Claus של Slayer דופק בדלת שווה את ההמתנה שמביאה לאוויר העולם עוד אלבום נוטף דם ורוע מטאלי משובח, פשוט ללקק את הדם מהשפתיים, Slllaaayyyerrrr יחסי הציבור ששטפו את המדיה בחודשים שלפני צאת האלבום דיברו על אלבום בסגנון Reign In Blood האלוהי עם מעט מוטיבים של האלבומים המודרנים יותר של הלהקה, עובדה זו נשענה בעיקר על חזרתו של מתופף העל דייב לומבארדו ללהקה וחזרה של ההרכב המקורי והטוב של הרוצחים. זה נפתח עם Flesh Storm הרצחני בנשימה עמוקה לקראת השעה האלימה והמטורפת שצפוייה לנו, קרי קינג לוקח אותנו לעולם כאוטי, מלא כאב ואדישות חברתית, ממשיך עם Catalyst שנכתב גם הוא ע"י הגיטריסט בעל זקן השד והקרחת הבוהקת מקעקועים, שיר מלא זעם חברתי שממשיך את הקו הטראשי והמהיר שנטווה באלבום אם כי כאן מרגישים את השילוב של חדש וישן. Skeleton Christ כבר שיר הרבה יותר מודרני, יותר מטאלקור מאשר טראש, לא מהיר אבל עם קטע דוהר באמצע השיר, Eyes Of The Insane שיצא כסינגל (בחירה מאד תמוהה) מספר על הסיוטים של חייל שחוזר משדה הקרב למציאות רדוף על ידי הזוועות שראה והיה עד להם. השיר הבא Jihad חוזר למהירות, טקסט על מלחמת קודש עקובה מדם בשם האמונה הפנאטית באלוהים, Slayer מתחילים כאן להתעסק עם הטרוריזם העולמי וההתעסקות בו מפחידה יותר מאלף שירים על הגהינום, עבור לא מעט אנשים בעולם זה הגהינום האמיתי. דייב לומבארדו מפציץ כאן תיפוף מצויין ומגיע עד Blast Beats מטורפים שהוא לא עשה מעולם, מבחינתו זו עבודת התופים הכבדה ביותר שעשה מאז ומעולם, תקשיבו ל Consfearacy, אחד השירים החזקים ביותר באלבום ותבינו הכל, טום אריה יורק מילים במהירות העל והשער נפתח... Hell Awaits..... יש כאן שירים אפלים ואיטיים יותר סטייל Catatonic, לא בדיוק בסטייל המוכר של הלהקה אבל נסיון מעניין לחדש ולעשות משהו קיצוני אך חדש. Black Serenade פשוט מיותר כאן, שיר שלא עומד בסטנדרט של שאר התקליט, אבל.. Cult שזה בעצם Slayer שזה בעצם מטאל שזה בעצם Slayer... איזה שיר !! נפתח לאט לאט ומתגבר אט אט לעבר פיצוץ שמטיס את האלבום למעלה, קרי קינג נותן בראש !! אגרוף כנגד הדת, הצביעות, ההצדקה למעשי זוועה בשם הדת והוא בחר את בחירתו, המרד של Slayer כנגד הדת שתמיד היה קיים זועק כאן לשמיים, שיר רוצח, אגרסיבי בטירוף.

Slayer תמיד יהיו עצמם עם הסולואים המטורפים של קינג והאנימן, עם השירה יורקת האש של טום אריה והתיפוף מעורר ההערצה של דייב לומבארדו, זה Slayer וזה מטאל וככה אוהבים את זה, העובדה היא שבשנת 2006 שזה 25 שנה לאחר צאת האלבום הראשון (לא יאמן אהה?! רבע מאה הרביעייה הזו שרה שירי הלל לגיהינום....) 25 שנה ש Slayer הולכים באמת בדרך שלהם, להקות שינו כיוונים, עזבו את השורשים שלהם, התכחשו למעריצים הישנים שלהם, Slayer נשמעת היום הכי כבד שנשמעה בעשור האחרון, Slayer יורקת אש אל תוך הממסד באדיקות של פנאטים, Christ Illusion לא עומד אמנם בשורה אחת עם האלבומים שהלהקה הוציאה בשנות השמונים אבל הוא הרבה יותר טוב מ Diabolus In Musica ו God Hates Us All שהיו טובים אבל לא היו בדיוק Slayer, כאן הלהקה חוזרת לעצמה באלבום קיצוני, שערורייתי ובועט, מספקת את הסחורה ונשמעת רענן ואגרסיבי, אף פעם לא הבנתי איך אפשר לאהוב מטאל באמת ולא לאהוב Slayer, עד היום אני לא מבין את זה, Slayer זה מטאל ומטאל זה Slayer כבר אמרנו קודם לא?

SICK OF IT ALL
True To The Game

Sick Of It All מכים עם Death To Tyrants ומכניסים לכל הסקפטיים אגרוף לפנים, הלהקה שהמציאה את ההארדקור יחד עם Black Flag, Agnostic Front ו Suicidal Tendencies מכה באלבום הזה באטרף חסר מעצורים.

שתבינו: לא היו Biohazard בלי Sick Of It All, הלהקה הזו היא האב הרוחני של המון מלהקות המטאל והמטאלקור שקיימות כיום, הם ה Slayer של ההארדקור, הכבוד שרוחשים להם חוצה גבולות מוסיקלים ולא בכדי.

הלהקה שהאלבום הראשון שלה Blood, Sweat, and no Tears יצא ב 1989 נשמעת היום באלבומה הארבע שער (!!!) בועטת מתמיד, כבדה וכעוסה מתמיד, האלבום הזה עומד בשורה אחת עם Just Look Around ו Scratch The Surface שבעיני הם הטובים ביותר שלהם.

Sick Of It All מביאים הארדקור עצבני ואמיתי בלי פוזה מנופחת של אלימות או מניירות של שירי דכאון עם פזמון מרגש, Sick Of It All נותנים בראש, הם עושים את זה מצוין, ה Slayer של ההארדקור כבר אמרנו?

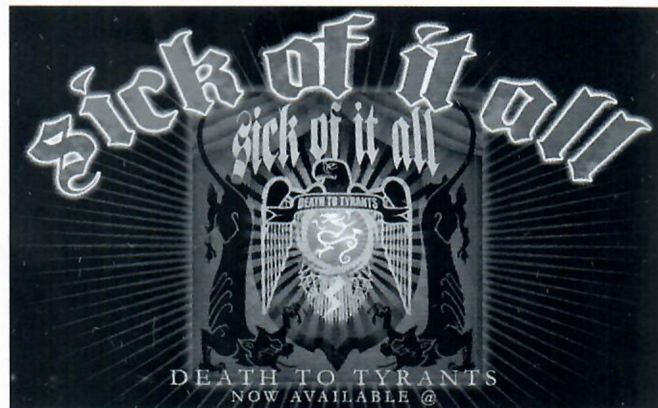
16 שירים שכל אחד מהם חזק, כל אחד מהם מכיל אמירה ועומק, כל אחד מהם הוא שיר שעושה חשק לשמוע אותו שוב ושוב ולהריץ את האלבום בלופים הלוך וחזור באוזניות, Sick Of It All היא אחת הלהקות האמינות ביותר שאני מכיר, הם מחוברים לעשייה ולאמירה שלהם בכל מילימטר ובכל רגע נתון.

הטקסטים של ההרכב ממשיכים להצליף בתחת של הממסד בלי רחמים, מהשיר הראשון ועד האחרון יש כאן אמירה, קריאה להתעוררות חברתית, למעורבות, לאינדבידואליזם ולכל הערכים אותם מייצגת הלהקה מתחילת דרכה ועד הלום.

תקשיבו ל Die Alone הנוטף כעס, איזה זעם, זה אמיתי, בוער מרוב רגש, כדור אש.

קחו את השיר הפותח Take The Night Off שהוא הצדעה לאמונותיה של הלהקה ולהליכה בדרכה כבר כמעט 20 שנה, אני מאמין ל Sick Of It All יותר מלתשעים אחוז מהלהקות כיום, לא סתם הם מקבלים הר של ריספקט מכל מקום וברור שבין דפי מגזין זה שמור להם מקום של כבוד והרבה כבוד.

זה אולי האלבום הכי כבד שהלהקה הקליטה עד היום, זה הארדקור לפי הספר, ככה עושים את זה, המון אותנטיות, המון אמינות, והכל לפנים בלי משחקים ובלי הליכה מסביב, Sick Of It All יצעקו את הכאב והמחאה שלהם לשמיים עד שתסכימו להזיז את עצמכם לעשות משהו חיובי למען עצמכם ולמען העולם הזה.

TRENDKILL
שוברים את השתיקה !

Trendkill השבדים יצאו לתודעה ב 2005 עם אלבום הבכורה המרשים No Longer Buried (Regain Records) וסיבוב הופעות באירופה שכלל גם הופעות עם Betzefer שלנו (ראה כתבה עליהם בגליון זה), האלבום היה נקודת פתיחה מאד מרשימה, הוא נשמע בהחלט עדכני ל 2006 ומצד שני הוא אכן Trendkill - לא נשמע מתחנף לצו אופנת המטאלקור העכשווית ולא מנסה להשתלב בכוח אלא לתת משהו משלו ואם נחשוב על כך שההרכב הזה יחסית צעיר אז בהחלט מגיע כבוד הן על הכוונה והן על התוצאה המרשימה.

Trendkill מתברכים בסאונד נקי אך כבד, משהו בין Machine Head ל The Haunted, הסולן שלהם אדריאן ווסטין לא פראייר, הוא צורח את נשמתו ונראה שהמילים מלאות הכעס והמחאה שהוא כתב את כולם באלבום זורמות בדמו ועולות במעלה גרונו בשיא הטבעיות.

החומר עצמו נע בין מטאלקור כבד, טראש מטאל מודרני, הארדקור, שילוב של Pantera, Machine Head, The Haunted ו Biohazard, נגינה מהודקת ומרשימה, עבודת תיפוף רועמת ומדויקת שמזכירה מאד את Machine Head, ריפים סטייל Dimebag Darrel לו מודים חברי הלהקה בעטיפת האלבום ואף מקדישים לו את האלבום.

Trendkill נשמעים אמין, כעוסים ומלאים אגרסיות, גם מי שלא משתגע על מטאלקור יאהב אותם כי הם כבדים ולעיתים מהירים, כמו במקרה של Lamb Of God מדובר בלהקה עדכנית בעלת סאונד וזהות משלה, 2006 מביאה אתה סוג של מטאל שלכנות אותו מטאלקור זה לא ממש נכון: זה כבד כמו Death, בועט כמו Hardcore, מהיר לפרקים כמו Thrash ובעיקר מיוחד.

אם האלבום הזה היה יוצא ב 1995 בין Burn My Eyes ל Roots ו State Of The World Address הוא היה מוכר מאות אלפים, כיום, יותר מעשור לאחר התפרצות הצד האגרסיבי ובימים בהם השילוב בין מטאל להארדקור כובש כל חלקה בעולם יש ל Trendkill סיכוי למכור אפילו יותר, הם לא נופלים מלהקות מייצגות של הסגנון, הם צעירים, נשמעים מצוין ויש מצב כבד שהתקליט הבא שלהם יהיה זה שיביא אותם לכל בית, בינתיים No Longer Buried מוציא את הסוד השמור ביותר במטאל המודרני השבדי, מי שאוהב Slayer ו Machine Head ייטרף מהאלבום הזה.

CARPATHIAN FOREST

Fuck You All !!

Carpathian Forest לא שמים זין, לא זורקים על אופנות במוסיקה ולא מעניין אותם בלירה כמה תקליטים מכרו ,הם צמודים לבלאק מטאל הרוקיסטי שלהם כמו אלכוהוליסט לבקבוק, החבורה הנורבגית הזו הוציאה בעבר את Black Shining Leather המופתי, סולן הלהקה Nattefrost הוציא בשנתיים האחרונות שני אלבומי סולו קיצוניים ועלילותיו כ Pervert וחובב סטיות אלו או אחרות עשו את דרכם לתמלילי אלבומי הסולו שלו שזכו להצלחה לא פחותה משל להקת האם כמו כן גיטריסט הלהקה Tchort מוכר לרבים מאיתנו כגיטריסט של Emperor באלבום המופת In The Nightside Eclipse וכמנהיג והיוצר העיקרי בלהקת המטאל האוונגרדי המצויינת Green Carnation.

האלבום יוצא בחברת התקליטים הצרפתית Seasons Of Mist החברה מהווה כיום בית ללא מעט להקות חזקות כגון Necrophagia, Green Carnation, Aborym, Arcturus, Rotting Christ, Ancient Rites וכמובן Mayhem, לאחרונה החתימה החברה את Salem שלנו ורכשה לעצמה עוד מפלצת מטאל מכובדת.

Fuck You All הוא אלבום בלאק מטאל מהסוג הטוב, מהסוג של Under a Funeral Moon של Darkthrone ו Antichrist של,Gorgoroth הוא אלבום בלאק מטאל שבאמת מושיט אצבע לכל ממסחרי המוסיקה הזו, לכל מי שהפך את המטאל הקיצוני לפלסטיקה של טריגרים ומיחשוב, לכל הספקנים שחשבו שאי אפשר לתת בראש עם בלאק מטאל טוב בשנות האלפיים, הסאונד כאן טוב, הולם מאד את המוסיקה ומלא באותנטיות ואישיות, זה נשמע אמין ואמיתי וזה משהו שאי אפשר לומר על הרבה להקות כיום, בטח לא בתחום הבלאק.

אחד הדברים היפים שניתן לומר על החבורה הזו זה שהלהקה מאד נאמנה לדרכה ולמרות שלא הצליחה בענק כמו Dimmu Borgir או Satyricon הם ממשיכים באדיקות מופתית להוציא אלבומים ולתת בראש כמו פטיש שמונה קילו שנוחת על המוות, Carpathian Forest שומרים על הגחלת ויש להם Spirit אמיתי ו Attitude נכון לתחום ששומר על רמת אמינות גבוהה בביצוע ובחומר שלהם.

Carpathian Forest באו לבעוט, לירוק בפרצוף של הסצינה, עם הרבה נגיעות Celtic Frost והרבה רוק אנד רול מלוכלך בתוך הבלאק מטאל שלהם Carpathian Forest ייתנו לכם חוייה ממרתפי הסאדו מאזו של הגהינום, הם ו Darkthrone זה הדבר הכי טוב שקרה לבלאק מטאל בשנים האחרונות: להקות שלא רק שלא איבדו מכוחן אלא מוציאות אלבומים יותר ויותר טובים בלי לאבד אמינות במילימטר, תראו את חבורת הקינקים הזו: אין אף להקה בבלאק מטאל שהולכת כל כך רחוק, זה סוטה, זה ביזארי, זה חולני, מלא רוק אנד רול, מלא מטאל, מלא כח ונותן בראש כמו שהרבה זמן לא נתנו לנו, לבטח האלבום הכי טוב של הלהקה ואלבום שעוד עשור ייחשב כאחד האלבומים שלקח את הבלאק מטאל לאחד המקומות הכי יפים שלו..

Ragnarok
מטאל מהמיתולוגיה

האלבום החדש והשני במספר של TYR הנורבגים יוצא בימים אלו, האלבום הראשון שיצא בשנה שעברה Eric The Red היה מאד חביב אבל הראה את הפוטנציאל שיוצא כעת במלוא העוצמה באלבום החדש Ragnarok.

מדובר בפולק מטאל מיתולוגי, לא מהסוג של Finntroll או Korpiklaani אלא מלנכולי, מלא תחושת הירואיות, עצב ואופל במינון נכון, כמו כל להקת פולק מטאל ששומרת על הגחלת יש כאן קטעי מוסיקה עממית ומעט שמחת הוללות, אך רגעים אלו הינם מעטים לעומת כמות המלנכוליה, הרגש והעומק שהאלבום הזה מעביר, אפשר וניתן לעשות פולק מטאל איכותי וטוב ולא להשמע בהכרח כמו חבורת רועי כבשים באחו/שיכורים מסיביב למדורה (מחק את המיותר), ההרכב הזה נשמע אחרת מכל להקת פולק מטאל אחרת, נתחיל בזה שהסולן שר שירה נקייה והוא יודע לשיר ויש לו קול מצויין, לעיתים נשמע כמו Hansi מ Blind Guardian בתפקידי השירה (למשל בשיר הראשון Hammer Of Thor) ובכלל רוח הייחוד נשמרת לאורך כל האלבום, אני לא מסוגל להצביע על אף להקה שנשמעת כמותם, TYR נוגעים במיתולוגיה עתיקה בלי להשמע כמו אף להקה אחרת וזה בהחלט מרענן, נכון ומהנה מאד לשמוע להקה אקלקטית ובעלת קו אישי בסגנון הזה, סולואי הגיטרה מצויינים, הסאונד אורגני ונקי, אווירתי.

Gorgoroth

ברוכים הבאים לגהינום

מ-1992 באלבומם הראשון הולכים Gorgoroth הנורבגים בקו קיצוני, לא מתפשר ועם הראש בקיר כנגד כל האופנות המוסיקליות שעברו על עולם המטאל מאז. אחרי שלוש שנים מלאות שערוריות כיד הדמיון הלא כל כך טובה, עשרות פרסומים וסיפורים על התנהגותם הפרועה והמטורפת של חברי הלהקה, מעצרים, משפטים, הבלאגן השורר בהופעות ההרכב שהגיע עד למהדורת החדשות המרכזית בפולין שקראה להחרים לאלתר את מופעי הלהקה בארצם, ולא מעט אזכורים בבתי המשפט הנורווגי ובשערי הכלא באוסלו מגיע האלבום החדש של Gorgoroth ומראה שבלאק מטאל טוב הם בהחלט יודעים לעשות, על זה אין ספק. משוגעים או לא, מטורפים או פסיכופתים Gorgoroth, יוצרים מוסיקה אפלה שבהחלט מחמיאה למהות והרעיון של הבלאק מטאל, את זה אי אפשר לקחת מהם, תאהבו אותם או תשנאו אותם אבל הם טובים, הבלאק מטאל שלהם נוטף רוע, מלא שנאה וכעס, הוא הרבה יותר משכנע ואמין מMarduk של היום ובהחלט עונה על הצרכים של מי שמחפש להקות בסגנון Mayhem, Darkthrone, ומוסיקה אפלה, קיצונית ומלאת רעל. Gorgorothמעבירים את החיים המטורפים שלהם לתקליט.

האלבום החדש יוצא בחברת התקליטים השבדית Regain Records המוציאה גם את Behemoth, Dark Funeral, Vader ועוד לא מעט להקות מהצד האפל של הירח... חלק נרחב מהריפים מזכיר אלבומים כמו The Mysterius Dom Sathanas הנפלא של Mayhem, או Under The Sign Of A Black Mark של Bathory האגדית, חומר לא בהכרח מהיר ורצחני אבל ספוג באווירת גהינום וכבדות אפוקליפטית, Gorgoroth הם אחת הלהקות הכי קיצוניות במטאל כיום וזה מתבטא בכל דבר: במוסיקה, בגישה האומנותית, בטקסטים ובחיים האישיים של חברי הלהקה, האלבום החדש Ad Majorem Sathanas Gloriam נותן לנו הצצה חטופה של 50 דקות לעולמם המופרע והקיצוני של חברי הלהקה - להקה שכבר כמעט 15 שנה שומרת אמונים לבלאק מטאל האקסטרימי: מובטחים להם כסאות של כבוד ביציע השמאלי בגהינום.... רק שלא יגמרו כמו Jon מ Dissection ויעדיפו את עשיית המוסיקה על החיים בממלכת האופל...

KAMPFAR

הויקינגים באים !

הכל התחיל ב 1994 עת מנהיג הלהקה Dolk פרש מלהקתו הקודמת Mock וחיפש לפתוח הרכב שירחיב את אפיקיו המוסיקלים והאומנותיים שחיפשו מרחבים חדשים ומקומות אותן לא ניסו בעבר. 3 שנים לאחר מכן, ב 1997 יצא אלבום הבכורה Mellom Skogkledde Aaser שיצא במקור בחברה הגרמנית Malicious Records ועבר לפני שנתיים לבעלות Napalm Records האוסטרים, האלבום משך באופן מיידי תשומת לב רבה הן מהעיתונות והן מהקהל, Kampfar יצרו את אחד האלבומים המשלבים בצורה היפה ביותר Folk Elements, Viking Metal ובלאק מטאל, השילוב של קטעי מעבר עם כלי נגינה עתיקים, חלילים ומצילות ענק, יד ביד עם הריפים הקרים והגהינומיים שיצר ההרכב, בשילוב סאונד ברור ואווירתי שנשמע כאילו נוצר במיוחד עבור ההרכב, הפכו את האלבום לאהוד ומוערך מאד, יחד עם ELD של Enslaved הוא נחשב עד היום כאחד האלבומים שמייצגים את הרמה הגבוהה ביותר בחיבור בין הבלאק מטאל הנורבגי להשפעות העממיות של הלהקות מארץ השלג והכנסיות השרופות, Kampfar יצרו אלבום בכורה אדיר, קר ונותן תחושה של קוטב אינסופי, מרחב פתוח חסר גבולות בו משתוללת מדי לילה המוסיקה המדהימה שלהם.

שנתיים לאחר מכן, ב 1999 יצא אלבומם השני Fra Underverdeneu האלבום השני היה אף אפל מקודמו, עם דגש על חומר מהיר יותר, מלא עומק ואווירה, Kampfar המשיכו להנפיק איכות אם כי קשה היה לשחזר את אלבום הבכורה המרשים, במקביל גדל המסתורין סביב הלהקה שלא היתה מעורבת בשום שערורייה וחבריה קנו את הצלחתם ואת ההערכה אליהם בזכות המוסיקה המצויינת והמיוחדת שלהם ולא בזכות שערוריות והצהרות קיצוניות שהיו כה אופייניות להרבה מהלהקות הנורבגיות, האלבום ביסס את מעמדה של Kampfar כלהקה איכותית, מאד מוערכת, להקה מאד שונה מהותית מהלהקות הנורבגיות, מוסיקלית הם עולים על הרבה מאד מהלהקות היותר מוכרות מארצם.

Kvass, אלבומם השלישי שיצא השנה ב Napalm Records מצדיק את השאלה למה לקח 5 שנים לכתוב אותו ונותן תשובה נאמנה למי שחשב ש Kampfar יימכרו את עצמם כדי למכור עוד כמה אלפי דיסקים: Kampfar ממשיכים ב Kvass מהמקום בו הפסיקו שני אלבומיהם הקודמים, שילוב מקסים בין מטאל ויקינגי לבלאק מטאל עשוי מצויין, גיטרות אקוסטיות על ריפים שנותנים עומק ואווירה, עצמו את העיניים ודמיינו את הסירות העתיקות חוצות אגמים, את הקרח נמס עם עליית השמש, את התקופה שלפני השתלטות הנצרות על אירופה, תקופה בה הפגאניזם היה האמונה החזקה בקרב יושבי הכפרים וארצות הצפון, Kvass הוא אלבום אליטיסטי, מצויין, השירים כמו בכל אלבומי ההרכב, ארוכים, בין 6 ל 9 דקות שיר, מתפתחים ומעניינים כמו סרט עתיק, סרט על תקופה שנעלמה מן העולם, מוסיקה מדהימה יש להרכב הזה, אם היה צדק בעולם המוסיקה הם היו מוכרים אלבומים כמו Emperor, זו ללא ספק אחת הלהקות שכשאני חושב על מוסיקת מטאל בעלת ייחוד, אותנטיות, כשאני חושב על להקות שבאמת מחוברות למה שהן עושות, השם שלהם עולה מהר מאד, מוסיקה שהיא מסע, מוסיקה שהיא חוויה.

KORPIKLAANI

נכנס יין יצא פולק

זה האלבום השלישי של ההרכב, הוא נפתח באקרודיאון שנשמע כמו חגיגות ל"ג בעומר מסביב למדורה בקיבוץ בשנות החמישים ותוך 20 שניות נכנס מקצב מטאל רצחני שמתאים ל Finntroll והחגיגה של שיר הפתיחה Happy Little Boozer בעיצומה, השתיין לוקח את כולם עם פולק מטאל קצבי וסוחף את כולם לתוך המסיבה של Korpiklaani. פולק מטאל של שיכורים מסביב למדורה כמו שרואים בסרטים וקוראים באגדות, קצב שמח ומשתולל והרבה הרבה אלכוהול שהולך מצויין עם הדיסק הזה, אלבום שעושה שמח בלב ומעלה חיוך על השפתיים.

ההפקה מצויינת, סאונד חזק ומשכנע, השירים אחד אחד סוחפים ומתאימים לכל מצב רוח ובעיקר למצב רוח של שתייה שתייה והרבה שתייה, אומרים "נכנס יין - יצא סוד?" ובכן, במקרה של Korpiklaani נכנס יין יצא פולק..., החבורה הזו מפינלנד עם נגן אקורדיאון במשרה מלאה לאורך כל האלבום נותנים לנו בראש בפארטייה מטורפת של אלכוהול וסיפורי ויקינגים עתיקים, זה הולך טוב מאד עם בירה, זה הולך מצויין עם מצב רוח טוב וזה יעלה לכם את המוראל בכל ערב מטאל ומסיבת מטאל שתחשבו עליה Korpiklaani כאן כדי לעשות וואחד מסיבת מטאל ולהרטיב באלכוהול ובירה גם את המתנזר הגדול ביותר.

זה הפולק מטאל הכי טוב ששמעתי הרבה מאד זמן, שירי עם פינים עם אקורדיאון, חליל, כינור ועוד, חגיגה בעיצומה, מומלץ לכולם ללא הבדל גזע, מין, דת, לאום, גיל או העדפה מינית, Korpiklaani לוקחים את כולנו לתוך מסיבת האלכוהול והפולק מטאל המטורפת שלהם, פראייר מי שלא בא - שתייה חינם !

הערות: הכתבה לחצי עמוד, לוגו הלהקה מקדימה ותשלב גם תמונה של האלבום ועיטורים קלטיים ואולי גם את תמונת הלהקה, בגלל זה לא שמתי הרבה מלל.

RUBICON - כתבים עתיקים חוצים את הנהר

...לכל אחד בחיים יש נקודות שנחרטות עמו בזיכרון, נקודות בהם היה צריך לקחת החלטה הרת גורל שתשפיע על חייו, נקודות בהן היה צריך לתפוס אומץ ולהחליט "לחצות את הנהר" וללכת עד הסוף עם כל האמוציות והאמונה מול מה שלא עלול לקרות.

Ancient Rites הם אחת הלהקות שדואגות שרגעים כאלו ייחרטו בלב ולא יישכחו, קשה היה להתעלם מהגעש שהלהקה עשתה בארץ בתחילת שנות האלפיים עם האלבום המצוין Fatherland שמכר בארץ כמות חסרת תקדים של כמעט אלף עותקים Fatherland ,היה מרגש, נוגע ויפיפה, שיר הנושא דיבר בדיוק על אותם מקומות ורגעים שלכל אחד מאיתנו יש בפנים, נופי ילדות, זיכרונות ורגעים קסומים בלב של כל אחד ואחד מאיתנו, זה רק העצים את החוויה מהאלבום ונתן למוסיקה של ההרכב מימד של פסקול.

המגמה התחזקה עם Dim Carcosa שהביא את הלהקה להופעה בלתי נשכחת בישראל יחד עם Salem בקיץ 2001 מול מועדון בארבי מפוצץ בקהל.

5 שנים עברו (במהלכם יצא אלבום הופעה חיה ו DVD שתיעדו את אותו סיבוב) ומעריצי הלהקה (שאני מודה שאני בתוכם) חיכו, חיכו, חיכו, ראו את Finntroll עושים קריירה מ Folk Metal, ראו את ענקי הבלאק Emperor ו Immortal תולים את הנעליים, ראו תחייה של Brutal Death ועלייה של מטאלקור, ראו את ה Power Metal ממשיך בדרכו הנאמנה וראו את הגותיק מטאל משתלט על אירופה...

ומה מכל האופנות האלו שינה את המוסיקה של Ancient Rites?מה מכל מה שעבר על עולם המטאל " נכנס" לתקליט החדש? אתם באמת שואלים את עצמכם את זה? כנראה שאינכם מכירים לעומק את הלהקה הזו Ancient Rites : חיים בעולם משלהם, בקצב שלהם, עם המעריצים שלהם, האומנות שלהם והסטייל שלהם, ככה זה היה מן האלבום הראשון וכך זה היום.

Ancient Rites מעבירים אותנו את הנהר יד ביד לעולם של תרבות עתיקה וקסומה ממאות שנים אחורה תוך כדי שהם מצליחים ביד אומן לתת לכל החומר מימד עכשווי ולגרום לטקסטים ולמוסיקה להשמע רלוונטית ומרגשת כאחד.

המסע הזה נפתח בדקה וארבעים של פסנתר וקלידים שמשלבים את התיבה האחרונה מהשיר Fatherland אל תוך פתיחת האלבום החדש, צמרמורת של התרגשות חטפתי כששמעתי את זה, גאונות לשלב ככה את הקונספט, על זה שזורים דרבוקות ,כינורות, המונד, קרן יער ומייד נכנס הריף הפותח של השיר Templar ומבהיר לי בצורה חד משמעית שיש כאן אלבום פיצוץ ושמה שהולך לקרות בשעה הקרובה זו פשוט חגיגה לאוזניים ,אני זוכר את החיוך הענק שהתפשט לי על הפנים כששמעתי לראשונה את Mother Europe מתוךFatherland כשאף אחד בארץ לא הכיר את האלבום הזה וידעתי מייד שזה יהיה ענק וישטוף את המדינה, זה אכן קרה: האלבום מכר פי 4 מDimmu Borgirבישראל והשיר הפך להמנון בכל מסיבת מטאל עד היום.

אז הנה אותה הרגשה Templar :יהיה Mother Europe הבא, תכתבו את מה שאני אומר ותזכרו את זה: זה שיר שמי ששומע אותו קונה את האלבום על המקום בלי לחשוב פעמיים, פשוט מקסים, ההרמוניות, המהירות עם האטמוספרה המיוחדת להרכב הזה, שיעור תרבות שיעור מטאל ובעיקר ומעל הכל: מוסיקה מעשירה, חכמה, מפותחת ואומנותית, להקה שעושה את שלה באמת, אין כאן שטיקים.

הטקסטים ממשיכים להתעסק בפונדמנטאליזם האיסלאמי,

KROKUS
Hellraiser

אולי הלהקה הותיקה ביותר במגזין הזה, Krokus הוקמה ב 1974 בשוויץ בעיר קטנה בשם Solothurn, לא צריך להיות גאון כדי להבין שב 1974 סצינת הרוק הכבד בשוויץ נראה בערך כמו סצינת הגותיק מטאל בהימלאיה שזה אומר מדבר צחיח ללא כל סצינה ומודעות.. אלבום הבכורה Painkiller והאלבום השני Metal Rendezvous מ 1979 ביססו את מעמדה של Krokus בתור אחת מלהקות הרוק הכבד המובילות באירופה, סגנונם שילב ומשלב עד היום מלודיה וכבדות עם שורשים חזקים מאד של רוק מלודי, האלבום השלישי Hardware הביא את הלהקה לארה"ב ולסיבובי הופעות בכל העולם. בתחילת שנות השמונים זכתה הלהקה להצלחה ענקית בארה"ב וקנדה, ההארד רוק המלודי שלהם וההגשה נטולת הפוזה בשילוב שירים טובים הפכו את הלהקה לאהודה ואט אט מעגל המעריצים שלהם הלך והתרחב ובמקביל המכירות שהגיעו דאז לחצי מיליון עותקים.

...יותר מ 30 שנה חלפו מאז הקמת הלהקה ו Krokus חגגה לפני שנתיים שלושים שנות רוק אנד רול ויצירה מוסיקלית, הם זכו לעליות ושרדו את המורדות, הרבה קרה בשלושים השנה האלו למוסיקה ולרוק הכבד, המון אופנות, המון חילופי טרנדים, Krokus עדיין כאן, עדיין רוק אנד רול, עדיין סולואים בגיטרות, עדיין שיער ארוך, מעילי עור ורוק מטאלי משובח.

הבחורים נושמים, יורקים מהגיטרות שלהם רוק כבד מלודי משובח ומאד מהנה, מי שאוהב ,Whitesnake, Bonfire, Deep Purple Def Leppard והארד רוק מלודי יתאהב בהם מייד, יש להם וותק ונסיון עצום שמתבטא בכל שנייה ובכל שיר באלבום החדש. Hellraiser מחבר את המלודיות המוכרות של ההרכב עם העוצמה של הרכבים כמו AC/DC או Accept, האלבום מאד עוצמתי, סאונד אורגני ונעים המשלב חדש עם ישן ונשמע באמת כמו יין טוב.

האלבום החדש יוצא ב AFM Records הגרמנים שהיא החברה הכי טובה כיום למטאל מלודי עם להקות כמו ,Masterplan, Axxis Elvenking, Doro ועוד רבים וטובים, Krokus מתאימים לשם כמו כפפה ליד, Hellraiser הוא אלבום הארד רוק מאד איכותי, אלבום גיטרות מהנה שכייף לשמוע, מי שגדל על הרוק הכבד הקלאסי הישן והטוב ילקק את השפתיים, מי שלא מכיר את הלהקה ולא גדל על החומרים האלו מוזמן לנסות ולהכיר להקה שבאמת מה שמעניין אותה זה ליצור מוסיקה טובה מעל הכל, ואת זה הם עושים בהצלחה כבר למעלה מ 30 שנה, כמה הרכבים כאלו אתם מכירים?!

Ancient Rites

באימפריות קדומות, יוליוס קיסר, האימפריה הרומית ,השורשים הפלמים של הלהקה, מלחמות קודש בירושלים, גבורה אישית בשעות משבר, נופים ,ספרות, מקומות בהן רגל אדם לא דרכה, זה מעניין בטירוף.

Mithras הוא עוד שיר שהולך להיות הצלחה ענקית, עם הקטע האווירתי של החלילים באמצע וההתפרצות המטאלית לאורך כל השיר, אלוהים כמה שחיכיתי שזה יישמע ככה, זה בדיוק מה שרציתי לשמוע מהם!!!

Ancient Rites לוקחים אותנו למסע קסום, תקשיבו ל Thermopylae הנפלא ותבינו ש Cradle Of Filth צריכים לקחת דחוף שיעורים איך ליצור אווירה אמיתית ומשכנעת, עוד שיר שהולך להיות המנון, פזמון שישירו בהופעות, בתים שירימו את התקרה, זה הרעיון, זה הכיוון, זה היופי שבמטאל.

קשה מאד להגדיר את Rubicon, להגיד שזה בלאק מטאל יהיה הקטנת ראש, יש כאן שילוב שלא שמעתי מאף להקה אחרת בעולם של אלמנטים, זה כמה דרגות מעל מה שאתם מכירים, וזה אלבום שעם כל שמיעה ושמיעה מגלים בו עוד ועוד רבדים.

בכל אופן למי שרוצה תיאור יותר מוחשי של מה שקורה כאן בשפת" עמך" אז זה הולך בערך ככה:

בלאק מלודי ומלוטש סטייל,Dimmu Borgir ריפים מיסטיים וקטעי ,King Diamond המון קטעי Folklore מטאלים הכי טובים ששמעתי בחיים, ים מוסיקת בארוק, ים מוסיקה מימי הביניים, אווירת Medieval לאורך כל האלבום, מוסיקה קלאסית, קטעי ,Heavy השפעות מספרות ושירה עתיקה ובקיצור: דיסק ומוסיקת מטאל אינטיליגנטית ואנינת טעם ,אם להיות עוד יותר בוטה אז האלבום הזה גרם לנו להרטיב - ככה עושים את זה ולא רואים ממטר, ככה חוצים את הנהר, פשוט ככה.

KATATONIA

את Katatonia אני מכיר 15 שנה, עוד כשאף אחד לא שמע עליהם בארץ ב 1992 נחתה אצלי קלטת הפרומו של 3 שירים בשם Jehova Elohim Meth שחצי שנה מאוחר יותר יצאה ב MCD בלייבל ההולנדי Vic ויצרה עניין עצום בלהקה.

אלבומם המלא הראשון Dance Of December Souls מ 1993 הוא בעיני אחד האלבומים המרגשים ביותר ששמעתי בחיים, אלבום שהוא קינה בוכייה לחיי עצב, חרוט וחקוק בלב ומדמם כמו פציעה מגדר תיל חלודה.

לאורך השנים ההרכב התבגר והשתנה, היו לו אלבומים שיותר אהבתי כמו Discourged Ones וכאלו שפחות כמו Tonight's Decision אבל

אף אלבום לא עמד בצילו של אותו אלבום קדוש מ 1993 שקרע לי את הלב לחתיכות.
אני מודה שהגעתי סקפטי ל The Great Cold Distance אבל הפעם החלטתי להתייחס אליו כאלבום של להקה חדשה, בלי להעמיד אותו תחת כנפי המוות של Dance Of December אלא לשפוט אותו בזכות עצמו, בזכות ההחלטה הזו הרווחתי את האלבום.
The Great Cold Distance הוא אלבום רוק מטאלי אלטרנטיבי חורפי, מאד בריטי ואוונגרדי, מלא כאב כמו רוב האלבומים של Katatonia, זה דבר שלא השתנה אצלם במהלך השנים, המעטפה המוסיקלית קיבלה צורה חדשה מדי פעם אך רמת הכאב והמלנכוליה בחומר של ההרכב נשארה במינון מאד גבוה.

לא חייבים לאהוב מטאל כדי לאהוב את האלבום הזה, אני מאמין שכל מי שאוהב Pink Floyd, Radiohead, Porcupine Tree ורוק איכותי ימצא הרבה מאד עניין באלבום הזה.
Katatonia התבגרו, הם שטים במחוזות סאונד שלא שמענו מהם בעבר, נוגעים באקספרמנטליזם בתנועה ומקליטים שכבות על שכבות של סאונד ייחודי וגיטרות רעש לבן שחורקות באוזן בקטעים הכבדים ומלטפות בקטעים השקטים, זה אלבום שהוא התפוצצות רגשית, צעקה שנשמעת דרך השירה הלוחשנית, דרך הרכות, דרך הררי היאוש שחודרים הן במאזין והן במי שכתב את האלבום הזה, Katatonia תמיד ישדרו מנה גדושה של רגש, ולמרות שהאלבום לא קליט כמו רוב להקות המטאל הגותי שמציפות כיום את אירופה, הוא איכותי ועמוק הרבה יותר, זה אלבום למוסיקאים שאוהבים איכות, למי שאוהב מוסיקה מרגשת ואפלה ולמי שגדל על Katatonia הישנים ובא לאלבום החדש בסקפטיות (כמוני), The Great Cold Distance מוחק כל שריד של סקפטיות, Katatonia מודל 2006 היא להקה ייחודית, מאד איכותית ומרגשת, מלכי המלנכוליה, טוב שחזרתם, הפרוזאק במגירה ליד הטלויזיה.....אלבום מעולה.

SHADOWS FALL

Fallout From The War

Shadows Fall עושים מהאלבום הזה את האבולוציה הטבעית של להקת New School Metal שגדלה על מטאל קלאסי, מיתגה את עצמה כמטאל חדש של שנות האלפיים וכעת מפגינה לראווה את מגוון ההשפעות שלה.
בקטגוריה שמתחילה ב God Forbid, Caliban ודומיהם Shadows Fall אולי לא הלהקה הכי כבדה ונותנת בראש אבל היא הלהקה הכי איכותית, לא תמצאו כאן ברוטליות רפטטיבית כמו ב Devil Driver למשל אלא שירים מתפתחים, כתובים נכון ובוגר אך במקביל שומרים על מתח, כבדות ועניין לכל אורכם.
שמעתי לא מעט קטעי Heavy Metal קלאסי באלבום הזה, נגיעות Iron Maiden עם Pantera, ליטושי ריפים סטייל Testament, כבדות הארדקוריסטית, טכניות במינון נכון, שירים כבדים כמו Haunting Me Endlessly ושירים מלודים יותר הנותנים במה ליכולות הנגינה הגבוהות של חברי ההרכב הנשמע כיחידה אחת מגובשת להפליא.
מה ששובה במיוחד באלבום זו עבודת הגיטרות המרשימה, לא וירטואוזית אבל כל ריף שיורד על האוזן מגיע בדיוק במקום הנכון, וכשכן יוצאים לסולו זה נשמע מדוייק, מרשים ומתנגן במוח.

Shadows Fall לא שרים על קרבות רחוב כמו Hatebreed, לא קליטים כמו Killswitch Engage, לא כבדים כמו Lamb Of God אבל יש בהם איכות אחרת, איכות שלא שומעים בכל להקה, איכות גבוהה שתחבב אותם גם על מי שלא משתגע על המטאל החדש של שנות האלפיים.

Sabaton
Attero Dominatus